

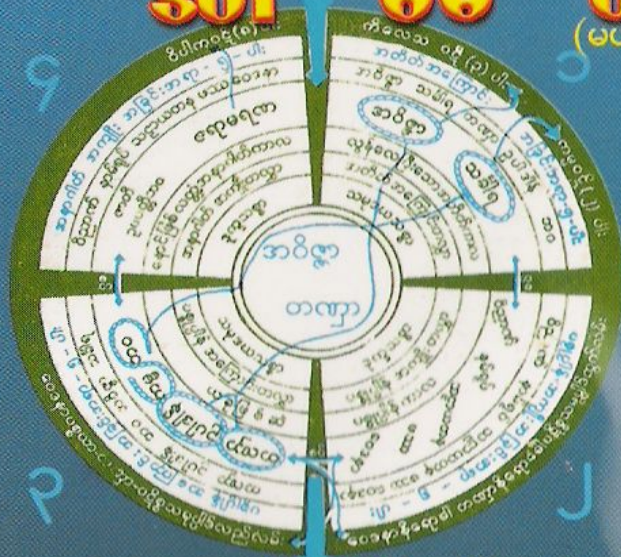
BURMESE
CLASSIC
.COM

အောင်ဆန်းဆရာတော်

ဘဒ္ဒန္တ သဒ္ဓမ္မကိစ္စိသာရ

(မဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ)

www.burmeseclassic.com

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ နယူးယောက်မြို့၊
အမေရိကန်-မြန်မာပုဂ္ဂိုလ်အသင်း (ABBA) တွင် ဟောကြားအပ်သော

နေရေးဆင်ခြင် သေရေးမြင် သစ္စာတရားတော်

GRAPHIC
NAY WINN AUNG

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ နယူးယောက်မြို့၊
အမေရိကန်-မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာအသင်း (ABBA) တွင်
ဟောကြားအပ်သော ...

www.burmeseclassic.com

အောင်ဆန်းဆရာတော်

ဘဒ္ဒန္တသဒ္ဓမ္မကိတ္တိသာရ
(မဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ)

နေရေးဆင်ခြင်သေရေးပြင်

သစ္စာတရားတော်

◆ ကိုရွှေသောင်းဝင်း စီစဉ်ပူဇော်သည် ◆

နေရေးဆင်ခြင် သေရေးမြင်
သစ္စာတရားတော်

ပုံနှိပ်မှုတ်တမ်း

မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း
နေဝင်းအောင်

ကွန်ပျူတာစာပီ
“ရွှေသံလွင်” (ဖုန်း - ၂၈၅၈၄၆)

စာတည်း နှင့် စီစဉ်ပူဇော်သူ
ကိုရွှေသောင်းဝင်း

ပုံနှိပ်

ဦးတင်အောင်ကျော် - စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်
၈၇/၅၆၊ လမ်းတိုး၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။

ဖြန့်ချိရေး

“မျိုးဆက်သစ်စာပေ”

အုပ်ရေး - ၃၀၀၀

တန်ဖိုး - ၃၀၀/-

ထုတ်ဝေသည့်ခုနှစ်

၂၀၀၄-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။

သာသနာရေးဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးညွန့်မောင်က မှတ်ပုံတင်အမှတ်
၅၂၄/၀၂၄၀၅ ဖြင့် ထုတ်ဝေသည်။

နေရေးဆင်ခြင် သေရေးမြင်

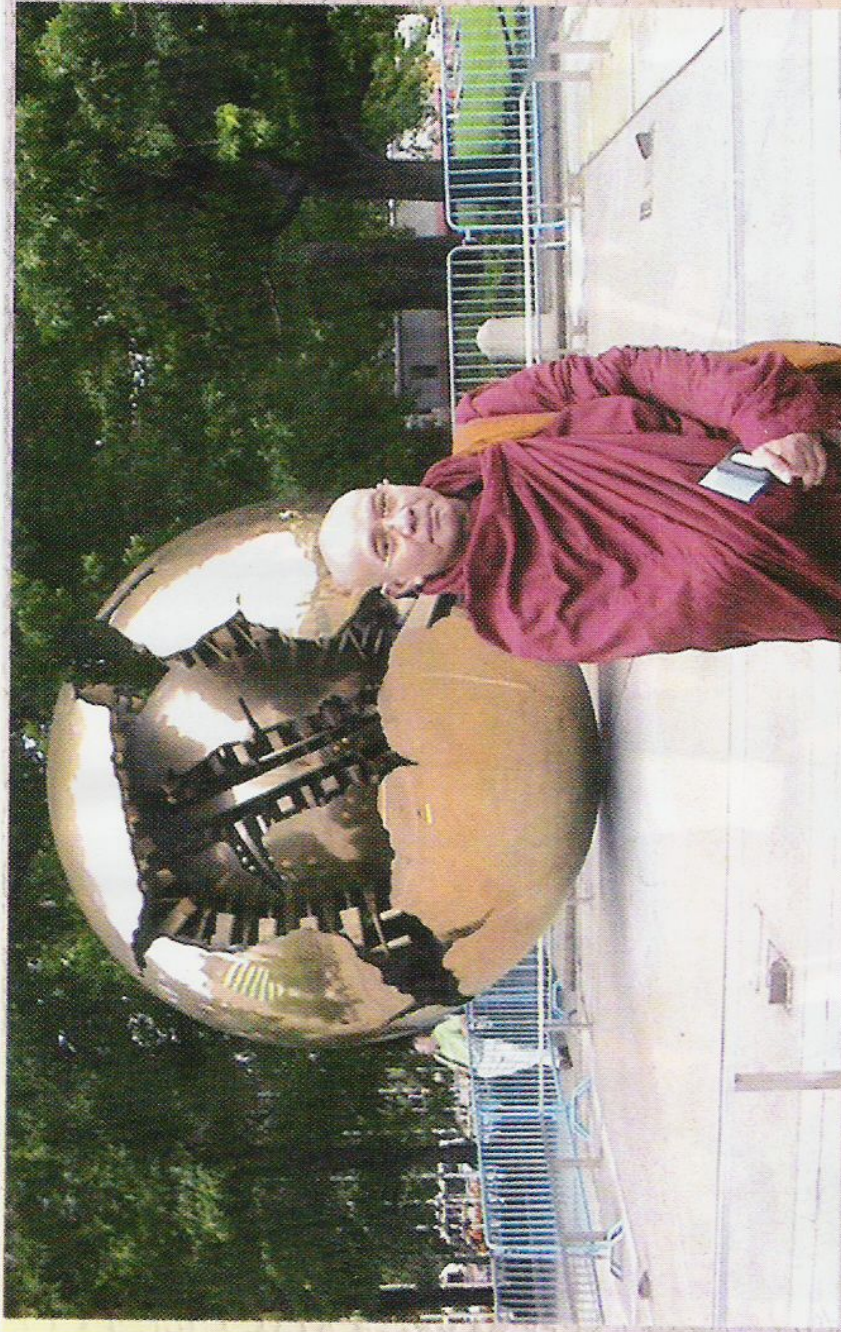
• မာတိကာ •

• တရားဟောပလ္လင်ဖွင့်ပရိတ်	၁
• သားတစ်ယောက်၏ မေတ္တာ	၇
• ဉာဏ်တော်ကို ဦးထိပ်ထားလျက်	၁၀
• အရွယ်သုံးပါး	၁၅
• ဘဝအာမခံချက်ဘာရှိလဲ	၁၈
• သေရေးကို ဦးစားပေးမယ်ဆိုရင်	၂၂
• အဖိုးတန်လူတစ်ယောက်	၂၄
• တန်ပြန်သက်ရောက်မှု	၂၆
• ကြိုတင်လက်မှတ်	၃၀
• သေဖို့မေ့နေ	၃၆
• ခြောက်တောင်ကန်းတွေ	၄၁
• သေဖို့ပြင်ထား	၄၆
• ဗြဟ္မာမင်းကြီးလည်းဒုက္ခ	၄၉
• သိပ္ပံနည်းကျအလုပ်	၅၃
• သေချင်သေးလို့	၅၈
• ရောက်တဲ့ဘဝမှာ ပျော်စမြဲ	၆၃
• ဆရာအရေးကြီး	၆၉
• ဒိဋ္ဌိဖြုတ်နည်း	၇၃
• ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးသေရင်	၇၇
• မသိလို့ပျော်	၈၂
• သေတော့ခေါင်းတစ်လုံး	၇၄
• ဆုတောင်းမေတ္တာ	၈၆
• နိဂုံး	၈၇
• အမျှဝေ	၈၈

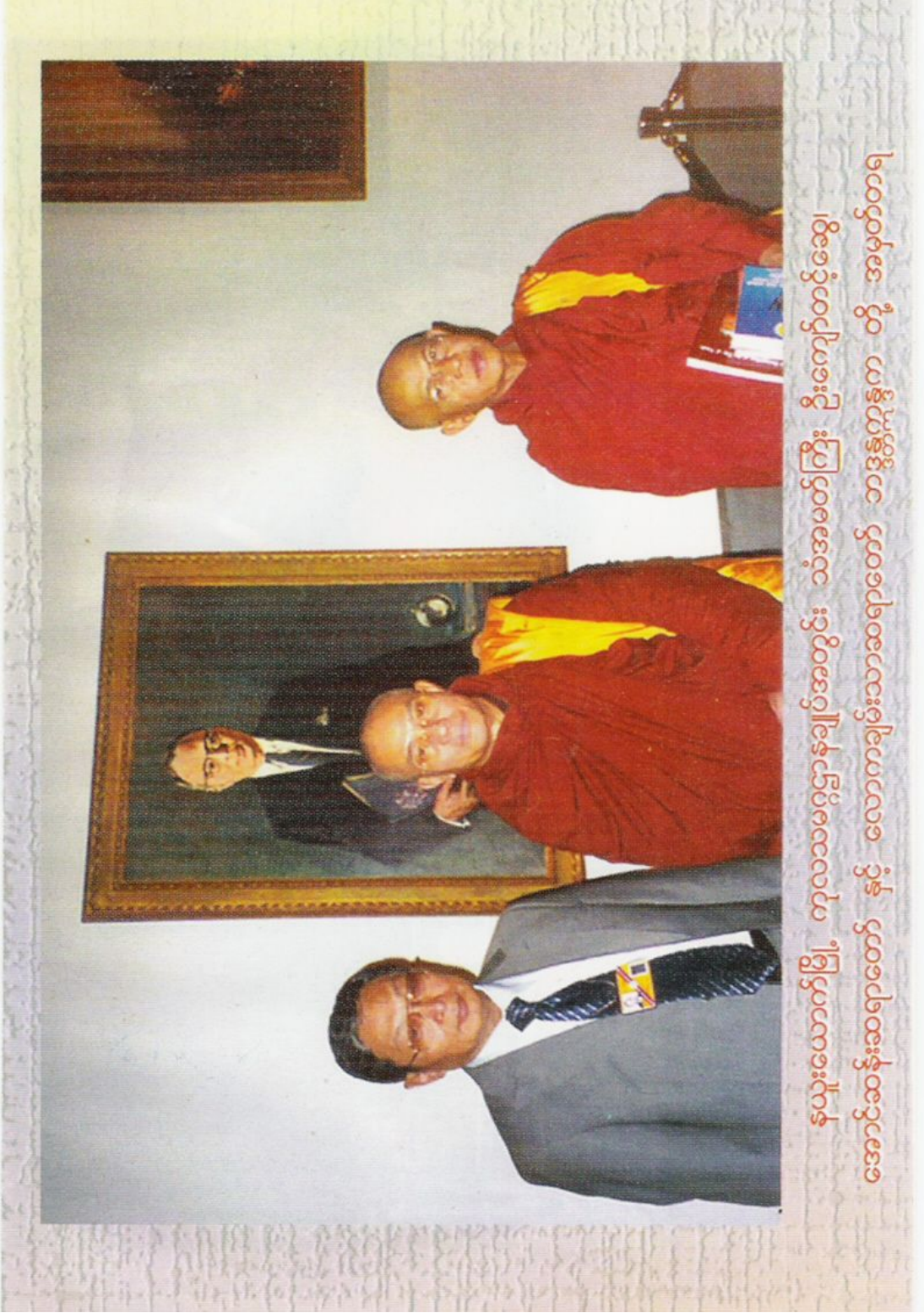

အောင်ဆန်း(တပို့) စာအုပ်တိုက်
မဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ
ဘဒ္ဒန္တ သဒ္ဓမ္မ ကိတ္တိသာရ

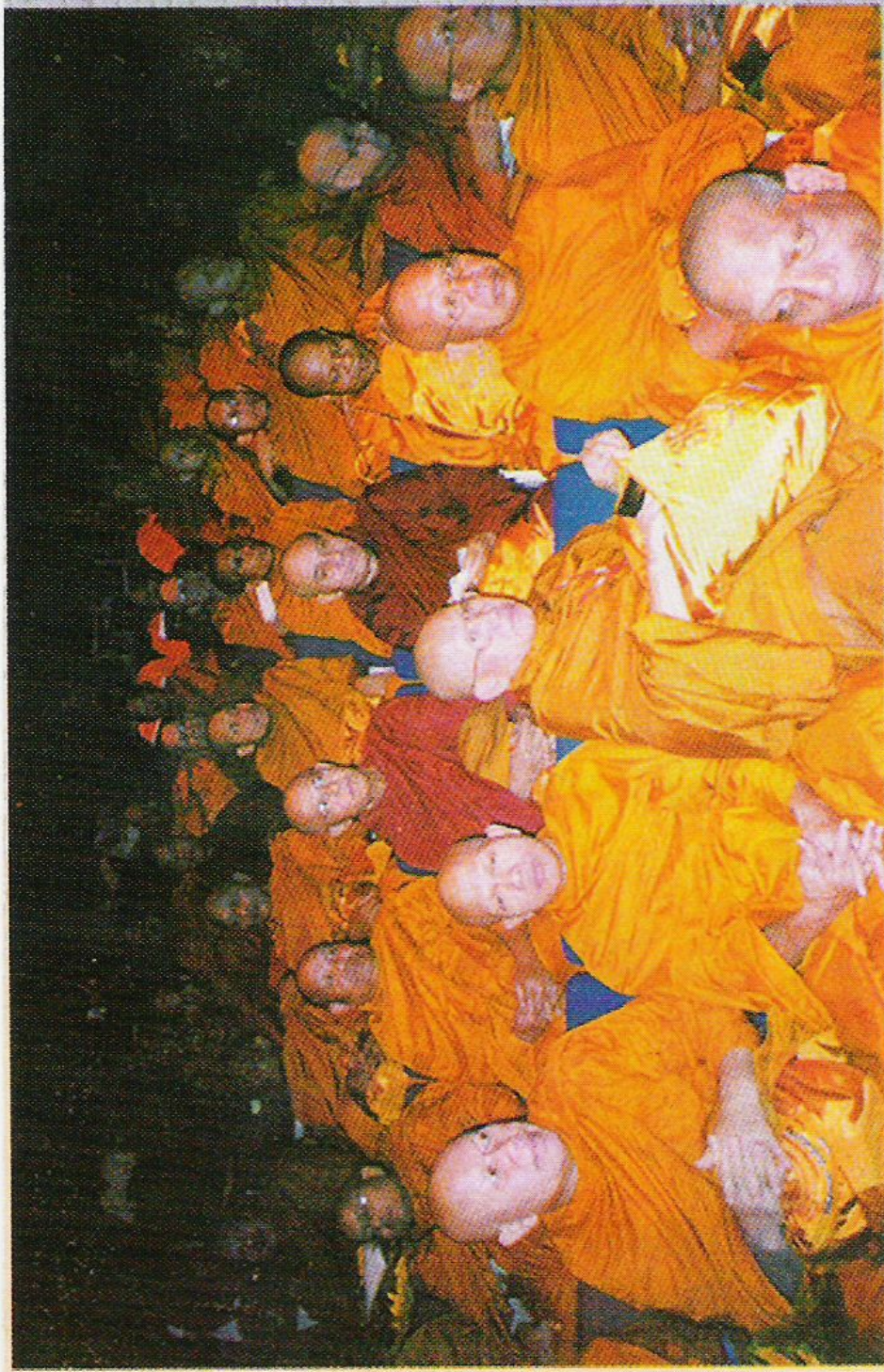
အောင်ဆန်းဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ သဒ္ဓမ္မကိတ္တိသာရ
မဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ

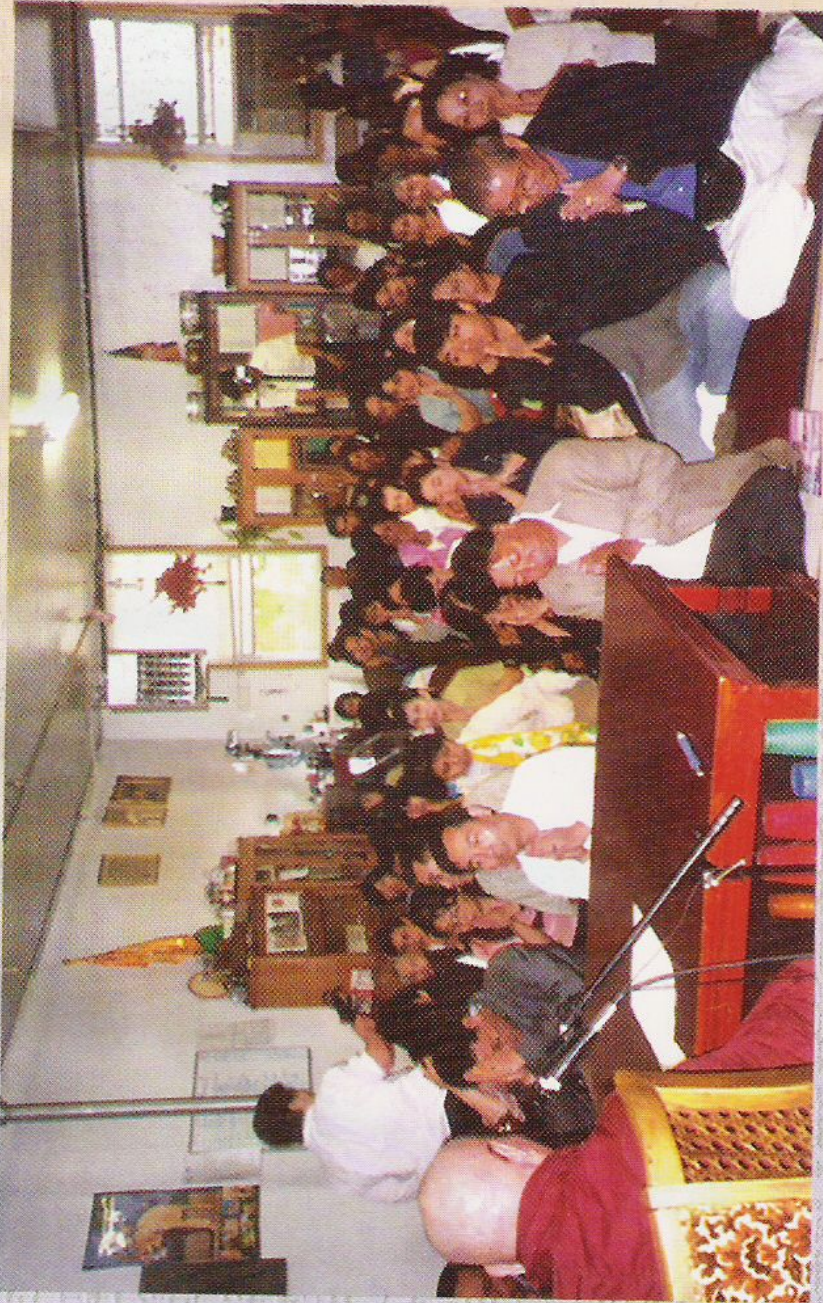
၂၀၀၄-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၁) ရက်နေ့၊
ဗုဒ္ဓနေ့ အစည်းအဝေးပွဲအပြီး ကုလသမဂ္ဂဌာနချုပ်ရှေ့တွင်အမှတ်တရ

နယူးယောက်မြို့၊ ကုလသမဂ္ဂဌာနချုပ်အတွင်း သံအမတ်ကြီး ဦးကျော်တင့်ဆွေ၊
အောင်ဆန်းဆရာတော် နှင့် လောကချမ်းသာဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဣန္ဒြေက တို့ အမှတ်တရ

ကုလသမဂ္ဂတွင်ကျင်းပသည့် “ဗုဒ္ဓနေ့” တော်ပြောပွဲသို့
အောင်ဆန်းဆရာတော် တက်ရောက်စဉ် (၁-၆-၀၄)

နယူးယောက်မြို့၊ လောကချမ်းသာဘုရားကျောင်းတရားပွဲ
(၂၀၀၄-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၀ - ရက်)

၂၀၀၄-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၁၇) ရက်နေ့၊ နယူးဂျာဆီ သတိဝဋ္ဌာန်ကျောင်း၊
ဦးအဘယာလင်ကာရနှင့် တရားပွဲအမှတ်တရ

၂၀၀၄-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (၂၅) ရက်နေ့၊ မြန်မာနိုင်ငံအပြန်ခရီးတွင်
သံရုံးမိသားစုများနှင့် တပည့် ဒါယကာ ဒါယိကာမများ လေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ကြစဉ် အမှတ်တရ

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ နယူးယောက်မြို့၊
အမေရိကန်-မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာအသင်း (ABBA) တွင်
ဟောကြားအပ်သော

နေရေးဆင်ခြင် သေရေးမြင် သစ္စာတရားတော်

တရားဟော ပဋ္ဌာန်ဖွင့် ပရိတ်

တရားပွဲမစမီ တရားပိုင်ရှင်ဖြစ်တော်မူသော သဗ္ဗညု
မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ အရဟံအစ ဘဂဝါအဆုံး
ကိုးပါးသောဂုဏ်တော်တို့ကို အာရုံပြု၍ လက်အုပ်ချီမိုးပြီး
“နမောတဿ” သုံးကြိမ်ရွတ်ဆို ဘုရားရှိခိုးကန်တော့၍ တရား
ပွဲ စကြပါစို့။

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သဗ္ဗာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

အရဟတော = ဗြဟ္မာနတ်လူ သုံးဘုံလူတို့ ကြည်
ဖြူရွှင်လန်း ပေးလျှဒါန်းသည့် ပစ္စည်းလေးဦး ပူဇော်အထူးကို
ခံယူတော်မူထိုက်ပေထသော၊ သဗ္ဗာသမ္ဗုဒ္ဓဿ = သစ္စာလေး
ချက် ဓမ္မစက်ကို လေးမင်ခရီး ရောက်တုံပြီးမှ ဧညယျဝါးတန်
မကြွင်းကျန်ဘဲ အမှန်မိမိ ကိုယ်တော်တိုင် ထိုးထွင်း၍ သိတော်
မူတတ်ထသော၊ ဟဿ ဘဂဝတော = ဘုန်းတော်ခြောက်ဆူ
အောင်လံထူ၍ ပြိုင်သူမရှိ ဣဿရိယ ဓမ္မ ယသ စသည်
အပြား ဂုဏ်ကိုးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား

ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား။ အဟံ=သစ္စာလေးတန် စိတ်ရည်
သန်၍ သိရန်အားထုတ် အကျွန်ုပ်သည်။ နမော= ဒုက္ခသစ္စာ
ဤခန္ဓာ၏ နောင်လာဇာတိ ဖြစ်မရှိရာ နိဗ္ဗူတာသို့ မြန်စွာ
ရောက်မှု အာရုံပြု၍ ဂရုဂါရဝ ပဏာမဖြင့် ဦးချဝန္တနာ ရှိခိုး
ပါ၏ မြတ်စွာဘုရား။

(သာဓု သာဓု သာဓု)

ဓမ္မဉ္စ=မဂ်လေးတန်၊ ဖိုလ်လေးတန် နိဗ္ဗာန်ပရိယတ်
ဟု ဆိုအပ်ကုန်သော ဆယ်ပါးသော တရားတော်မြတ်ကို
လည်းကောင်း။ သံဃဉ္စ = မဂ္ဂဋ္ဌာန်လေးယောက် ဖလဋ္ဌာန်
လေးယောက် ရှစ်ယောက်သော အရိယာသံဃာတော် အရှင်
သူမြတ်တို့နှင့်တကွ “သုဏာတု မေ ဘန္တေ သံဃော”
ရယ်နှင့် ဥတ်နှင့်သမုတ်အပ်တဲ့ သမုတိသံဃာတော်၊ ထို
သံဃာတော် ထေရ်အရှင်မြတ်အပေါင်းကိုလည်းကောင်း။
အာစရိယဉ္စ=ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝမှ ယနေ့တိုင်
အောင် ဆုံးမသွန်သင် ပဲ့ပြင်တော်မူကြကုန်သော ဆရာသခင်
ကျေးဇူးရှင်တို့ကိုလည်းကောင်း။ အာစရိယဉ္စ=ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်
စက်ရဟတ်ကို ဖျက်ဖြတ်နိုင်ရန် သစ္စာလေးတန် ဓမ္မမှန်တို့ဖြင့်
ဝေဖန်သွန်းဖြိုး တရားမိုးတော်ကြီးကို ဟောဖော်ညွှန်ကြား၍
သွားတော်မူခဲ့သော ကျေးဇူးတော်ရှင် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ မိုး
ကုတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီးကိုလည်းကောင်း (ဝါ) အာစရိ
ယဉ္စ = မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဥပနိဿရည်းတို့ကို
တစ်ဆင့်နာခံ မှတ်သားပြီးတော့ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ အောင်ဆန်း

မြို့၊ မိုးကုတ်စိပသနာ ဓမ္မရိပ်သာဟု ကမ္မည်းဆိုင်းဘုတ် တင်ကာ ဤကျောင်းတော်ကြီးကို ကြွရောက်လာကြတဲ့ တပည့်ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့ကို ဖြင့် တရားရေအေး အမြှိုက်ဆေးဖြင့် တိုက်ကျွေး၍ သွားတော် မူသော ကျေးဇူးရှင် ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူသွားသော တောရတပ်ဦးကျောင်းဆရာတော်အရှင်မြတ်ကိုလည်းကောင်း၊ အဟံ=ဆရာကိုယ်စား မေတ္တာထား၍ ဆရာပြောသမျှ ဆရာ ဟောသမျှ ဆရာအလိုတော်ကိုကျအောင် ဤနေရာ ဤဌာန ဤဓမ္မရိပ်သာကြီးတွင် ပဋိပတ်ဒေသနာတော်မြတ်ကို ဟောဖော် ညွှန်ကြားရမည်ဖြစ်သည့် တပည့်တော်သည်၊ ဝန္ဓာမိ=ဦးနှိမ် ရိုကျိုး မာန်ကိုချိုးကာ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်ပါ၏ဘုရား။

(သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု)

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာမြတ်သုံးပါးတို့နှင့် တကွ ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်အပေါင်းတို့၏ ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော်၊ တန်ခိုးတော် အနန္တတို့ကိုဖြင့် ဦးနှိမ်ရိုကျိုး မာန်ကိုချိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့၍ ယနေ့ညပိုင်း ဤတရားပွဲအခမ်းအနားကြီး စတင်ဖွင့်လှစ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဤတရားပွဲအခမ်းအနားကြီး ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်မြောက် လာရခြင်းမှာလည်းပဲ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ် ကြီး ဟောကြားသွားတော်မူခဲ့တဲ့ သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ၊ ဓမ္မခန္ဓာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ကိုဖြင့် ဘုရား မရှိ ပြီးတဲ့နောက် ဘုရားသားတော် သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့ သည် ၆- ကြိမ်တိုင်တိုင် သင်္ဂါယနာတင်ပြီးတော့ ယနေ့တိုင်

အောင် သယ်ဆောင်၍လာတော်မူခဲ့ကြပါသည်။

သံဃာတော်အရှင်မြတ်တွေ သယ်ဆောင်လာတော်မူခဲ့တဲ့ ပိဋကတ် ပါဠိတော်တွေကိုဖြင့် ကျေးဇူးတော်ရှင် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ပါဠိတော်တွေကို လေ့လာ ညှိနှိုင်းပြီး မြန်မာနိုင်ငံရှိနေတဲ့ အားလုံးသော တိုင်းရင်းသားတွေ မြန်မာလို နားလည်ရလွယ်အောင် မြန်မာပြန်အားဖြင့် ဟောကြားသွားတော်မူခဲ့ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ဟောကြားသွားတော်မူခဲ့တဲ့ ဒေသနာအစဉ်များကို နာခံမှတ်သားမိသမျှ ယနေ့ ဤတရားပွဲကြီး ကြွရောက်ပြီး တရားနာကြတဲ့ အားလုံးသော ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့အား တစ်ဆင့် ပြန်လည်၍ ဟောဖော်ညွှန်ပြရမှာဖြစ်သောကြောင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အသံတော်၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဉာဏ်တော်တို့သည် ဆရာတော်တရားကိုယ်စား ဤဒေသနာအစဉ်ကို ဟောကြားရမည်ဖြစ်တဲ့-

ဘုရား... တပည့်တော်၏ဦးခေါင်းထက်၌ တည်တော်မူပါဘုရား။

ဘုရား... တပည့်တော်၏ လက်ဝဲလက်ယာပခုံးဖျားထက်၌ တည်တော်မူပါဘုရား။

ဘုရား... တပည့်တော်၏ နှလုံးထက်၌သော်လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖျား၌သော်လည်းကောင်း တည်ပြီးသကာလ မှန်ကန်စွာသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သစ္စာဒေသနာအစဉ်များ

ပိဋကတ် ကာမဂြိုဟ်လကမ္မာဒိယ ဝိသုဒ္ဓိဝင်္ဂါရုံ - ၁၂၅၀

ကို ဟောဖော်ညွှန်ကြားနိုင်ပြီးတော့ တရားနာကြတဲ့ ဒကာ၊
ဒကာမအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့မှာလည်းပဲ ခန္ဓာအရှိ
ညာဏ်အသိနဲ့ကိုက်ပြီး ဤတရားပွဲထဲမှာပင် မဂ်ဆိုက်ဖိုလ်ဝင်
နိဗ္ဗာန်ကို မြင်နိုင်ကြပါစေဟူသော မေတ္တာ စေတနာ အခြေခံ
ထား ဟောကြားရမှာဖြစ်လေသောကြောင့် ဆရာတော်ဘုရား
ကြီး၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်၊ ပရိယတ္တိဂုဏ်၊
ပဋိပတ္တိဂုဏ်၊ ပဋိဝေဒဂုဏ်တို့ကိုဖြင့် ဤနေရာ၊ ဤဌာနက
တမ်းတ မှန်းဆ ကြည်ညို အဓိဋ္ဌာန်တွေ ပြုကြပါဦးစို့ရဲ့။

သိက္ခာကာမော တိဗ္ဗာစာရော၊
အတိတ္တစိတြ ဝါစကော။
ထေရော မယံ မုခံပါတု၊
မိုးကုတ်နိကာယ မာပကော။

သိက္ခာကာမော = သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ သိက္ခာ
သုံးစု ကြီးထွားမှုကို ဂရုစိုက်ကြောင့်ကြ တောင့်တမြတ်နိုး
လှသည်ဖြစ်၍၊ တိဗ္ဗာစာရော=ကိုယ်နှင့်အသက် မငဲ့ကွက်ဘဲ
ထက်မြက်ပြင်းထန် ကျင့်ကြံအားထုတ်တော်မူပေထသော၊
အတိတ္တစိတြဝါစကော=ကြားနာသသူ ရှင်နှင့်လူတို့ သည်းအူ
လှိုက်လှဲ ခြင်ဆီစွဲ၍ ရောင့်ရဲမနိုင် မထနိုင်အောင် စွဲနိုင်သည့်
စကား ဆန်းပြားကြွယ်ဝတော်မူပေထသော၊ မိုးကုတ်နိကာယ
မာပကော=မိုးကုတ်ဂိုဏ်းကြီး အဖွဲ့အစည်းကို ဖွဲ့စည်းတည်
ထောင်တော်မူပေထသော၊ ထေရော = အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ
အနန္တဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည်၊ မယံ=

—• အောင်ဆန်းဆရာတော် •—

မိုးကုတ်နည်းခံ တစ်ဆင့်ပြန်၍ ထပ်မံဖော်ထုတ် အကျွန်ုပ်၏ မှခံ=နှုတ်ကို ပါတု=မတိမ်းမချွတ်ရအောင် ထိန်းကွပ်စောင့်မ တော်မူပါစေသတည်း။ ပါတု = မိုးကုတ် သဘောသကံ မတိမ်းမစောင်းရအောင် ထိန်းကျောင်းကွပ်ကဲတော်မူလှည့်ပါ သူသူငါငါ လူတကာ ကြည်ညိုမဆုံးနိုင်တဲ့ တစ်ပြည်လုံး ကျေးဇူးရှင် သမိုင်းဝင် ဆရာတော်အရှင်သူမြတ်ကြီးဘုရား။

(သာဓု သာဓု သာဓု)။

အားလုံးသောယောဂီအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့ ဂါရဝတရား စိတ်မှာထား၍ ချမ်းသာသော ဣရိယာပုတ်ဖြင့် ချမ်းသာစွာနေထိုင်ပြီး တရားတော်ကို ရိုသေစွာဖြင့် နာကြား တော်မူနိုင်ကြပါတယ်။

သာသနာတော်နှစ် ၂၅၄၈-နှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၆၆-ခုနှစ်၊ နယုန်လဆန်း ၃-ရက်၊ စနေနေ့၊ ခရစ်နှစ် ၂၀၀၄-ခု၊ ဇွန်လ ၅-ရက်၊ အမေရိကန်-မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာ အသင်းကြီးတွင် အမေရိကန်-မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာအသင်းကြီး ဦးစီးပဓာန နာယကဖြစ်တော်မူသော ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ဦးထိပ်ထားပြီး ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ခွင့်ပြုမိန့်ဖြင့် အတူ တကွ ယနေ့ အောင်ဆန်းမိုးကုတ် ဝိပဿနာ ဓမ္မရိပ်သာအဖွဲ့ ခွဲမှ ဆရာတော်အရှင်မြတ်က ကျေးဇူးရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီးနှင့် ကျေးဇူးရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့ ၏ ဥပနိဿယကိုခံယူ၍ ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာတော်များကို ဟောကြားမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ယနေ့ ဤတရားပွဲကြီး ကွဲရောက်ပြီးတော့ တရားနာကြတဲ့ အားလုံးသော ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့သည် အနမတဂ္ဂသံသရာမှာ အမျိုးမျိုး ရှည်လျားလာခဲ့တာ လူဖြစ်လိုက်၊ နတ်ဖြစ်လိုက်၊ ဗြဟ္မာဖြစ်လိုက်၊ ငရဲတိရစ္ဆာန် ပြိတ္တာအသူရကယ် အမျိုးမျိုး ၃၁-ဘုံမှာ ကျင်လည်လှည့်လည်ပြီးတော့ ကျက်စားလာခဲ့တာ ဘုရားတစ်ဆူ တစ်ဆူနဲ့ကြားမှာ အရိုး ၁၃-မိုင်လောက် တက်လောက်အောင် ဘဝတွေ အသေတွေ ထပ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလို ထပ်ခဲ့ရတဲ့ အတွက် များမြောက်လှတဲ့ဘဝတွေမှာ ဘုန်းကြီးနဲ့တကွ အားလုံးသော ခု-တရားနာနေကြတဲ့ အားလုံးသော ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်း သူတော်ကောင်းတို့မှာ မတွေ့မကြုံ မဆုံတဲ့ဘဝတွေ မရှိ တွေ့ကြ ကြုံကြ ဆုံလာကြတဲ့အတွက်ကြောင့် ဤသံသရာတကွေ့ ပြန်လည်ပြီးဆုံရတဲ့ ယခုအချိန်အခါမှာဖြင့် အားလုံးသော မိဟောင်း၊ ဗဟောင်း၊ ဆွေဟောင်း၊ မျိုးဟောင်းများကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ဆပ်လိုသောစေတနာဖြင့် ဘုန်းကြီး ယနေ့ ဤဓမ္မဒေသနာကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၏ ဉာဏ်တော်ကို မှီ၍ မှတ်သားမိသမျှအားဖြင့် ဟောကြားမှာဖြစ်ပါတယ်။

သားတစ်ယောက်၏ မေတ္တာ

ယနေ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အားလုံးသိတဲ့ “အောင်ဆန်းဆရာတော်” လို့ခေါ်တဲ့ ဘုန်းကြီးအနေနဲ့ ဒီလောက်လေးနက်တဲ့ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကောင်းတရားမြတ်

တွေကို ဘုန်းကြီးရဲ့ဉာဏ်နဲ့ မဟောနိုင်ပါဘူး။ ဆရာတော် ဘုရားကြီးများ၏ ဉာဏ်နဲ့သာလျှင် ဟောကြားမှာဖြစ်ပါတယ် လို့ တရားပွဲ စလျှင်စချင်းပဲ ဘုန်းကြီး ဝန်ခံပြီး ဟောပါမယ်။

အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒေသနာစဉ်မှာ နကုလပိတာ၊ နကုလမာတာဆိုတာ ရှိတယ်။ နကုလပိတာ နကုလမာတာ ဆိုတဲ့ ဒကာကြီး ဒကာမကြီးတွေပေါ့။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ် တော်မြတ်ကြီး သံဃာတော်အရှင်မြတ်တွေနဲ့ ကြွလာတဲ့အခါ ကျတော့ အဝေးကနေ လှမ်းပြီးမြင်တယ်။ ဘုရားကို မြင်လိုက် တယ်ဆိုရင်ပဲ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာတွေဖြစ်ပြီးတော့ ဘယ်လိုမှမပြောနိုင်လောက်အောင် ခံစားချက်နဲ့။ “အေး... ဟိုမှာ ငါတို့ရဲ့သားကြီး လာပြီဟ၊ သားကြီး လာပြီဟ” ၊ ရင်ထဲမှာ ခံစားတာကို မဖျိုသိပ်နိုင်တော့ ပါးစပ်ကနေပြီး တော့ “သားကြီး လာပြီဟ... သားကြီးလာပြီဟ” ဆိုပြီး အဲဒီလို ကြိုဆိုကြတယ်။ ဖူးမြော်ကြတယ်။

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ အတူတကွပါလာတဲ့ သံဃာ တော်အရှင်မြတ်တွေထဲက တစ်ချို့တွေကလည်း ပုထုဇဉ်တွေ ပါလာတာကိုး။ “အောင်မယ်... ဒီအဘိုးကြီး အဘွားကြီးက ရာရာစစ ငါတို့ သုံးလောကထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားကိုများ သားကြီးလေး ဘာလေးနဲ့ ...” သံဃာတစ်ချို့ကနေပြီးတော့ ဒီလိုပြောတယ်။ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက-

“ချစ်သားတို့... မပြောနဲ့ကွ၊ မပြောနဲ့ကွဟေ့” လို့ ပိတ်ပင်လိုက်တယ်။

အဲဒီ ဘာဖြစ်လို့ မပြောနဲ့လို့ ပြောတာလဲဆိုတော့ အဲဒီ နက္ခလပိတာ၊ နက္ခလမာတာဆိုတဲ့ ဒကာကြီး၊ ဒကာမကြီး တွေဟာ ငါဘုရားနဲ့ ဟိုး-နုစဉ်ဘဝ ပါရမီဖြည့်စဉ် သံသရာ မှာ လည်လာခဲ့တုန်းက အဲဒီ နက္ခလမာတာဆိုတဲ့ ဒကာ မကြီးရဲ့ရင်မှာ သားအဖြစ် ငါ ဘဝပေါင်းငါးရာ တော်စပ်ခဲ့ တယ်တဲ့။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဘဝပေါင်း ဘယ်လောက် တော်စပ်တာလဲ။ (ငါးရာပါဘုရား)။ မနည်းဘူးနော်။ နက္ခလ မာတာ ဆိုတဲ့ ဒကာမကြီးရဲ့သားအဖြစ် ငါးရာ။ အဲဒီလိုပဲ တဲ့ နက္ခလမာတာ၊ နက္ခလပိတာတို့၏ နှစ်ယောက်ပေါင်း လို့ မွေးဖွားတဲ့သားအဖြစ် ငါးရာ။ နက္ခလမာတာရဲ့ သား အဖြစ်က ငါးရာ။ နက္ခလပိတာနဲ့ တခြားသော ဒကာမနဲ့ မွေးဖွားလို့ ငါးရာဆိုတော့ ဘဝပေါင်း ဒကာ၊ ဒကာမတွေ တစ်ထောင်ငါးရာအဖြစ်ဘူးလား။ ဘယ်လောက်ဖြစ်သွားပြီလဲ။ (တစ်ထောင်ငါးရာ)။

အဲဒီလို ဘဝပေါင်း တစ်ထောင်ငါးရာ ငါ သူတို့နဲ့ သားအဖြစ် တော်ခဲ့တယ်တဲ့။ အဲဒီဘဝရဲ့ သံယော ဇဉ်ပေါ့။ ပဟိတ်ပေါ့။ ဘဝသံယောဇဉ်ပဟိတ်တွေက ဘုရားမြင် လိုက်တယ်ဆို မနေနိုင်ဘူး။ ရင်ထဲမှာ တစ်ခါတည်း ဟာ ဧဟ ပဟိတုန်းက မွေးဖွားတဲ့သားကဲ့သို့ စိတ်ထဲမှာ။ အဲဒီလို ကြည်ညိုပြီးတော့မှ သားကြီးလာပြီ . . . သားကြီးလာပြီလို့ ခေါ်တာ . . . ချစ်သားတို့ မကဲ့ရဲ့ကြနဲ့တဲ့။ ဒီလို မိန့်တော်မူ ခဲ့တယ်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မြင်လျှင်မြင်ချင်း ခင်ကြ
မင်ကြတယ်ဆိုတဲ့နေရာမှာ ပုဗ္ဗေဝသန္တီဝါသ ရှေးဘဝါဘဝက
အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြဖူးလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ပစ္စုပ္ပန္န
ဟိတ လက်ရှိအကျိုးစီးပွားနဲ့ဆက်စပ်လို့သော်လည်းကောင်း
ဒီအကြောင်း၂-ပါး အရင်းခံပြီးတော့ ချစ်ကြခင်ကြတယ်။

အေး... ယနေ့လည်းပဲ အမေရိကန်နိုင်ငံ ရောက်ရှိ
နေကြတဲ့ အားလုံးသော ခုမှ ဘုန်းကြီးနဲ့ မြင်ဖူး တွေ့ဖူး
ကြတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်း သူတော်ကောင်းတွေဟာ
ဒါ အကြောင်းမဲ့ လာပြီးတော့ တွေ့ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ခုန
နကုလမာတာ၊ နကုလပိတာထုံးကို နှလုံးမူ၍ ငြော်-ဘုန်းကြီး
ရဲ့ ယခု တရားနာနေတဲ့ ဒကာကြီးတွေလည်း အတိတ်
သံသရာက အဖမဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိ။ အားလုံးသော
ဒကာ၊ ဒကာမတွေဟာလည်းပဲ အမိ၊ အဖတွေ ဆွေမျိုးတွေ
ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ သားတွေ သမီးတွေ အပြန်အလှန်
အမျိုးမျိုး မတော်စပ်ခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် မရှိလေသောကြောင့် အဲဒီ
ကဲ့သို့ နကုလမာတာ၊ နကုလပိတာထုံး နှလုံးမူ၍ ဘုန်းကြီး
ကလည်းပဲ ယနေ့ ကြုံတဲ့ဆုံတဲ့အခါမှာ ငြော် . . . ငါ့ရဲ့
ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ... ငါ့ရဲ့ မိဟောင်း ဖဟောင်းတွေကို
ဖြင့်ရင် သားတစ်ယောက်ရဲ့ ထားရှိအပ်တဲ့ မေတ္တာစေတနာ
အားဖြင့် ယခုလို ဓမ္မဖြင့် ကျေးဇူးတုံ့ပြန် မယ်ဆိုတဲ့အနေနဲ့
ဘုန်းကြီး ယနေ့ ဤတရားပွဲကို ဤ စေတနာ မေတ္တာဖြင့်
ဟောဖော်ညွှန်ကြားပေးမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဉာဏ်တော်ကို ဦးထိပ်ထားလျက်

အေး . . . အဲဒီလို မေတ္တာတွေ အခြေခံထားပြီး ဟောရမှာဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဒကာ၊ ဒကာမများကို ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ဘုန်းကြီး တရားနာနည်း နိဿရည်းလေးတော့ စခဲ့တယ်ပေါ့နော်။ တရားနာနည်း နိဿရည်းဆိုတော့ ကျေးဇူးရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဥပနိဿယနဲ့ ဟောပေးမှာပါ။ ဘုန်းကြီးတို့ ဟောတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ တစ်လုံးမှ ဟောလို့မဖြစ်ဘူး။ ဟောလို့လည်း မရဘူး။ အဲဒီတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဉာဏ်တော်ကိုသာလျှင် ဘုန်းကြီးတို့က ဦးထိပ်ထားပြီးတော့ ဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ ဟောဖော်ညွှန်ကြားမှုတွေ၊ ဘုန်းကြီးလည်းပဲ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ခြေတော်ရင်းမှာ ပျံ့ပြီးတော့ လပေါင်း မြောက်မြားစွာ ဘုန်းကြီး လက်တွေ့အားဖြင့် တကယ်အားထုတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုအားထုတ်ခဲ့တဲ့ နည်းနာနိဿယတွေဟာ ယနေ့ ဘုန်းကြီး မြန်မာနိုင်ငံမှာ မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဥပနိဿယတွေ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဥပနိဿယတွေဖြင့် ယောဂီ ၁၀၀၀-ကျော်ကိုလက်ခံပြီးတော့ တရားတွေကို ဓမ္မဒါနပြုခဲ့တဲ့ အနေအထားဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါ-ဘုန်းကြီးဉာဏ်မဟုတ်ဘူး။ ဒီဆရာတော် ဘုရားကြီးတွေရဲ့ ဉာဏ်သာလျှင်ဖြစ်ပါတယ်။

ယခုလည်းပဲ အားလုံးသော ဆွေတော်မျိုးတော်များ နဲ့ ကြုံတွေ့တဲ့အခါမှာ မွေဒေသနာနဲ့ ကျေးဇူးပြုမှာဖြစ်တော့ ဘုန်းကြီးကတော့ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဥပနိဿ ယနဲ့ ခံယူပြီးတော့ ယနေ့ တရားဟောမှာဖြစ်တော့ ဆရာ တော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဟောစဉ်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က ဘုန်းကြီး စ.ခဲသလိုပါပဲ၊ ဆရာတော် ဘုရားကြီး ဟောခဲ့တဲ့ဟောစဉ်က ဒကာ၊ ဒကာမများလည်း ဟုတ်လား ဒီဟောစဉ်က အင်မတန်မှ ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ ဟောစဉ်ဆို တော့ တရားဟောနေရင်း တရားဟောနေရင်း ဟောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ကလည်းပဲ မနည်းကို စိတ်ဝင်စားအောင် ဟောရသလို တရားနာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း နာရင်းနာရင်းနဲ့ တရားပွဲပြီးတဲ့ အခါကျတော့ သူက တစ်ရေးရသွားနိုင်တဲ့တရားမျိုးဖြစ်တယ်။ တရားနာရင်း အိပ်ပျော်သွားတာပေါ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နာ ရင်း၊ နာရင်းနဲ့ ငိုက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတာ။

တစ်ခါတစ်လေကျတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဟိုးတော့ရွာ တွေမှာရှိတယ်။ ဘုန်းကြီးတရားဟောပြီဆိုရင် တစ်ခါတည်း လက်အုပ်ချီပြီးတော့ အောက်ကြမ်းပြင်ကို နဖူးကချပြီးတော့ အဲဒီလို တရားနာကြတယ်။ ဟောတဲ့ဘုန်းကြီးကတော့ ချွေး တလုံးလုံးနဲ့ဟောပေါ့၊ နာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ဟော-ခေါခေါ ခေါပေါ့။ တရားပွဲလည်းပြီးရော မနည်းနှိုးရတယ်။ သာဓု ခေါ်တောင် မနည်းနှိုးပြီး ခေါ်ခိုင်းရတယ် . . . ဟုတ်လား။ အင်း . . . အဲဒီလိုမျိုးရှိတယ်။ ဒါကြောင့် တရားဆိုတာ

မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့က ဩဝါဒ-ဆရာတော်
ဘုရားကြီးက အဲဒီလိုမဖြစ်ရအောင် ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့
ဒကာ၊ ဒကာမတွေက မေးရင် ဘာလုပ်ရမလဲ။ (ဖြေရမယ်)။
ဖြေရမယ် . . . နော်။ ဝါဒဆရာလေးတွေကလည်း ဘာလုပ်
နောက်တစ်ခုက ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒီမှာ . . .
ဘုန်းကြီး ခွက်ကလေးတွေပါလာတယ်။ ဒါ . . . မြန်မာပြည်
ကနေ သယ်လာတဲ့ခွက်။ အဲဒီတော့ ဒီခွက်တွေက မြန်းကန်
တစ်ချို့ကမေးတယ်။ ဘာလုပ်တာလဲ။ သောက်တဲ့ခွက်တွေ
လားတဲ့။ ဘုရားသောက်တော်ရေ ရေခွက်တွေလား။ ဒီလို
မေးတာ။ မဟုတ်ဘူး . . . တရားပြတဲ့ခွက်ပေါ့လေ။ တရား
ပြတဲ့ခွက်။ အဲဒီတော့ ဒီခွက်ကလေးတွေပြတာက ဒကာ၊
ဒကာမတွေ ခွက်ကိုကြည့်ရမယ်နော်။ ခွက်ပြရင် ဘာကို
ကြည့်ရမလဲ။ (ခွက်ကိုကြည့်ရမယ်)။
ခွက်ကိုကြည့်ပြီး ဘုန်းကြီးတို့က ဟောပေးမယ်။
ယောဂီတွေက မျက်စိကိုဖွင့်ပြီး ခွက်ကိုကြည့်။ ခွက်ကိုကြည့်
ဆိုတာ မျက်စိအမှိတ်ခိုင်းတာလား။ အဖွင့်ခိုင်းတာလား။ (အဖွင့်
ခိုင်းတာပါ)။ တော်ကြာ အယူအဆလွဲနေဦးမယ်။ တော်ကြာ
အယူအဆလွဲလို့ဖြင့် . . . မြန်မာစကားပြောတာ . . . ဟုတ်
လား။ အဲဒီတော့ ခွက်ကိုကြည့်ရမယ်ဆိုတော့ မျက်စိပိတ်ရင်
မမြင်နိုင်ဘူး။ ဖွင့်ရမယ်။ မျက်စိကို နည်းနည်းဖွင့်လို့မရဘူး။
ခပ်ကျယ်ကျယ်ကြီး ဖွင့်ရမယ်။ ခပ်များများဖွင့်ရမယ်။ နို့၊ မို့၊
အိပ်ငိုက်သွားမယ်။

အဲဒီတော့ ခွက်မှောက်ရင် ဘာကြည့်မလဲ။ (ခွက်ကို ကြည့်ရမယ်) ခွက်ကိုကြည့်ရမယ်။ ဟော... ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဘုန်းကြီးတို့ ဟိုမှာ ဒေသနာစဉ်က... တုတ်ထောက်ရင် ဒီမှာက တုတ်မကိုင်တော့ဘူး။ ခေတ်က မိလာပြီ။ ပွိုင့်နဲ့ စက်ဝိုင်းကိုပြမယ်... ဟုတ်လား။ စက်ဝိုင်းပြရင် ဘာကို ကြည့်မလဲ။ (စက်ဝိုင်းကိုကြည့်မယ်)။ စက်ဝိုင်းကိုကြည့်။ ပြီး ခွဲတဲ့အပတ်က ဘုန်းကြီး ဒါ စ၊ ခွဲတယ်နော်။ ခွက်ပြရင်လည်း ခွက်ကိုကြည့်ရမယ်။ စက်ဝိုင်းပြရင်လည်း စက်ဝိုင်းကိုကြည့် ရမယ်။ ပြီးတော့ မေးတိုင်း မေးတိုင်းလည်း ဖြေရမယ်နော်။ မေးတိုင်းမေးတိုင်း ဘာလုပ်ရမလဲ။ (ဖြေရမယ်)။ ဖြေရမယ်။

အဲဒီတော့မှ နားက တရားနာပြီးတော့ ဉာဏ်က ခန္ဓာလှည့်ရင် တရားပွဲထဲမှာကို အသိလေးတွေ တက်၊ တက်၊ တက်၊ တက်လာတယ်။ တရားပွဲလည်းပြီးရော သိသင့်သိထိုက် ရသင့်ရထိုက်တဲ့တရားသည် ကိုယ့်ရဲ့ ကံ ဉာဏ် ဒီရိယ ပါရမီအားပေါ်မှာမူတည်ပြီးတော့ ဒကာ၊ ဒကာမများ တရား ဟာ ရသွားနိုင်တယ်ပေါ့နော်။ အဲဒီလိုနည်းနဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်ဘုရားက ဟော်ဖော်ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့တော့ ဆရာ ထေရ်စဉ်ဆက်က ဒီနည်းကို ဘုန်းကြီးတို့ကို သင်ကြားပေး လိုက်တဲ့အတွက်ကြောင့် ဘုန်းကြီးကလည်း ဒကာ၊ ဒကာမ များကို ဒီနည်းအားဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်မှာဖြစ်ပါတယ်နော်။

နဲ့နဲ့ ဆရာတော်များကျမ်းဂန်ပဲ။ မယ်မာရီလွှာ နဲ့ကြမ်းကုန်အုတ်ပဲ။ မိမိယလွှာကိုပဲ။

အရွယ်သုံးပါး

အေး . . . အဲဒါကြောင့် ယနေ့ ဘဝတစ်ခုကို ပိုင်း
ခြားမယ်ဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်၊
တတိယအရွယ်လို့ အရွယ် (၃) ပါးရှိတယ်နော်။ ဘယ်နှစ်ပါး
ရှိလဲ။ (၃) ပါးရှိပါတယ်။ ဒါကို နီတိဆရာများကလည်း
အရွယ် (၃) ပါး ပိုင်းခြားထားတယ်။ ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယ
အရွယ်၊ တတိယအရွယ်။

အဲဒီတော့ . . . ပထမအရွယ်ကျတော့ နီတိဆရာ
တွေက ပညာရှာရမယ်တဲ့။ ဘာလုပ်ရမလဲ (ပညာရှာရမှာပါ
ဘုရား)။ ပထမအရွယ် ပညာရှာ။ ဒုတိယအရွယ်ကျတော့
စီးပွားရှာရမယ်။ ခြောက် . . . တတိယအရွယ်ကျတော့
ကုသိုလ်တရားတွေနဲ့ ဘာဝနာတရားတွေ ပွားရမယ်လို့ နီတိ
ဆရာတွေက ဒီအတိုင်း သင်ကြားထားခဲ့တာပေါ့နော်။ အဲဒီလို
သင်ကြားထားတဲ့အတိုင်းပဲ ဘုန်းကြီးတို့ ယနေ့ အားလုံးသော
ဆွေတော်၊ မျိုးတော် ဒကာ၊ ဒကာမများလည်း ပထမအရွယ်
ဘာလုပ်ကြလဲ (ပညာရှာကြတယ်)။ ပညာရှာကြတယ်။ မိမိ
တို့ရဲ့ ပရိယေသနဝမ်းစာအတွက်ဆိုပြီးတော့ ပညာတွေ၊ ဟ-
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ပညာသင်မှာ နို့မို့ ကြီးမှ ပညာသင်လို့ရှိရင်
မလွယ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ဘဝအတွက် အနာဂတ်ရေးမှာ
အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့အခါ ဘဝအာမခံချက်ရအောင် မိမိတို့
ပညာသင်မှဆိုပြီးတော့ မိဘတွေက ပညာမသင်ခိုင်းဘူးလား။
(သင်ခိုင်းပါတယ်)။ သားသမီးတွေ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ကာတည်း

ကနေ မိဘတွေကသင်ခိုင်းတော့ မသင်ချင်လည်းသင်၊ သင်
ချင်လည်းသင်ပေါ့နော်။ အဲဒီတော့ နောက်မှ ကိုယ့်အသိတရား
လေးတွေနဲ့ သင်တာကတစ်မျိုး။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မှာ မိဘ
ကနေပြီးတော့ ပေးလိုက်တဲ့ပညာဟာ မင်းတို့ ပထမအရွယ်
မှာ ပညာသင်၊ နို့မို့လို့ရှိရင် ဟုတ်လား၊ စီးပွားရှာတဲ့အခါမှာ
နောင်အနာဂတ်ရေးကျလို့ရှိရင် မင်းတို့ဘဝမှာ (လူနဲ့သူနဲ့
တူမှာမဟုတ်ဘူး။ အောက်တန်း၊ နောက်တန်းကျလိမ့်မယ်။
အဲဒါ လူ့အထက်တန်း မျက်နှာပန်းလှအောင် မင်းတို့ ပညာ
သင်ကြ၊ ဒါမှ ဘဝအာမခံချက်ရှိမယ်လို့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊
ဒကာမတွေ ဒီအတိုင်း မကျင့်သုံးဘူးလား။ (ကျင့်သုံးပါတယ်။)
အားလုံး ကျင့်သုံးကြတယ်။ ဘုန်းကြီးတို့လည်း ဒီတိုင်းကျင့်
သုံးကြတာပဲ နော် . . . ။

ဒီတော့ ပထမအရွယ်ကျတော့ ပညာရှာကြတယ်ပေါ့။
ဘာအတွက်လဲ။ အနာဂတ်ရေးအတွက် . . . အာမခံချက်ရဖို့။
မိမိဘဝအတွက် ဘာလုပ်ဖို့သင်တာလဲ။ အာမခံချက်ရဖို့ နော်။
ဒုတိယအရွယ်ကျတော့ ဟုတ်လား . . . စီးပွားရှာကြ တာပေါ့။
ဒုတိယအရွယ် ဘာလုပ်တာလဲ။ (စီးပွားရှာကြတာ)။ ဟာ-
စီးပွားမရှာလို့ရှိရင် သူများသုံးလို့ မသုံးနိုင်ဘူး။ သူများဖြုန်းလို့
မဖြုန်းနိုင်ဘူး။ ဟုတ်လား။ အထက်တန်းကျကျ မျက်နှာပန်း
လှလှမဖြစ်ဘူး။ အဲဒီတော့ အောက်တန်း၊နောက်တန်းကျမယ်။
ဒုတိယအရွယ် စီးပွားရှာဆိုပြီး တော့ ကဲ-ဒကာ၊ ဒကာမတွေ
ယခု စီးပွားမရှာဘူးလား။ (ရှာပါတယ်တုရား)။ ရှာတယ်နော်။

အဲ... တတိယအရွယ်ကျတော့ နီတိဆရာများကဆိုတာ ဘာလုပ်ရမလဲ။ (ကုသိုလ်ရှာရမယ်)။ ဟုတ်ပြီ။ ဒါ ဘုန်းကြီးက ဝေဖန်ပြမယ်။ ဟုတ်လား။

ပထမအရွယ် ပညာရှာတာလည်း ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ဒီ ဘဝအတွက် အာမခံချက်ရှိဖို့။ ဒုတိယအရွယ် ဥစ္စာရှာတာ လည်း ဒီဘဝအတွက် အာမခံချက်ရှိဖို့။ ဆိုတော့... မိမိဘဝအတွက် အာမခံချက်ရှိဖို့ ပထမအရွယ် ဒုတိယအ ရွယ်ပေါ့။ အချိန်ကို ၃-ပိုင်းပိုင်းရင် သက်တမ်းက ၇၅-နှစ် မဟုတ်ဘူးလား။ ၇၅-နှစ်သက်တမ်းဆိုတော့ ပထမအရွယ် ၂၅-နှစ်ပိုင်း၊ ဒုတိယအရွယ်ကျတော့ အသက် ၅၀-ထိပိုင်း၊ အသက် ၅၀-ကနေ အထက်ကို တတိယအရွယ်ထဲ ထည့် လိုက်ပေါ့နော်။ အဲဒီလိုထည့်လိုက်တော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ပထမအရွယ်က လွန်လာခဲ့ကြပြီ။ ဒုတိယအ ရွယ်ကရောက်ဆဲ။ တတိယအရွယ်လည်း ရောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေ ရောက်ကုန်ကြပြီ။ ဒီတော့ ပြန်စဉ်းစားရမှားက အဲဒီ လုပ်နေတဲ့ကိစ္စတွေက ဘဝအတွက် အာမခံချက်ရအောင် လုပ်တာပဲ။ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အခု ဘုန်းကြီး ပြောတဲ့စကား မမှန်ဘူးလား။ (မှန်ပါတယ်ဘုရား)။

ဒီတော့ ယခု ပညာသင်တာလည်း ဘာအတွက်လဲ။ (ဘဝအတွက် အာမခံချက်ရဖို့)။ နို့ဖို့၊ လူနဲ့သူနဲ့ မတူဘူး လေ။ ဒုတိယအရွယ် စီးပွားရှာတော့ကော ဘဝအတွက် အာမခံချက်ရဖို့။ ဒီလိုဖြင့် ဘဝအတွက် အာမခံချက်ရပြီ

ဆိုတော့ နေရေးကိစ္စပြောတာ။ ဘာကိစ္စလဲ။ (နေရေးကိစ္စ)။
သို့ဖြင့် ပညာတွေတတ်ထားလည်း ဘာအတွက်လဲ။ (နေ
ရေး)။ နေရေးအတွက်။ ဒီလိုဖြင့် စီးပွားတွေရှာသမျှ မချီ
မဆန့် သုံးမကုန် စားမကုန်ဖြစ်နေတာကလည်း ဘာအတွက်
လဲ။ (နေရေးအတွက်) ဒီလိုဖြင့်ရင် ဘဝမှာ သက်တမ်းတွေ
အစိတ် . . . သုံးဆယ် . . . လေးဆယ် . . . ငါးဆယ် . . . စသည်ဖြင့်
ဒီလိုကြီးလာတာ နေရေးအတွက် နေရေးအတွက် နေရေး
အတွက်ရယ်နဲ့ပဲ ဒီလိုနဲ့ပဲ အသက်တွေကြီးလာကြတာ မဟုတ်
ဘူးလား။ ဒီနေရာမှာ ဘုန်းကြီး သတိပေးချင်တာက ဒကာ၊
ဒကာမတို့၊ သေရေးအတွက် ဘယ်သူမှ မစဉ်းစားမိဘူး။
အဓိပ္ပါယ်ပေါ့နော်။ ဘာအတွက်လဲ။ (သေရေးအတွက်)။

ဘဝအာမခံချက် ဘာရှိလဲ

ယနေ့ ဘုန်းကြီး သတိပေးချင်တာက နေရေးအတွက်
ထက် သေရေးအတွက် အရေးကြီးပါတယ်လို့ ဒါကိုပြောချင်
ပါတယ်နော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နေတာက ဘယ်လိုပဲ
နေနေ ဘယ်လိုပဲ စားစား ဘယ်လိုပဲဝတ်ဝတ် ဘဝတစ်ခု
မှာ တစ်ရက်ကုန် တစ်လကုန် တစ်နှစ်ကုန် နေလို့ရတာပဲ။
သေဖို့ကျတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဘုန်းကြီးတို့ . . . ကဲ
မသေမယ့်ပုဂ္ဂိုလ် ဒီထဲ ဘယ်နှစ်ယောက်ပါလဲ။ အားလုံး
သေကြရမှာ။ ဘာဖြစ်လဲ။ (အားလုံးသေကြရမှာ)။ အဲဒီတော့
နေရေးအတွက်တော့ အာမခံချက်တွေလုပ်ပြီးတော့ သေရေး

အတွက် “ငါတို့ ဘာတွေ အာမခံချက်လုပ်ပြီးပြီလဲ” ကိုယ့်
ကိုယ်ကို ပြန်မေးရမယ်။ ယခုမေး ယခုမရဘူးလား။ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို အာမခံချက် ဘာတွေလုပ်ပြီးပလဲဆိုရင် ဘုန်းကြီး
တို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အဖြေထွက်ပြီ။ ရှင်းရှင်းလေးရယ်
နော်။ ဒါက ဘယ်သူ့မှ လိုက်ပြီး မေးနေစရာမလိုတော့ဘူး။
ဟုတ်ပြီ . . . သေရေးအတွက် အာမခံချက်လုပ်တဲ့
အခါကျတော့ သေတဲ့အခါကျတော့ ကဲ . . . ဒကာ၊ ဒကာမ
တွေ စဉ်းစားကြည့်။ ယခု ရှာကြံထားတဲ့ပညာတွေ ကိုယ်နဲ့
ပါပါမလား။ (မပါပါဘူး)။ ရှာကြံထားတဲ့စီးပွားဥစ္စာတွေ ရတနာ
တွေ ကိုယ်နဲ့ပါပါမလား။ (မပါပါဘူး)။ မပါဘူး။ ဒီလိုဖြင့်ရင်
ကိုယ်နဲ့ပါမှာက ဘာလဲ။ ကုသိုလ်ကံရယ်၊ အကုသိုလ်ကံရယ်။
ဒါ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ နားလည်ပြီးသားပါနော်။ ဘာနဲ့ဘာ ပါ
မှာလဲ။ (ကုသိုလ်ကံရယ်၊ အကုသိုလ်ကံရယ်)။ အဲဒီတော့
ကုသိုလ်ကံနဲ့ အကုသိုလ်ကံ သေတဲ့အခါကျတော့ ကိုယ့်
နောက်ပါမှာ၊ သေမှာကလည်း မုချအမှန်ဖြစ်တယ်လေ။ ကဲ
သေမှာက လွဲမှာလား။ မလွဲမှာလား။ (မလွဲပါဘူး)။ မလွဲဘူး။
ဘယ်သူ့မှ သေမှာက မလွဲနိုင်ဘူး။ သေကိုသေရမယ်။ အဲ
ဒီတော့ နေရေး အရေးကြီးတာထက် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊
ဒကာမများ သေရေး အရေးကြီးဖို့ကို စဉ်းစားရမယ်နော်။
အဲဒီတော့ ယနေ့ ဒါနပြုချင်တာလည်း တခြားပြု
တာလား။ သေရေးအတွက်လား (သေရေးအတွက်)။ ဒါကြောင့်
သေတဲ့အခါ အထုပ်ထုပ်ရမှာကိုး နော်။ ဒါဆို သီလတွေ

ဆောက်တည်တာလည်းပဲ သေရေးအတွက်ပဲ။ နေရေးအတွက်
လည်း ပါသလို သေရေးအတွက်လည်း မပါဘူးလား။ ပါ၊ ပါ
တယ်နော်။ ဒီလိုဖြင့် အဓိကအားဖြင့် ဒါနတရား သီလတရား
တွေက သေရေးအတွက် ဖြစ်သော်လည်းပဲ တကယ့်သေခြင်း
တရားနဲ့ ရင်ဆိုင်လာပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့ ဒါနတရား သီလ
တရားက တကယ့်တကယ် မြန်းကနဲ အပြည့်အဝအကူအညီ
မပေးနိုင်ဘူး။ သူက အဝေးကနေ ရပ်နေတဲ့သဘောရှိတယ်။
အဲတော့ တကယ် အကူအညီပေးရမှာက ကိုယ့်အတွက်
မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းအနေနဲ့ အချိန်ရှိသရွေ့ အကူအညီ
ပေးနိုင်တဲ့ မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းကတော့ ဒကာ၊
ဒကာမများ ဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာကုသိုလ်ပဲဖြစ်တယ်။ ဘာ
ကုသိုလ်လဲ။ ဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာကုသိုလ်ပါ။
အဲဒီတော့ မိမိဘဝမှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ အများ
ကြီးရှိတယ်။ ဒါကတော့ နံပါတ်တစ် အရေးကြီးတာ၊ ဒါက
တော့ နံပါတ်နှစ် အရေးကြီးတာဆိုတော့၊ တစ်နှင့်နှစ်နဲ့
အရေးကြီးတာတွေမှန်သော်လည်းပဲ မိမိတို့က နံပါတ် အတပ်
လွဲသွားရင် ဒကာ၊ ဒကာမများအတွက် အချိန်တွေ ကုန်ပြီး
တော့ အကျိုးနည်းပါလိမ့်မယ်နော်။ အဲဒီတော့ နံပါတ်တပ်ရ
မှာက နံပါတ်တစ်က နေရေးထက် ဘာအရေးကြီးတာလဲ။
(သေရေး)။ သေရေးအရေးကြီးတယ်နော်။ ဒါ... ပြီးခဲ့တဲ့
တရားပွဲက ဘုန်းကြီး ဒါလေး သတိပေးလိုက်ပါတယ်။ အင်
မတန်အရေးကြီးလွန်းလို့ပါ။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒကာ၊

ဒကာမတွေ စိတ်ကူးလေးနဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကလည်း ပြော
တယ်။ အစမ်းလေး သေကြည့်လိုက်နော်။ တကယ်လို့များ
သာ ငါ မနက်ဖြန်သေရင် ကဲ . . . ဒကာ၊ ဒကာမတွေ
စဉ်းစားကြည့်၊ ကိုယ့်နောက်ကို ဘာပါမလဲ။ ဘာမှမပါဘူး။
ဘာမှမပါဘူး။

အဲဒီတော့ အင်မတန် အတိတ်ကနေ ကံကောင်း
ထောက်မလို့ လူ့ဘဝ လူ့လောကကြီးကို မနုဿတ္တဘာဝ
ဒုလ္လဘဆိုပြီးတော့ ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ဒီကနေပြီးတော့
ဟိုဘဝကို ပြန်သွားမယ်ဆိုရင် ဒကာ၊ ဒကာမတွေအတွက်
ဘာမှ အထုပ်အထည်တွေမပါဘူးဆိုရင် ဒီလိုဘဝကြီး နောက်
ပြန်ရနိုင်ပါဦးမလား။ (မရနိုင်ပါဘူး)။ မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်
ဘုန်းကြီးတို့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ကျောက်ခဲ
ရေကျပဲတဲ့။ ဘယ်တော့မှ ဒီလိုဘဝမျိုး ပြန်မရနိုင်တော့ဘူး
တဲ့။ အဲဒီတော့ မိမိဘဝမှာ အာမခံချက်ရပြီးသား။ ရ၊ ရမယ့်
အလုပ်ကို လုပ်ကြရမယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့နော်။ အဲဒီတော့
အာမခံချက်အလုပ်သည် ပထမအရွယ်မှာလည်း မလုပ်ရဘူး
လား။ လုပ်ရမယ်။ ဒုတိယအရွယ်မှာလည်း လုပ်ရမယ်။
တတိယအရွယ်ကျတော့လည်း (လုပ်ရမယ်)။ အဲဒီတော့
ပထမအရွယ် ဒုတိယအရွယ်မှာမသေလို့ တတိယအရွယ်လည်း
ကျရော ဟော . . . မိမိခန္ဓာကိုယ်က တဖြည်းဖြည်း ဘာဖြစ်လာ
လဲ။ ဖောက်လာပြီ။ ဟော . . . ဟိုက ခါးကနာတာနဲ့၊ ဒူးက
နာတာနဲ့၊ အသက်ကကြီးတာနဲ့၊ မျက်စိကမွဲတာနဲ့၊ ခါးမ

ကောင်းတာနဲ့၊ ဒူးမကောင်းတာနဲ့၊ အဲဒါနဲ့ကို တကယ့် ဘာဝနာအလုပ်ကို နင်လား၊ ငါလား၊ အင်နဲ့အားနဲ့ မလုပ်နိုင် တော့ဘူး။ အဲဒီတော့ တကယ့်သေခါနီးကာလ သေပေါက် သေဝကို ရောက်တဲ့အခါကျတော့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက် မယ်။ ဒါ... ဘုန်းကြီး ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကလည်း ဒါလေး စ၊ ခဲ့တယ်ပေါ့နော်။

သေရေးကို ဦးစားပေးမယ်ဆိုရင်

ဒီတော့ ကောင်းပြီ။ အဲဒီလိုဆိုရင် တပည့်တော်တို့ နေရေးထက် သေရေးကို ဦးစားပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် သေရေး ကိစ္စက ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာပေါ့။ ဘာတဲ့လဲ။ (ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ)။ ဒီလိုဖြင့်ရင် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နေတာက မကောင်း တဲ့စိတ်နဲ့လား။ ကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့လား (ကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ပါ)။ ကောင်းတဲ့စိတ်နဲ့ လုပ်ကြတာ။ ဒါနပြုတယ်ဆိုတာလည်း စိတ် ကောင်းရှိလို့ လုပ်တာပဲ။ ဘာဝနာပွားတယ်ဆိုတာလည်း စိတ်ကောင်းရှိလို့ ပွားကြတာပဲ ဆိုတော့ အဲဒီ စိတ်ကောင်း လေး တစ်ခုရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ဘယ်တော့မှ မဆင်းရဲဘူး လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချစမ်းပါ။

ဒါကြောင့်မို့ ဘုန်းကြီးတို့ ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဉာဏ်ကို လိုရင်းလေးပြောရရင် စိတ်ကောင်းရှိက ချမ်းသာ ရ၏။ စိတ်ကောင်းမရှိက ဆင်းရဲရ၏လို့ဆိုတဲ့ ဒီပုံသေနည်း

လေးကို ကိုင်ရပါတယ်နော်။ ကဲ... ဒီတော့ လိုက်ဆို
• စိတ်ကောင်းရှိက ချမ်းသာရ၏။
• စိတ်ကောင်းမရှိက ဆင်းရဲရ၏။

ဒါက ဘုန်းကြီးတို့ ကံပိုင်းအခြေခံ အရေးကြီးပါတယ်။
အဲဒီတော့ မိမိတို့က စိတ်ကောင်းနဲ့လုံးကောင်းရှိရှိနဲ့ ဒါနတွေ
ပြုကြ၊ သီလတွေ ဆောက်တည်ကြ၊ ဘာဝနာတွေ ပွားကြမယ်
ဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီ စိတ်ကောင်းနဲ့လုံးကောင်းနဲ့ ဆောင်ရွက်တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒကာ၊ ဒကာမများ မေးမယ်နော်။ ဆင်းရဲမှာလား၊
ချမ်းသာမှာလား။ (ချမ်းသာမှာပါဘုရား)။ ဒီလိုဖြင့် ချမ်းသာ
ခြင်းဟာ သူများအပြောလား၊ လက်တွေ့လား။ (လက်တွေ့ပါ
ဘုရား)။ တရားဂုဏ်ကို အာမခံချက်နဲ့ ဟောနေတာနော်။
တရားဂုဏ်တော်မှာ အကာလိကော-မြတ်စွာဘုရား အာမခံ
ချက်နဲ့ မဟောဘူးလား။ အေး အချိန်အခါမရွေး အကျိုးပေး
လိမ့်မယ်။

လက်တွေ့သာ လုပ်ကြည့်ကြစမ်းပါဆိုတဲ့ “ဧဟိ
ပဿိကော” လေ။ “ဧဟိ-လာပါ”၊ “ပဿ-ရှုပါ” ဆိုတာ၊
လာလှည့်၊ ရှုလှည့် ဒီတရားကိုလုပ်လှည့်၊ ဒါနဆိုလည်း ပြု
လှည့်၊ သီလဆိုလည်း ဆောက်တည်လှည့်၊ ဘာဝနာဆိုလည်း
ပွားစမ်း၊ အဲဒီလို ပွားနေလို့ရှိရင် အကာလိကော-အချိန်
အခါမရွေး ယခုလုပ် ယခုအကျိုးပေးလိမ့်မယ်ဆိုတော့ ခုန
ပြောတဲ့ စိတ်ကောင်းရှိက ချမ်းသာရ၏။ စိတ်ကောင်းမရှိက
ဆင်းရဲရ၏။ အဲဒီတော့ ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတာဖြစ်

တယ်။ မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းတာဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဒါ ရှင်းရှင်းလေးပဲဟုတ်လား။ သို့သော် ဒါ ခုနပြောတဲ့ မနုဿတ္တ ဘာဝဆိုတော့ ခု ဘုန်းကြီးတို့တွေ လူ့ဘဝ မရဘူးလား။ (ရပါတယ်)။ လူ့ဘဝရတာ အဖိုးတန် တဲ့ဘဝကြီးနော်။ အဖိုးတန်တဲ့ဘဝကြီးရတော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဘုန်းကြီးတို့ ဒီလို နိုင်ငံတွေဆိုလို့ရှိရင် တစ်နေ့လာလည်း စားရေး နေရေး ဝတ်ရေး ကျန်းမာရေး၊ နောက်တစ်လ လာလည်း စားရေး နေရေး ဝတ်ရေး ကျန်းမာရေး၊ နောက် တစ်လလာလည်း နောက်တစ်နှစ်လာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ လှုပ်ရှားနေရတာပေါ့ဗျာ။

အဖိုးတန်လူတစ်ယောက်

အဲဒီတော့ အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ မနုဿတ္တဘာဝ လူ့ဘဝ လူဖြစ်တာ အင်မတန် အဖိုးတန်ပါတယ်ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားဟောတာ အားလုံးပဲ နားလည်ပြီးသားဖြစ်ပါ တယ်။ ဒီတော့ ကောင်းပြီ အဲဒီတရားကို ကိုယ့်ခန္ဓာထဲကို ပြန်သွင်းလိုက်။ အဖိုးတန်တယ်ဆိုတာ ဘာတွေလုပ်နေလို့ အဖိုးတန်တာလဲ၊ စဉ်းစားရမယ်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ စားရေး နေရေး ဝတ်ရေး ကျန်းမာရေး လုပ်နေတယ်။ နောက်တစ်လ လာလည်း ဒါ၊ နောက်တစ်နှစ်လည်း ဒါ ဆိုတော့ ဒီလိုဖြင့် ဒီပုဂ္ဂိုလ် တစ်နှစ်ကုန် အသက် တစ်နှစ်ကြီးသွားတဲ့အခါမှာ အဖိုးတန်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ် မဖြစ် ပြန်စဉ်းစားရမယ်။ ဒီတော့ ဘုရားဟောတဲ့ မနုဿတ္တဘာဝ ဒုလ္လဘဆိုတာဟာ

စားရေး၊ နေရေး၊ ဝတ်ရေး၊ ကျန်းမာရေးတွေကို ဦးစားပေး၊ သားရေးသမီးရေးတွေကို ဦးစားပေးနေရင် ပုံသေနည်းထဲ ထည့်ရမယ်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပုံသေနည်းထဲထည့်ရမယ်။ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်ပုံသေနည်းထဲ ထည့် လိုက်တဲ့အခါမှာ မိမိ နေ့တိုင်း စားရေး၊ နေရေး၊ ဝတ်ရေး၊ ကျန်းမာရေးကို ဆောင်ရွက်တဲ့ အခါမှာ ဒကာ၊ ဒကာမများ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နေ့ထက်တစ် နေ့ အစစအရာရာ လူမှုရေးတွေ စီးပွားရေးတွေ အိမ်ထောင် ရေးတွေ အစစအရာရာ တိုးတက်နေလို့ရှိရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လူ့ဘဝမှာ ကျေနပ်တာလား၊ မကျေနပ်တာလား။ (ကျေနပ် တာပါ)။ ကျေနပ်တာပေါ့နော်။ စီးပွားရှာလို့၊ စီးပွားရရင် မကျေနပ်ဘူးလား။ ကျေနပ်နေတာပဲနော်။ သို့ဖြင့် သားရေး သမီးရေး၊ စီးပွားရေး ရာထူးဂုဏ်သိမ် စည်းစိမ်တွေ တစ်နေ့ တစ်နေ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ တိုးတက်နေရင် တိုးတက်တိုင်း တိုးတက်တိုင်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေတာပဲ။

အဲဒါကို ဘုန်းကြီးတို့ ဒီလိုမျိုးတွေရရှိအတွက်ကို ရှာနေရတော့ လိုရင်းချုပ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီမှာ တရား ကိုယ်ကောက်တော့ လောဘ။ တရားကိုယ်ကောက်တော့ (လောဘ)။ ဒီလိုဆို ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဒါ ဘုန်းကြီးက ပုံသေနည်းနဲ့ဟောတာနော်။ အဲဒီလောဘကို ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ ဒေသနာ အခု ဘုရားဟောတဲ့ဒေသနာ၊ ဘုန်းကြီးက ဒါ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ကိုယ်စား ဘုရား တရားတွေကို ပြန်ဟောပြတာနော်။ အဲဒီလောဘဟာ နေ့စဉ်

နေ့တိုင်း စားရေး နေရေး ဝတ်ရေး ကျန်းမာရေး သားရေး သမီးရေး စီးပွားရေး ဆောင်ရွက်နေတဲ့လောဘကို ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ပြန်ဟပ်ကြည့်လိုက်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ မိုးလင်းမိုးချုပ် ဘာဦးစီးနေလဲ။ (လောဘ)။ ဘာဦးစီးနေသလဲ။ (လောဘ)

ဒီလိုဖြင့်ရင် လောဘဟာ ကုသိုလ်လား။ အကုသိုလ်လားလို့ မေးမယ်ဆိုရင် (အကုသိုလ်)။ အကုသိုလ်။ အားလုံး ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ နားလည်တယ် . . . ဟုတ်လား။ လောဘသည် ကုသိုလ်လား။ အကုသိုလ်လား။ (အကုသိုလ်ပါဘုရား)။ ဒီလိုဖြင့်ရင် မိုးလင်းမျိုးချုပ် စားရေး နေရေး ဝတ်ရေး ကျန်းမာရေး သားရေး သမီးရေးတွေနဲ့ အထက်တန်းကျကျ မျက်နှာပန်းလှလှဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း ကုသိုလ်နဲ့ အသက်ရှင်တာလား။ အကုသိုလ်နဲ့ အသက်ရှင်တာလား။ (အကုသိုလ်နဲ့ အသက်ရှင်တာပါဘုရား)။ မလွယ်ဘူးနော်။ သိပ်အနုစိတ်တယ် ဟုတ်လား။

တန်ပြန်သက်ရောက်မှု

သို့ဖြင့် ကောင်းပြီ၊ အဲဒီလို လောဘ အကုသိုလ်နဲ့ အသက်ရှင်တော့ တပည့်တော်တို့ ဘာအကျိုးပေးမလဲ။ လောဘအကြောင်းဖြစ်ရင် ဟိုက အကျိုးပေးလာပြီ။ အခု ဘုန်းကြီး ဟောနေတာ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နော်။ ဘာတဲ့လဲ။ (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်)။ တစ်ချက်ချင်း ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပြောမယ်။ ဒီနေရာတော့ ဘုန်းကြီး ဝိသေသ မပြောတော့ဘူးဟုတ်လား။ သိပ်များနေရင် မမှတ်မိဘူး။

ပဋိစ္စဆိုတာက အကြောင်းတရားကိုမှီ၍ သမုပ္ပါဒ် (ဝါ) သမုပ္ပါဒ်-အကျိုးတရားဖြစ်ခြင်း။ မြန်မာလိုပြန်လိုက်တော့ အကြောင်းတရားကိုမှီ၍ အကျိုးတရားဖြစ်ခြင်းပါပဲ။ ဘာပါလိမ့်။ (အကြောင်းတရားကိုမှီ၍ အကျိုးတရားဖြစ်ခြင်း)။ ဒီထက်ရှင်းအောင် အရပ်ပြောပြောရင် အကြောင်းအကျိုးပေါ့။ ဘာတဲ့လဲ။ (အကြောင်းအကျိုး)။ အကြောင်းအကျိုးဆိုတာ သူများအကြောင်းအကျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အကြောင်းအကျိုး။ ဘယ်သူ့အကြောင်းအကျိုးလဲ။ (ကိုယ့်အကြောင်းအကျိုး)။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆိုတာ တခြားတရားလား။ အကြောင်းအကျိုးလား။ (အကြောင်းအကျိုးပါဘုရား)။ သူများအကြောင်းအကျိုးလား။ ကိုယ့်အကြောင်းအကျိုး။ (ကိုယ့်အကြောင်းအကျိုး)။ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အကြောင်းအကျိုး ဟုတ်လား။ ကိုယ့်ဖြစ်စဉ်ရဲ့ အကြောင်းအကျိုး။ အဲဒီတော့ ခုနက အကြောင်းရှိရင် အကျိုးရှိမယ်။ အကြောင်းမရှိရင် အကျိုးမရှိဘူး။ ဒီလိုဖြင့် အကြောင်းမရှိတဲ့ အကျိုးတရားရယ်လို့ လောကမှာ မရှိဘူး။ Action, Reaction သဘောပေါ့။ ဘာတဲ့-သိပ္ပံပညာရှင်ကြီး နယူတန်က “သက်ရောက်မှုတိုင်းမှာ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုရှိတယ်” တဲ့။ ဒါ ရူပဗေဒသဘော တရားနေမှာပေါ့။ ဒီမှာလဲ ဒီသဘောပါပဲ။ အကြောင်းတရား ရှိလို့သာလျှင် အကျိုးတရား ရှိကြတာပေါ့ နော်။

ကဲ-ဒီလိုဖြင့် ကောင်းပြီ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လိုဆိုတဲ့ အနက် အဓိပ္ပါယ်လည်း ရှင်းသွားပြီပေါ့နော်။ ရှင်းသွားတော့ ဘုန်းကြီး

ပြောချင်တာက လောဘတွေနဲ့ တစ်နေ့ကုန် တစ်လကုန် တစ်နှစ်ကုန်သွားရင် လောဘက အဲဒါ အကြောင်းလုပ်နေတာ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ (အကြောင်းလုပ်နေတာ)။ သို့ဖြင့် လောဘ အကြောင်းရှိရင် ဟိုက အကျိုးလာမယ်။ အကြောင်းရှိရင် (အကျိုး လာမယ်)။ ဒီလိုဖြင့် လောဘအကြောင်းက အရှင် ဘုရား ဘာအကျိုးပေးသလဲဆိုတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ သေသည့်အခြားမဲ့၌ ပြိတ္တာဖြစ်မယ်တဲ့။ ဘာဖြစ်မလဲ။ ပြိတ္တာ ဖြစ်မယ်။ သေသည့်အခြားမဲ့၌ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ပြိတ္တာဘဝ ရောက်မယ်။ ပစ္စုပ္ပန်မှာလည်းပဲ လောဘရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ ပျာယာကိုခတ်နေတာ ပဲ . . .။ (ရာဇဝင်နှင့်ကဏ္ဍဝင်ကျမ်း)

ဒကာ၊ ဒကာမတွေ။ ဘုန်းကြီးတို့၊ ခု-တိုင်းကြီး ပြည်ကြီးတွေ ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ တစ်ယောက်မှ အငြိမ်မနေရဘူး။ ပြေးလွှားနေရတာဟုတ်လား။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား)။ မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းချင်ငြင်း။ ဘုန်းကြီး လက်ညှိုး ထောက်ပြမယ်။ ငြင်းလို့မရဘူးလေ။ ခန္ဓာဉာဏ်ရောက်တာ ကိုး . . . ဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ လောဘနဲ့ ပြေးလွှားနေရတာ။ ဒီလိုဖြင့်ရင် လောဘနဲ့ ပြေးနေတာဆိုတော့ မနက်မိုးလင်း လာပြီဆိုရင် ပြေးလိုက် လွှားလိုက် မော်တော်ကားနဲ့ပြေးလိုက် ခြေထောက်နဲ့ပြေးလိုက်၊ ပြေးနေရတာပဲ။ အဲဒီလိုပြေးလိုက် တိုင်း ပြေးလိုက်တိုင်းမှာ ဘာစိတ်နဲ့ပြေးတာလဲ။ (လောဘစိတ်)။ လောဘစိတ်နဲ့ သွားလိုက်ကြ၊ လောဘစိတ်နဲ့ပြန်လိုက်ကြ၊ ဒါနဲ့ နောက်နေ့ လောဘစိတ်နဲ့ မိုးလင်းလိုက်ကြ၊ လောဘ

စိတ်နဲ့ မိုးချုပ်လိုက်ကြ။ ဒီတော့ လောဘသည်ကုသိုလ်လား။ အကုသိုလ် လား။ (အကုသိုလ်)။ ဟာ . . . မလွယ်ပါလား။ မလွယ်ပါလား။ လှမ်း-၉ ကတော့အကုသိုလ်နဲ့ ဒီလိုပဲ။ သို့ဖြင့် . . . လောဘအကြောင်းတွေဖြစ်ရင် ဟိုက အကျိုးလာတော့မယ်။ ဘာအကျိုးလဲဆိုတော့ ပြိတ္တာအကျိုး။ ဘာအကျိုးလဲ။ (ပြိတ္တာအကျိုး)။ ဒီလိုပုံသေနည်းလေး ပြီးခဲ့ တဲ့အပတ်က ချပေးထားပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒါလေး ဒီပုံသေ နည်းလေး ပြန်ဆိုကြရအောင်။

• လောဘနဲ့သေ ပြိတ္တာပြည် ရောက်လေကေနိဿာ။

အဲဒီထဲကနေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ရှောင်လို့မရဘူး။ ဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓတရားတော်က စိတ်ကူးယဉ် တဲ့တရား မဟုတ်ဘူးနော်။ လက်တွေ့ကို ခု-ပုံသေနည်းနဲ့ သွားတာ၊ ဟုတ်လား။ လောဘနဲ့နေလို့ လောဘနဲ့သေလို့ ဘာဖြစ်မလဲ။ (ပြိတ္တာ)။ အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ စဉ်းစားကြည့်နော်။ ဒီတော့ ဒီဓမ္မတွေဆိုတာက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ဝေဖန်ရတဲ့ဓမ္မတွေ။ အဲဒီတော့ ယနေ့ ကိုယ့်ဘဝအတွက် အာမခံချက် သေရေးအတွက်ကို အာမ ခံချက်အလုပ် လုပ်မထားဘူးဆိုရင် မိမိတို့မှာ လောဘတွေ မအုပ်ဘူးလား၊ အုပ်လား။ လောဘတွေ မအုပ်နိုင်ဘူးလား။ အဲဒီလောဘတွေနဲ့အုပ်လို့ သွားရင်းလာရင်း နေရင်း ထိုင်ရင်း စားရင်း၊ သောက်ရင်း၊ ရှာရင်း၊ ဖွေရင်းနဲ့ သေသွားရင် ဒီပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်ရောက်မလဲ။ (ပြိတ္တာ)။ ပြိတ္တာဇာတိဖြစ်မှာ။ ဘာဇာတိ ဖြစ်မလဲ။ (ပြိတ္တာဇာတိ)။

ပြိတ္တာဇာတိဖြစ်တယ်ဆိုတော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပြိတ္တာ
ဇာတိဖြစ်မယ့်အကြောင်းတရားတွေ ဒါပဲ ထပ်၊ ထပ်လုပ်နေ
မယ်ဆိုလို့ရှိရင် ခုန ဒုလ္လဘတရား ၅-ပါးမှာ မနုဿတ္တတာဝ
ဒုလ္လဘဆိုတော့ လူ့ဘဝရတာဟာ မခဲယဉ်းတာလား။ ခဲယဉ်း
တာလား။ (ခဲယဉ်းတာပါဘုရား) ခဲယဉ်းတဲ့ဘဝ။ ဒါကြောင့်
လူ့ဘဝဟာ အင်မတန် မြင့်မြတ်တဲ့ဘဝနော်။ အင်မတန်
ရခဲတဲ့ဘဝ၊ ဟုတ်လား။ လူ့ပြည်ကအပ်တစ်စင်း ဗြဟ္မာပြည်
က အပ်တစ်စင်း ချလိုက်၊ အပ်ဖျားချင်း ထိကောင်းထိမယ်။
လူ့ဘဝရဖို့မလွယ်ဘူး။ အင်မတန် အဖိုးတန်ပါတယ်ဆိုတာ
အားလုံးသော ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဒီစကားလုံးနဲ့ ဒီတရားတော်
နားလည်ပြီးလည်း ဖြစ်ပါတယ်နော်။

အဲဒါကြောင့်မို့ နားလည်တဲ့စကားလုံးဟာ ဘယ်ဥစ္စာ
ကို ဘယ်လို လူ့ဘဝကိုရလို့ အဖိုးတန်တာလဲဆိုတာ ခု
ဘုန်းကြီးပြောပြ၊ တစ်နေ့လာလည်း စားရေး နေရေး ဝတ်ရေး
ကျန်းမာရေး သားရေး သမီးရေး စီးပွားရေးနဲ့ နေတာဟာ
ပြိတ္တာသွားဖို့ အထုပ်ထုပ်နေတယ်ဆိုတာဟာ ရိက္ခာထုပ်
ထုပ်တာနဲ့မတူဘူးလား။ ရိက္ခာထုပ် ထုပ်တာနဲ့ တူပါတယ်
နော်။ အဲဒီတော့ ခြေ... နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တို့ ပြိတ္တာပြည်
သွားရင် အေးအေးဆေးဆေး သွားရအောင်လို့ ရိက္ခာထုပ်တွေ
နေ့တိုင်း ထုပ်သလိုပဲနော်။

ကြိုတင်လက်မှတ်

အဓိပ္ပါယ်က ဥပမာလေးနဲ့ပြောရမှာပေါ့လေ။ ဘုန်းကြီး
တို့ အမေရိကန်နိုင်ငံကနေ မြန်မာနိုင်ငံကို သွားမယ်ဆိုပါစို့။

မြန်မာနိုင်ငံကနေ အမေရိကန်နိုင်ငံကို လာမယ်ဆိုပါစို့။ အဲဒီတော့ မလာခင် ဘုန်းကြီးတို့ ကြိုတင်ပြီးတော့ လက်မှတ် ဖြတ်ရတယ်။ အခု လေယာဉ်လက်မှတ်တွေ ဘာတွေ ကြို တင်ပြီးတော့ မဖြတ်ရဘူးလား။ (ဖြတ်ရပါတယ်ဘုရား)။ ကြို ဖြတ်ရတာပေါ့နော်။ သို့သော် မလာသေးဘူးနော်။ မလာသေး သော်လည်းပဲ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် လာမယ်ဆိုပြီး တစ်ပတ် လောက်က၊ ၁၀-ရက်လောက်က ကြိုပြီး လက်မှတ်တွေ ဖြတ်တယ်။

ဒါ... ဥပမာဆောင်ဟောတာ။ နားလည်တဲ့ စကား နဲ့ အဲဒီလို ကြိုပြီးတော့ လက်မှတ်ဖြတ်တာ ဘုန်းကြီးမလာ သေးဘူးနော်။ သို့သော် သူ့နေ့ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ကောက်ပြီးတော့ လာလိုက်တော့ ဒီလက်မှတ်လေးနဲ့ အသာ လေးလာလို့ရတယ်မဟုတ်ဘူးလား။ (တင်ပါ)။ ရှင်းပြီနော်။ ဒါ ဘုန်းကြီး ဥပမာဆောင်ပေးနေတာ။ ဥပမေယျပြောချင် တာက ယခု မိမိတို့က မိုးလင်းမိုးချုပ် တစ်နေ့တစ်နေ့ လောဘ လောဘ လောဘ လောဘ လောဘ လောဘ၊ လောဘတစ်ခါဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း ဒါ လက်မှတ်တစ်စောင် ဖြတ်နေတာပဲ။ ဘာလုပ်တာလဲ။ လက်မှတ်ဖြစ်နေတာလား။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ လက်မှတ်တွေ မနည်းပါလားနော်။ အိမ် မှာထားစရာကို မရှိတော့ဘူး။ တွက်ကြည့်လေ။ ဒါ... ဘုန်းကြီးပြောတာ အပိုများဟုတ်ရဲ့လား။

သို့သော် အရှင်ဘုရား ပြိတ္တာရောက်မယ်ဆို ခုလည်း
မရောက်သေးပါလား။ မရောက်သေးဘူးလေ။ ဒကာမကြီးတို့
ဒကာကြီးတို့ ကြိုပြီးတော့ ကြိုတင်လက်မှတ်ဖြတ်နေတာ
အဲဒီနေ့ရောက်တဲ့အခါကျတော့ မပူနဲ့၊ သေချာပေါက် သွားကို
သွားရမယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကြိုတင်လက်မှတ်က အပိုင်
ရထားပြီလေ။ အဲဒီတော့ သွားရမှာလား မသွားရမှာလား။
(သွားရမှာပါဘုရား)။ ဟာ... အဲဒီတော့ ခု စောစောစီးစီး
ကနေပြီးတော့ ဒီလက်မှတ်ကြီး ကိုယ်ရထားပြီဆိုတော့ ကိုင်
မထားနဲ့တော့။ ဒီလက်မှတ်ရထားရင် သေချာပေါက် သွားရ
တော့မှာ။ အဲဒီတော့ ဟာ... ကိုယ်သွားရမယ့်လမ်း သိပြီ
ဆိုလို့ရှိရင် လက်မှတ်ကို ကိုင်ထားရမှာလား။ ပြန်ပြီးတော့
ဆုတ်ပစ်ရမှာလား။ (ဆုတ်ပစ်ရမှာပါဘုရား)။ ဖျောက်ဖျက်
ပစ်ရမယ်ပေါ့။ ဘာလုပ်ပစ်မှာလဲ။ (ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရပါမယ်)။
အဲဒီလိုဖျောက်ဖျက်ပစ်တဲ့အခါကျတော့ လောဘကနေ
ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အလောဘဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ... ဟုတ်လား။
အဲဒီတော့ လောဘကနေ ဘာဖြစ်ရမလဲ။ (အလောဘ)။
ကဲ-နောက်ဆုံးတော့ဖြင့် ဒီလောဘဆိုတဲ့တရားတွေကို ပျောက်
အောင်ကတော့ဖြင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဝိပဿ
နာနဲ့ သတိပဋ္ဌာန်နဲ့ ဖြစ်ပျက်ရှုရမှာပဲ။ ဝိပဿနာနဲ့မှ ဒါ
ဖျောက်မယ်နော်...။ ကဲ... ထားလိုက်။ တစ်ပိုင်း။ နို့မို့
တရားတွေက တအားများတော့မယ်နော်။

တစ်ယောက်တည်း တည့်အောင်နေ

ကဲ . . . ဒုတိယအဆင့်က အဲဒီလို နေ့စဉ် နေ့တိုင်း သားရေး သားရေး သမီးရေး စီးပွားရေး လူမှုရေးကိစ္စ အဝဝတွေကို ဆောင်ရွက်နေတဲ့ ရှာနေတဲ့အခါကျတော့ အလို ကျတာလည်းရှိသလို အလိုမကျတာကော မရှိဘူးလား။ ရှိ တာပဲ။ အလိုမကျတာလည်းရှိတာပဲ။ ဒါ . . . ဘုန်းကြီး ပြီးခဲ့ တဲ့ အပတ်က ဒါလေး ခေါင်းစဉ်လေး စခဲ့တယ်နော်။ အဲ ဒီတော့ အလိုမကျဘူးဆိုတော့ လူဆိုတာဟာ သူ့သူငါငါ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အလိုမကျတာ များတယ်။ တခါတလေ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ်တောင်မှ အလိုမကျဘူး။ သူတစ်ပါးဆိုတာ ဘေးချိတ်ထားနော်။ ကိုယ့်ဟာနဲ့ကိုယ် အလိုကျဖို့တောင် လွယ်ပါ့မလား။ (မလွယ်ပါဘူး)။

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ကို ဆရာသမားများက ဆုံး မတယ်။ “မင်းတို့ တစ်ယောက်တည်း တည့်အောင်နေနိုင်ပါ့ မလားလို့” ဒီလိုမေးတာ။ အဲဒါ ဘုန်းကြီးတို့ ဆွေတော်မျိုး တော်များလည်းပဲ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သင်တန်းအရ မေးရမယ်။ ခင်ဗျားတို့တစ်ယောက်တည်း တည့်အောင်နေနိုင်ပါ့မလား။ နှစ်ယောက်တွဲတာကို အသာထားဦးနော်။ တစ်ယောက်တည်း တည့်အောင်နေဖို့ဆိုတာ လွယ်ပါ့မလား။ (မလွယ်ပါဘူးဘုရား) မလွယ်ဘူး . . . မလွယ်ဘူး။ ကျန်တဲ့ကိစ္စကို အသာထား။ တစ်ယောက်တည်း မတည့်ဘူးဆိုကတည်းက အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က အလိုကျလို့လား။ အလိုမကျလို့လား။ (အလိုမကျလို့ပါဘုရား)

အလိုမကျတာကို တရားကိုယ်ကောက်တော့ ဒေါသ။ အလိုမကျတာကို တရားကိုယ်ကောက်တော့ (ဒေါသ)။ ဟောဒေါသအကြောင်းလာပြီ၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်။ ဒေါသအကြောင်းရှိရင် ဟိုက ဒေါသနဲ့ပတ်သက်တဲ့အကျိုး မလာဘူးလား။ (လာပါတယ်ဘုရား)။ တားလို့မရဘူးနော်။

လူ့လောကကြီးမှာ ဒါက ငါ့အဖေမို့လို့၊ ငါ့အမေမို့လို့၊ ငါ့သားမို့လို့၊ ငါ့သမီးမို့လို့ မျက်နှာလိုက်ပြီးတော့ အလိုလိုက်လို့ရပေမယ့် ကံတရားက အလိုလိုက်လို့ရပါ့မလား။ (မရပါဘူး)။ ခုနပြောတဲ့ အဖေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမေပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့လောဘရှိလို့ သူ့သွား ပြိတ္တာပြည် ဘယ်သူမှင့်မနေနဲ့၊ ဘယ်သူမှ တားလို့မရဘူး။ ဩော်-ခု ဒေါသအကြောင်းဖြစ်လာလို့ရှိရင် ငရဲ။ ဒေါသအကြောင်းဖြစ်ရင် (ငရဲ)။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပုံသေနည်းနော်။ ကဲ ဒီတော့ ဒီဆောင်ပုဒ်လေးကို အိမ်ပါသွားအောင် လိုက်ဆိုကြပါဦး...။

• ဒေါသနဲ့သေ ငရဲပြည်
ရောက်လေကောန်သာ။

ကဲ ဒေါသနဲ့သေရင် ဘယ်ရောက်မလဲ။ (ငရဲ)။ အေး-ဟုတ်ပြီ။ ဒါ... ဘုန်းကြီးက သင်တန်းသဘောတရားအရ ပုံသေနည်းနဲ့ပေးလိုက်တာ။ နားက တရားနာ ဉာဏ်က ခန္ဓာလှည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဒေါသဖြစ်စရာတွေကို အသေးစိတ် ဘုန်းကြီး မပြောတော့ဘူးနော်။ အဲဒီတော့ အလိုမကျတိုင်း ဘာဖြစ်လဲ။(ဒေါသ)။

ဒေါသဖြစ်တယ်။ အများအားဖြင့်တော့ စိတ်တိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စိတ်မြန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သတိထားနော်။ ဒီထဲလည်း ပါချင်ပါ လာဦးမှာဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဟာ... ငါ့စိတ်က သူများစိတ် နဲ့ မတူဘူးဆိုရင် အဲဒါ တခြားသွားမှာလား၊ ငရဲသွားမှာလား။ (ငရဲသွားမှာပါ ဘုရား)။ အဲဒါ ဘုန်းကြီးတို့ ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ဒယ်အိုးပဲဟေ့ဆိုတော့၊ အဲဒီတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဒယ်အိုး ဘယ်နှစ်ကြိမ် ကြည့်လဲလို့ မေးတာမျိုးဖြစ်နေပြီ။ ရှင်းကောရှင်းရဲ့လား။ (ရှင်းပါတယ်)။ ဒယ်အိုးဆိုတော့ ထမင်းဟင်းချက်တာ သွား စိတ်မကူးနဲ့။ ငရဲပြောတာပေါ့နော်။

အဲဒီတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကိုယ့်ကိုယ်မှာ သတိပဋ္ဌာန် နဲ့ ဝိပဿနာမရှိလို့ကတော့ဖြင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမ တွေ တခြားသွားမှာလား၊ ဒယ်အိုးသွားမှာလား။ (ဒယ်အိုး သွားမှာပါ)။ အဲဒါကြောင့်မို့ သူများကို အလိုမကျရင်လည်း ဒေါသ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလိုမကျရင်လည်း ဒေါသ၊ စီးပွား ဥစ္စာရှာတဲ့အခါမှာ စိတ်တိုင်းမကျရင်လည်းပဲ ဒေါသ။ အဲဒီ တော့ တရားကိုယ်ကောက်ရင် ဒေါသဆိုတော့ အဲဒါ မိုးလင်း မိုးချုပ် ငါ့မှာ ဒေါသတွေ ဒီနေ့ ဘယ်လောက်များနေလဲ ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွက်ကြည့်ပြီးတော့ ဒေါသတစ်ချက် ပေါ်တိုင်း ခုနပြောတဲ့ လက်မှတ်တစ်စောင်ဖြတ်တာပဲ။ ဒေါသ တစ်ချက်ပေါ်လာတိုင်း လက်မှတ်တစ်စောင်ဖြတ်တာပဲဆိုတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒေါသက ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမများ

အကြိမ်ပေါင်း ရေနိုင်ပါဦးမလား။ (မရေနိုင်ပါဘူး)။ နည်း
နည်းနောနော မဟုတ်ဘူး။ ခုနကပြောတဲ့လက်မှတ်တွေလေး။
ကံကောင်းလို့နော်။ ယခုလို ဒီအချိန်ထိအောင် အသက်မသေ
ဘဲနဲ့ ဒါနု၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို လုပ်
ခွင့်ရှိနေတာ လုပ်နေကြတာ ကံထူးလို့လား။ ကံထူးလို့လား။
(ကံထူးလို့ပါ)။ အင်မတန်ကံထူးလို့ပါပဲ။

သေဖို့ မေ့နေ

ကဲ... ဒီတော့ ကောင်းပြီ၊ ဘုန်းကြီးတို့ ပုံသေနည်း
လေးတစ်ခု သွားလိုက်ကြရအောင်နော်။ အဲဒီတော့ သားရေး
သမီးရေး စီးပွားရေး လူမှုရေးကိစ္စအဝဝ ဆောင်ရွက်နေတဲ့
အခါကျတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေရဲ့ခန္ဓာဟာ
ရှင်တဲ့ခန္ဓာလား။ သေတဲ့ခန္ဓာလား။ (သေတဲ့ခန္ဓာပါ)။ သို့ဖြင့်
ဇာတိ ဇရာ ဗျာဓိ မရဏ သဘာဝ ဒုက္ခ အခုရှိနေပါတယ်။

အခု တရားဟောနေတဲ့ဘုန်းကြီးပဲကြည့်။ စကားလုံး
တစ်လုံးနဲ့တစ်လုံးဟာ တဖြည်းဖြည်း ဇရာနဲ့ဟောနေရတာ
နော်။ ဒါလောက်တော့ နားလည်ပါတယ်နော်... ဟုတ်လား။
ကိုယ့်နဖူးလေး စမ်းကြည့်လိုက်လို့ နွေးနွေးလေးဖြစ်နေရင်
ဟာ စေတနာဇော တစ်လုံးနဲ့တစ်လုံး တူရဲ့လား။ တစ်လုံးနဲ့
တစ်လုံး အိုသွားတာ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ (အိုသွားတာ)။
သိပ်အနစ်စိပ်တယ်ပေါ့နော်။ မနေ့ကနဲ့ ဒီနေ့တူရဲ့လား။ (မတူ
ပါဘူး)။ ဟိုး မနှစ်ကနဲ့ဒီနှစ် တူရဲ့လား။ (မတူပါဘူး)။ ဒါဆို
စကားလုံး တစ်လုံးတစ်လုံး တစ်လုံးချင်းတူရဲ့လား။ (မတူ

ပါဘူး) မတူဘူးဆိုတာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ (အိုနေတာ)။ အိုနေတာဟာ စကားလုံးတစ်လုံး တစ်လုံးပြောတိုင်း ပြောတိုင်း တစ်လုံးပျောက်ပြီး တစ်လုံး အစားမထိုးဘူးလား။ (ထိုးပါတယ်)။ ဘုန်းကြီးက တစ်လုံးပြောလိုက်တယ်၊ တစ်လုံး ချုပ်သွားတယ်။ နောက်တစ်လုံးပြောလိုက် တစ်လုံးချုပ်သွားလိုက်၊ နောက်တစ်လုံးချုပ်လိုက်ဆိုတော့ တစ်လုံးချုပ်တယ်ဆိုတာက သေတာ။ တစ်လုံးချုပ်တယ်ဆိုတာ (သေတာ)။ နောက်တစ်လုံး အစားထိုးလိုက်တယ်ဆိုတာက (မွေးတာ)။ ဘာဖြစ်လဲ။ (မွေးတာ)။ တစ်လုံးချုပ်သွားတာက သေတာ၊ နောက်တစ်လုံး အစားထိုးလိုက်တာက မွေးတာ။

ဒီလိုဖြင့် သေလိုက် မွေးလိုက်၊ သေလိုက် မွေးလိုက် ဒါ ခဏက မရဏ။ ခဏကမရဏထက် အမြင်လွယ်တာက သမုတိမရဏ။ သမုတိမရဏဆိုတော့ စောစောက ဘုန်းကြီး တရားစတဲ့အချိန်ကပြောပြီးပြီ။ ဘုန်းကြီးနဲ့တကွ အားလုံး သော ဆွေတော်မျိုးတော်များ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန် သေကြရမှာနော်။ ဘာတဲ့လဲ။ (သေကြရမှာပါ)။ ဒါကို မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အမြဲတမ်း ဆုံးမတာ။

• **ငါသည် မုချသေရမည်။ အချိန်ပိုင်းသာလို တော့သည်** ဒီလိုဆုံးမတာနော်။ ဒီဆုံးမတဲ့ နှလုံးသွင်းမှု ခလေးတွေလည်း လိုက်ဆိုလိုက်ဦး။

ပြီးတော့မှ ဆရာတော်ကြီးက-

• **အသေမဦးခင် ဉာဏ်ဦးအောင် အားထုတ် ပါတော့မည်** တဲ့။

အသေမဦးခင် ဘာဦးရမလဲ။ (ဉာဏ်ဦးရမယ်)။ ဉာဏ် ဦးရမယ်ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမများ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဦးအောင် အားထုတ်ရမယ်။ အကယ်လို့ ဉာဏ် မဦးဘဲနဲ့ အသေဦးသွားရင် ဘဝမှာ ကျောက်ခဲရေကျ ဒီဘဝ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ အင်မတန် နှမြော စရာမကောင်းဘူးလား။ (ကောင်းပါတယ်)။ အင်မတန် နှမြော စရာကောင်းတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး သဗ္ဗညု တဉာဏ်နဲ့ လာတာကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးများက ဘုရား ဉာဏ်တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ကွင်းကွက်မြင်တဲ့အမြင်နဲ့ ဟောဘို့ ဘုန်းကြီးတို့က တစ်ဆင့်ပြန်ပြီးတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေကို ကျေးဇူးဆပ်နိုင်တာပါ။

အဲဒါကြောင့် အဲဒီလို အသေအကြောင်း ပြောလိုက် တဲ့အခါကျတော့ မိုးလင်းမိုးချုပ် စီးပွားရေး သားရေး သမီး ရေး လူမှုရေးကိစ္စ အဝဝတွေနဲ့ ဆောင်ရွက်နေတော့ ငါ ဘယ်တော့သေပါလိမ့်မလဲလို့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမ တွေ သေခြင်းကို ဘယ်သူမှ စဉ်းစားမှာမဟုတ်ဘူးနော်။ လောကမှာ တကယ့်စီးပွားရှာနေ ပညာရှာနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ သေခြင်းကို မစဉ်းစားကြဘူး။ သို့သော် သေခြင်းကို မစဉ်း စားမိကြသော်လည်း မသေမှာလား။ သေမှာလားလို့မေးရင် ဘယ်လိုဖြေမလဲ။ (သေမှာပါဘုရား)။ သေမှာက လွဲမှာလား။ အမှန်လား။ (အမှန်)။ သေချာပေါက် သေမယ်နော်။ သေချာ ပေါက်သေမယ်ဆိုတော့ တကယ့်ကို သေခြင်းဆိုတဲ့စာရား

တကယ်ရှိနေပါလျက်နဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေလို့ရှိရင် သေခြင်းကို သိတာလား။ မသိ တာလား။ (မသိတာပါဘုရား)။ မသိဘူး။ သေခြင်းကို မေ့ ထားတယ်။

တစ်ခါတစ်လေ ဘုန်းကြီးတို့ လောကမှာ ဟာ... ဒကာကြီးတွေ၊ ဒကာမကြီးတွေ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ မမေးနဲ့ကိုယ်တော်ရဲ့ သေမင်းကြားသွားမယ်၊ လာသေးတယ်။ သေမင်းကြားသွားမယ်ပေါ့။ ဒါ ရယ်စရာမော့စရာလေးဖြစ် တာပါပဲ။ ဆိုလိုချင်တာက သေခြင်းဆိုတဲ့တရားထက် သေ မင်းဆိုတာ ကြားတောင်မကြားချင်ဘူး-နော်။ ကြားတောင် မကြားနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ တကယ်သေခြင်းတရားက တကယ် ရှိနေပါလျက်နဲ့ ဘုန်းကြီးတို့က မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်လုပ်နေတာ။ တရားကိုယ်ကောက်တော့ မောဟ။ တရားကိုယ်ကောက်တော့ (မောဟ)။ မောဟပဲ။

ဒီတော့ မောဟက အများကြီးပဲ ဖွင့်ထားတယ်ပေါ့။ ဘုန်းကြီးတို့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နဲ့ဆိုတော့ အဝိဇ္ဇာလို့ခေါ်တယ်။ ဘယ်လိုခေါ်လဲ။ (အဝိဇ္ဇာ)။ အဝိဇ္ဇာလို့ခေါ်တယ်။ အဘိဓမ္မာ ကျတော့ မောဟလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီတော့ မောဟဆိုတာ သိသင့်သိထိုက်တဲ့တရားကို မသိဘဲနဲ့ မသိချင်ယောင်ဆောင် နေတာကို ပြောတာပေါ့။ ဒီတော့ ဒီထက် အနုစိပ်ပြောရမယ် ဆိုလို့ရှိရင် အခု ဘုန်းကြီးတို့ ရရှိနေတဲ့ခန္ဓာက အမြဲတမ်း ခဏိကဇာတိ ခဏိကဇရာ ခဏိကမရဏ ဆိုသလို၊ ခု

စကားလုံးတစ်လုံး၊ တစ်လုံး တစ်လုံး တစ်လုံးချင်း တူရဲ့
လား။ (မတူပါဘူး)။ မတူဘူးနော်။ အဲဒီလို မတူနေတာက
တစ်လုံးချုပ်ပြီးတော့ တစ်လုံး အစားထိုးတယ်။

ဒီတော့ တစ်လုံးချုပ်တယ်ဆိုတာက သေတာ။ တစ်
လုံးအစားထိုးတယ်ဆိုတာက မွေးတာ။ ဒါကြောင့် ဆရာတော်
ဘုရားကြီးက . . . ကွာတဲ့ မွေး, သေပဲရှိပါတယ်တဲ့။ ဘာပဲရှိ
တာလဲ။ (မွေး, သေပဲရှိပါတယ်)။ မွေး, သေပဲရှိတယ်။ မွေး
လိုက် သေလိုက်၊ မွေးလိုက်သေလိုက်၊ လောကကြီးမှာ ဒါပဲ
ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ
မွေး, သေဆိုတဲ့ကိစ္စက အခုလောလောဆယ် မရှိတာလား၊
ရှိတာလား။ (ရှိပါတယ်)။ အခု ရင်ဆိုင်နေတာပေါ့နော်။ မွေး
လိုက် သေလိုက် ဆိုတာ ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်ကို ပြောတာ
ပေါ့။ ဘာကိုပြောတာလဲ။ (ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်)။ ဖြစ်လိုက်
ပျက်လိုက်။ မွေးတယ်ဆိုတာက စကားလုံးတစ်လုံး တိုးလာ
လိုက်၊ ဖြစ်လာလိုက် မွေးလာလိုက် တစ်လုံးပျက်သွားလိုက်
သေတယ်။ မွေးတယ် သေတယ်၊ မွေးတယ် သေတယ် ဒီ
လိုကိုး။

အဲဒီ ဓမ္မသဘာဝ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်၊ မွေးလိုက်
သေလိုက်က ယခု ဘုန်းကြီး တရားတစ်လုံး တစ်လုံး
ဟောနေတိုင်း ဟောနေတိုင်း မရှိဘူးလား။ (ရှိပါတယ်)။ ရှိ
တယ်နော်။ ဒီတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း
လှမ်းတိုင်း လှမ်းတိုင်းမှာ မွေး, သေ မရှိဘူးလား။ (ရှိပါတယ်)။

လက်ကလေး တစ်ကွေ့။ တစ်ဆန့်မှာကော မွေးသေ မရှိဘူး
လား။ (ရှိပါတယ်)။ မျက်တောင်တစ်ခါခပ်နဲ့ တစ်ခါခပ်မှာ
မွေးသေ မရှိဘူးလား။ (ရှိပါတယ်)။ ဖြစ်ပျက်တဲ့ အနိစ္စကို
ခေါ်တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီဥစ္စာက အချိန်ရှိသရွေ့ ဒီလိုရှိနေပါ
လျက်နဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ကဲ စောစောက
ပြောသလို သားရေး သမီးရေး စီးပွားရေး လူမှုရေးကိစ္စ
အဝဝတွေ ဆောင်ရွက်နေတော့ အဲဒီလို မွေးသေကို မြင်ရဲ့
လား။ (မမြင်ပါဘူး)။ တနည်းအားဖြင့် အနိစ္စကို မမြင်ဘူး
ပြောတာပေါ့နော်။ ဖြစ်ပျက်ကို မမြင်ဘူးပြောတာပေါ့။

ကြောင်တောင်ကန်းတွေ

ဒီလိုဖြင့် ဖြစ်ပျက်ကိုသာမမြင်ဘူးဆိုတာပြောတယ်။
အဲဒီဖြစ်ပျက်က စက်ဝိုင်းထဲမှာရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်မှာ
ရှိနေတာ။ ဘယ်မှာရှိနေတာလဲ။ (ကိုယ့်မှာ ရှိနေတာ)။ ကိုယ့်
မှာရှိနေတာ။ ကိုယ့်မှာရှိနေတဲ့ ဖြစ်ပြီးပျက်တဲ့ဓမ္မကို မမြင်ဘူး
ဆိုတော့ အဝေးကြီးမမြင်ဘူးဆိုရင်လည်း ထားပါတော့။
တခြား နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ မမြင်ဘူးဆိုရင်လည်း ထားပါတော့။
ကွယ်ဝှက်ထားလို့ မမြင်ဘူးဆိုရင်လည်း ထားပါတော့။ ကိုယ့်
မှာ ရှိနေပါလျက်နဲ့ မမြင်ဘူးဆိုတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊
ဒကာမတွေ မခက်ဘူးလား။ တော်တော်ခက်တယ်။

အဲဒါကို ဘုန်းကြီးတို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက စကား
လုံးတစ်လုံးတည်းနဲ့ ဆုံးမသွားတယ်။ ခင်ဗျားတို့တွေ ကြောင်

တောင်ကန်းတွေတဲ့။ ဘာတဲ့လဲ။ (ကြောင်တောင်ကန်းတွေ)။
 ကြောင်တောင်ကန်းတွေဆိုတော့ ကြည့်တော့ကြည့်နေတယ်။
 မမြင်ဘူးလေ။ မျက်စိကတော့ မြင်နေတယ်။ မမြင်ဘူးဖြစ်
 နေတယ်။ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ဥပမာနဲ့ ဥပမေယျ တော်တော်ဟပ်
 တယ်နော်။ ကြောင်တောင်ကန်းဆိုတာက တကယ်ရှိနေတာ
 ကို မမြင်တာ။ လက်ဝါးရှေ့ထောင်ပြနေ မမြင်ဘူးလေ။ အဲဒီ
 တော့ တကယ်ထောင်ပြနေတော့ မရှိဘူးလားဆိုတော့ ရှိတယ်။
 သို့သော် မြင်လားဆိုတော့ မမြင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့်
 မို့ အဲဒီကဲ့သို့ မွေသဘာဝဖြစ်စဉ်တွေ လောကသဘာဝဖြစ်စဉ်
 တွေကို အမှန်ကိုအမှန်အတိုင်း မမြင်တာကို တရားကိုယ်
 ကောက်တော့ မောဟလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ။
 (မောဟ)။ မောဟလို့ ခေါ်တယ်နော်။

အဲဒါကြောင့်မို့ ကိုယ့်အတွက် သေဖို့ကို ပြင်ဆင်ကြ
 ဖို့ လိုပါတယ်။ သေဖို့ပြင်တဲ့အလုပ်ကတော့ သတိပဋ္ဌာန်နဲ့
 ဝိပဿနာပါ။ ဘာနဲ့ဘာနဲ့လဲ။ (သတိပဋ္ဌာန်နဲ့ဝိပဿနာ)။
 သတိပဋ္ဌာန်နဲ့ ဝိပဿနာမရှိရင် ခုန အမြဲတမ်း မွေး၊ သေတဲ့
 ကိစ္စတွေ မြင်ပါ့မလား။ (မမြင်ပါဘူး)။ မမြင်ဘူး။ မမြင်ဘူး
 ဆိုလို့ရှိရင် ဒါ အဝိဇ္ဇာ မောဟ။ ဘာတဲ့လဲ။ (အဝိဇ္ဇာမောဟ)။
 ဒီလိုဖြင့်ရင် စားတဲ့အခါမှာလည်း မွေးသေရှိတယ်ပေါ့။ စားတဲ့
 အခါမှာလည်း နောက်ဆုံးတော့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ ရှိတယ်လို့
 ဆိုလိုတာပေါ့။ တရားကတော့ နည်းနည်း မြင့်သွားပြီနော်။
 ထားလိုက်တော့။ စကားဆက်ပြောလိုက်မယ်။ စားတဲ့အခါ

မှာလည်းရှိသလို သွားတဲ့အခါမှာလည်း မရှိဘူးလား။ (ရှိပါတယ်)။ နေရာတိုင်း နေရာတိုင်းမှာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အမှုအရာတွေ မတူညီတိုင်း မတူညီတိုင်းမှာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဒီမွေး၊ သေ ပါပြီးသားပါ။

ဥပမာ... ခြေလှမ်းလေးတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တယ်။ ခြေထောက် ကြွလိုက်တဲ့အချိန်အခါမှာ စောစောက ခြေထောက်ချထားတာဟာ ကြွလိုက်တဲ့အချိန်အခါမှာ ပျောက်သွားတယ်။ သို့သော် အဲဒီလိုကြွလိုက်တဲ့ခြေထောက်သည် လှမ်းလိုက်တဲ့အခါမှာ ကြွတာရှိသေးလား။ (မရှိတော့ဘူး)။ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ပျက်သွားတာပေါ့။ ပျက်သွားတယ် သေသွားတယ်ပေါ့။ သို့ဖြင့် လှမ်းပြီး ဟောလိုလေး ချလိုက် ပြီဆိုလို့ရှိရင် လှမ်းတာရှိသေးလား။ (မရှိတော့ပါဘူး)။ ဘယ်ရောက်သွားလဲ။ ပျက်သွားတယ် သေသွားတယ်ပေါ့။ ဒီလိုဖြင့်ရင် တစ်ခုသေပြီးတော့ တစ်ခု အစားမထိုးဘူးလား။ ဒါကို တစ်ခုသေတယ်။ တစ်ခုသေတယ်။ ဒါကို မွေးလိုက် သေလိုက်။ ဒီလိုဖြင့် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း တစ်လှမ်း လှမ်းတိုင်း လှမ်းတိုင်းလည်း မွေးလိုက် သေလိုက်။ ဒါကို ဘုန်းကြီးတို့ ဖြစ်ပျက်လို့ခေါ်တာပေါ့။ နော်။

အဲဒီလိုမျိုး တကယ်အမှန်ရှိပါလျက်ကယ်နဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက သတိပဋ္ဌာန်တရားတွေ ဝိပဿနာတရားတွေ အားမထုတ်ဘူးဆိုရင် အဲဒီ မွေး၊ သေကိစ္စတွေကို သဘာဝကျကျ မြင်နိုင်ပါ့မလား။ (မမြင်နိုင်ပါဘူး)။

မမြင်ရင် တရားကိုယ်ကောက်လိုက်တော့ မောဟ။ မမြင်ရင် တရားကိုယ်ကောက်လိုက်တော့ (မောဟ)။ သို့ဖြင့်ရင် သူ့ရဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်က မောဟအကြောင်းဖြစ်ရင် ဟိုဘက်က တိရစ္ဆာန်အကျိုး။ မောဟအကြောင်းဖြစ်ရင် (တိရစ္ဆာန်အကျိုး)။ ကဲ ဒီလိုဖြင့်ရင် ပုံသေနည်းလေး ဆိုလိုက်ကြရအောင်နော်။

၂၅၀ • မောဟနဲ့သေ တိရစ္ဆာန်ပြည် ရောက်လေကန်သာ။

မောဟနဲ့သေရင် ဘယ်ရောက်မလဲ။ (တိရစ္ဆာန်ပြည်)။ မောဟနဲ့သေ တိရစ္ဆာန်ဆိုတော့ လှုပ်ရှားနေတဲ့အထဲမှာ သတိ ရှိသလား။ မရှိဘူးလား။ မြင်သလား မမြင်ဘူးလား ဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ မိုးလင်းမိုးချုပ် တခြားနဲ့ အသက်ရှင်တာလား။ မောဟနဲ့ အသက်ရှင်တာလား။ (မောဟနဲ့ရှင်တာ)။ ဒီလိုဖြင့် စားတော့လည်း ဘာနဲ့စားတာလဲ။ (မောဟနဲ့)။ မိုးလင်းမိုးချုပ် ဟောဒီခန္ဓာရဲ့ ဝန်ပေါ့လေ။ စားရေး နေရေး ဝတ်ရေး ကျန်းမာရေး ကိစ္စအဝဝ အကုန် လုံး ဆောင်ရွက်နေတဲ့အခါမှာ သတိပဋ္ဌာန် ဉာဏ်မယှဉ် သမျှ ကာလပတ်လုံး မောဟနဲ့ပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ မောဟအကြောင်းဖြစ်ရင် ခုန ဘာအကျိုး (တိရစ္ဆာန်အကျိုး)။ မောဟအကြောင်းဖြစ်ရင် (တိရစ္ဆာန်အကျိုး)။

ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ခပ်ထန်ထန်လေးနဲ့ တစ်သက်လုံး အသည်းစွဲသွားအောင် ဒကာ၊ ဒကာမတွေကို ဆုံးမလေ့ဆုံးမထရှိတယ်။ ဘယ်လို

ဆုံးမသလဲဆိုတော့ စားတဲ့အခါမှာလည်း သိရမယ်။ စားရင်
လည်း စားတာကို ဘာလုပ်ရမလဲ။ သိရမယ်၊ ရှုရမယ်။
သွားရင်လည်း သွားတာကို ရှုရမယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား။ ဒါ
ကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်မှာ

ဂစ္ဆန္တော ဝါ ဂစ္ဆန္တော မှီတိ ပဇာနာတိ

သွားရင်လည်း သွားတဲ့အတိုင်းသိရမယ်။ ထိုင်ရင်
လည်း ထိုင်တဲ့အတိုင်းသိရမယ်။ လျောင်းရင်လည်း လျောင်း
တဲ့အတိုင်းသိရမယ်။ ရပ်ရင်လည်း ရပ်တဲ့အတိုင်း သိရမယ်။
အဲဒီလိုမျိုးတွေ မသိဘူးဆိုရင် ဒကာ၊ ဒကာမတွေ မောဟ။
မသိဘူးဆိုရင် (မောဟ)။ ဒီလိုဖြင့် ဘုန်းကြီးတို့ သတိပဋ္ဌာန်
နဲ့ ဝိပဿနာအလုပ်ကို မလုပ်သမျှကာလပတ်လုံး အဲဒီလို
ရှုပ်နာမ်ရဲ့ ပေါ်ဆဲခဏာလေးကို သိနိုင်ပါ့မလား။ (မသိနိုင်ဘူး)။
နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စားရေး နေရေး ဝတ်ရေး သားရေး သမီး
ရေး စီးပွားရေး ကျန်းမာရေးနဲ့ လှုပ်ရှားနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း
ပေါ်ဆဲရှုပ်နာမ်ဓမ္မတွေ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မျှ မသိနိုင်ဘူး။ မသိ
ဘူးဆိုရင် မသိတိုင်း မသိတိုင်း မသိတိုင်းမှာ မောဟက
မအုပ်ချုပ်ဘူးလား။ မောဟအကြောင်းဖြစ်နေပြီနော်။ မောဟ
အကြောင်းဖြစ်လို့ရှိရင် မောဟတစ်ခါဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ဘယ်
လိုကျေးဇူးပြုမှာလဲ။ (တိရစ္ဆာန်)။

အဲဒါကြောင့်ပို့ ဘုန်းကြီးတို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက
ခင်ဗျားတို့ သတိပဋ္ဌာန်မဂ္ဂင်မရှိဘဲနဲ့ စားနေလို့ရှိရင် ဒါ
တိရစ္ဆာန်စားပဲတဲ့။ အရပ်စကားနဲ့ဆိုရင် ဒီစကားက အင်

—• အောင်ဆန်းဆရာတော် •—

မတန် နစ်နာတဲ့စကား။ လူသားတစ်ယောက်ကို ဟုတ်လား။
ဂရုဂါရဝထားရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုဟာ၊ ခင်ဗျား တိရစ္ဆာန်စား၊
စားနေတယ်ဆိုတော့ ဒီစကား ဒကာ၊ ဒကာမတွေ စဉ်းစား
ကြည့်။ သမုတိအနေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။ ပြောရော
ပြောကောင်းပါ့မလား။ (မပြောကောင်းဘူး)။ ပြောလည်းပဲ
လက်မခံဘူးနော်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်က တစ်ယောက်
ကို ဟာ . . . ခင်ဗျားစားနေတာ တိရစ္ဆာန်စား၊ စားနေတယ်
ဆိုတော့ ဟာ . . . မင်း ရိုင်းလှချည့်လားကွ . . . ရိုင်းလှ
ချည့်လားကွ' လို့ ပြောမှာဖြစ်ပါတယ်နော်။ သို့သော် တကယ့်
သစ္စာတရားနဲ့ သစ္စာကိုက်ကြည့်တဲ့အခါကျတော့ မောဟ
နဲ့ စားရင် ဘာစား၊ စားတယ်ခေါ်တာလဲ။ (တိရစ္ဆာန်စား)။
တိရစ္ဆာန်စား။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်မယ်။ အခုတော့ မဖြစ်သေးဘူး။
ဖြစ်တော့မယ်လို့ ပြောတယ်။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ဖို့ကို လက်မှတ်
ယူထားပြီးသားဖြစ်နေတယ်။ သေချာပေါက်ကို ဖြစ်တော့မှာ
ကိုး။ ရှင်းပြီနော်။

သေဖို့ပြင်ထား

အဲဒါကြောင့်မို့ . . . အဲဒီလိုဆိုရင် တပည့်တော်တို့
က တိရစ္ဆာန်မဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတော့ သတိ
ပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာအားထုတ်ရမှာ။ ရှင်းပြီနော်။ ဒါကြောင့်မို့လို့
ယနေ့ ဒီသတိပဋ္ဌာန်တရား ဝိပဿနာတရားတွေ ပဋိစ္စ
သမုပ္ပါဒ်တရားတွေ မိမိတို့ လေ့လာရမယ်။ သင်ကြရမယ်။

အားထုတ်ရမယ်။ အဲဒါ အားမထုတ်လို့ရှိရင် ဒကာ၊ ဒကာမများ အပါယ်ကနေ လွတ်ပျံ့မလား။ (မလွတ်ပါဘူး)။

“စတ္တာရော အပါယာ သကဂေဟသဒီသာ” တဲ့ နော်။ သစ္စာမသိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ (ဝါ) သစ္စာကို မမြင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တွေ သစ္စာကို အားမထုတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ နေမြဲအိမ်ယာ အပါယ်လေးဘုံပါပဲ။ ဆိုတော့ ကဲ-တစ်နေ့လာလည်း သား ရေး၊ သမီးရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး ကိစ္စအဝဝတွေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ စကြာတေးမနွာတ်မင်းကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရှင်ဘုရင် ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သမတကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုအသိ မသိသမျှ ကာလပတ်လုံး သေရင် အခြားသွားမှာလား၊ အပါယ်သွား မှာလား။ (အပါယ်သွားမှာပါဘုရား)။ တစ်ဘဝ တစ်နပ်စာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဘုန်းကြီးတို့ အရေးအကြီး ဆုံးက နေရေးထက် ဘာအရေးကြီးလဲ။ (သေရေး)။ သေရေး အရေးကြီးတယ်။

ဒါကြောင့်မို့လို့ နေရေးလည်း တစ်ဘက်က ဆောင် ရွက်သလို သေရေးကိစ္စလည်း ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမ တွေ ပြင်ဆင်ထားရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဟုတ်လား။ အဲဒီလို ပြင်ဆင်ထားနိုင်ဖို့အတွက်က ဘာလုပ်ရမှာလဲဆိုတော့ သတိ ပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာအလုပ်ကို လုပ်ကြရမယ်။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ (သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာ)။ သတိပဋ္ဌာန်အလုပ်တွေ ဝိပဿနာ ဘာဝနာအလုပ်ပေါ့။ နော်... အထူးအားဖြင့်ကတော့ ဝိပဿ နာပါပဲ။ ဝိပဿနာဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းရပ်ကတော့ ဘုန်းကြီးတို့

ခု-ကမ္ဘာမှာ မြန်မာနိုင်ငံမှာတော့ လွယ်လွယ်ကူကူ ရနိုင် တာပါပဲ။

တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ ရိပ်သာတွေထဲမှာ ဘုန်းကြီးတို့ အောင်ဆန်းရိပ်သာဆိုလို့ရှိရင် သာသနာရေးဌာနကနေပြီး တော့ ထေရဝါဒတက္ကသိုလ်ရဲ့ ပြည်ပသာသနာပြုဌာနဆိုပြီး တော့ အသိအမှတ်ပြုထားတယ်။ မိုးကုတ်အဖွဲ့အနေနဲ့ပေါ့ လေ။ တခြားအဖွဲ့တွေလည်းရှိတယ်။ မိုးကုတ်အဖွဲ့ကတော့ ဘုန်းကြီးတို့ဌာနကို အသိအမှတ်ပြုထားတယ်။ အသိအမှတ် ပြုထားတဲ့အခါကျတော့ တစ်နှစ်တစ်နှစ်ဆိုရင် ၁၄-နိုင်ငံ ၁၅-နိုင်ငံလောက်ရှိတဲ့ ယောဂီတွေ လာလာပြီးတော့ အား ထုတ်ကြတယ်။ အားထုတ်တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ ကိုကြည့်ရင် ဒီနှစ်ဆိုရင်ပေါ့လေ အမေရိကန်နိုင်ငံက ၂- ယောက်ပါလာတယ်။ ကျောင်းသား ၂-ယောက်ပေါ့လေ။ ဝိပဿနာအားထုတ်ဖို့ ဘုန်းကြီးဆီ လာရောက်လေ့လာပြီး အားထုတ်ကြတယ်ပေါ့။

ဆိုလို့ချင်တာက ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ တိုးတက်ပင်တိုးတက်ငြားသော်လည်း တကယ့်စစ်မှန်တဲ့ဘဝကို ငြိမ်းချမ်းရေး အေးချမ်းရေးကို လို ချင်တဲ့ ဝိပဿနာတရားကျတော့ အားထုတ်လို့မရဘူးနော်။ ရရဲ့လား။ (မရပါဘူး)။ အားထုတ်လို့မရဘူး။ ဒီလိုဖြင့် အား ထုတ်လို့မရတာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟောပေးမယ့်ဆရာ မရှိဘူး။ ဘာမရှိတာလဲ။ (ဟောပေးမယ့်ဆရာ)။ အဲဒီတော့

ဘုန်းကြီးတို့ မြန်မာနိုင်ငံကျတော့ ဟောကြားပေးမယ့်ဆရာ
တွေက နေရာတကာတိုင်းလိုလိုမှာ ရှိတယ်။ ဟုတ်လား။
မြို့နယ်တိုင်း မြို့နယ်တိုင်း ကျေးရွာတိုင်း ကျေးရွာတိုင်းမှာ
ဒီတရားတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ အင်မတန် ကံကောင်းပါတယ်။

အဲဒီတော့ ယနေ့ အဲဒီလို သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာ
အလုပ်တွေကို လုပ်မှသာလျှင် ကိုယ့်ဘဝအတွက် အာမခံ
ချက်ရှိမယ်လို့ ဒါကို ဆိုလိုချင်တာပေါ့။ ဒီတော့ ကိုယ့်ဘဝ
အတွက် အာမခံချက်ရှိအောင် ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အရေး
အကြီးဆုံးက အသေမဦးခင် ဉာဏ်ဦးအောင် အားထုတ်ရ
မယ်တဲ့။ ဘာတဲ့လဲ။ (အသေမဦးခင် ဉာဏ်ဦးအောင် အား
ထုတ်ရမယ်)။ အသေမဦးခင် ဉာဏ်ဦးအောင် အားထုတ်ရမယ်
ဆိုတော့ ဉာဏ်အလုပ်က တခြားအလုပ်မဟုတ်ဘူး။ တရား
လုပ်ရမှာ။ ဘာဝနာကို လုပ်ရမှာ။ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ (ဘာဝ
နာကို လုပ်ရမှာ)။ ဉာဏ်အလုပ်ဆိုတာ ဘာကိုလုပ်ရမှာလဲ။
(ဘာဝနာ)။ ဘာဝနာကို လုပ်ရမယ်။

ဗြဟ္မာကြီးလည်းဒုက္ခ

ဘာဝနာဆိုတဲ့နေရာမှာ သမထဘာဝနာနဲ့ ဝိပဿနာ
ဘာဝနာ ၂-မျိုးရှိတယ်။ ဘယ်နှစ်မျိုးရှိပါလဲ။ (၂-မျိုး)။
သထမဘာဝနာရယ် ဝိပဿနာဘာဝနာရယ်။ ၂-မျိုးရှိတာ
ပေါ့။ အဲဒီတော့ သမထဘာဝနာကိုလည်း ဘုန်းကြီးတို့
အားထုတ်ရမှာပဲ။ ဒီတော့ သမထဘာဝနာရဲ့ စွမ်းအားဖြင့်

ဘုန်းကြီးတို့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို တကယ်တော့ မရနိုင်ပါဘူး။ တဒင်္ဂ မရသလို ထာဝရလည်း မရနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အနေနဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့စကားကို တကယ်တော့ ပြောစရာမလိုသေးဘူး။ သို့သော် ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဖြစ်နေတဲ့အတွက် နိဗ္ဗာန်ဆိုတာကတော့ နားမလည်သော်လည်းပဲ လက်ခံထားပြီးသား။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ ချမ်းသာက သေမှရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီရုပ်ဒီဓန္ဓာနဲ့ ဒီဘဝမှာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ဒါပါပဲ ဆိုတာကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်ရမယ့်ကိစ္စ။ သူများပါးစပ်ဖျား လမ်းဆုံးတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီတော့ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို လူတိုင်းလူတိုင်း ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်ရှိတယ်။ ဘုရားကလည်း ဒါပဲဟောခဲ့တာ။ ဒါပဲဟောခဲ့တော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေလည်း ဒါနပြုရင်လည်း ဘာအတွက်ပြုတာလဲ၊ နိဗ္ဗာန်အတွက်။ သီလဆောက်တည်ရင်လည်း ဘာအတွက်လဲ။ (နိဗ္ဗာန်အတွက်)။ ဘာဝနာတွေပွားရင်လည်း ဘာအတွက်လဲ။ (နိဗ္ဗာန်အတွက်)။ အဲဒီတော့ နိဗ္ဗာန်ကို ရနိုင်ဖို့အတွက်ကျတော့ ရိုးရိုးဒါနနဲ့လည်းမရနိုင်ဘူး။ ရိုးရိုးသီလနဲ့လည်း မရနိုင်ပါဘူး။ ရိုးရိုးသမထနဲ့လည်း မရနိုင်ဘူး။ ဘာနဲ့မှရမလဲဆိုတော့ ဝိပဿနာနဲ့မှရမယ်။ ဘာနဲ့မှရမလဲ။ (ဝိပဿနာ)။ ဒီလိုဖြင့်ရင် ဒါန သီလ သမထသည် နိဗ္ဗာန်ကို ရရာရကြောင်းကို သူတို့က လမ်းကောင်းအထောက်အပံ့ပေးပါတယ်။ တိုက်ရိုက် သွားနိုင်တာကတော့ ဘယ်သူလဲ။ ဝိပဿနာ။

ဒီလိုဖြင့်ရင် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေရဲ့ တကယ့်အားကိုးရမယ့် မိတ်ရင်းဆွေရင်းကို ပြောပါဆိုရင် ဒါနတရားရယ်၊ သီလတရားရယ်၊ ဘာဝနာတရားရယ်။ အဲဒီတော့ ဘာဝနာတရားမှာ သမထဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာ ၂-မျိုး မရှိဘူးလား။ သမထဘာဝနာက ဈာန်လိုင်းကိုသွားတဲ့အတွက် ဈာန်နဲ့ဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ ဗြဟ္မာဘုံကို ရောက်ပါတယ်။ ဘယ်ကိုရောက်မလဲ။ (ဗြဟ္မာဘုံ)။ ဒါ ဘုန်းကြီးတို့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်သင်တန်း သွားနေတယ်ဆိုလို့ရှိရင် သင်္ခါရဆိုတာ ရှိတယ်။ ဘာရှိလဲ။ (သင်္ခါရ)။ ဟောဒီ သင်္ခါရဆိုတာက ဒါန သီလက ပုညာဘိသင်္ခါရ။ ဒါနပြုတာ ဘာသင်္ခါရလဲ။ (ပုညာဘိသင်္ခါရ)။ ဟုတ်လား . . . ဒီတော့ သမထတွေပြုလို့ ဈာန်တွေ ဘာတွေရတာက (အာနေဇ္ဇာဘိသင်္ခါရ)။ အဲဒီတော့ အာနေဇ္ဇာဘိသင်္ခါရဆိုတော့ အာနေဇ္ဇာဘိ သင်္ခါရ ပစ္စယာ ဝိညာဏ်လို့ မြတ်စွာဘုရား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို သေသေချာချာဟောထားတာ။

အဲဒီတော့ ခုနပြောတဲ့ ဈာန်တရားတွေ အားထုတ်လို့ ဈာန်နဲ့ တင်းတိမ်နေလို့ရှိရင်လည်းပဲ ဗြဟ္မာဝိညာဏ်တော့ ရမှာပါ။ ဘာဝိညာဏ်ရမလဲ။ (ဗြဟ္မာဝိညာဏ်)။ ဗြဟ္မာဝိညာဏ်ရတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာ ဘာသစ္စာ ပြလဲ။ (ဒုက္ခသစ္စာ)။ ဪ ဒီလိုဖြင့် ဗြဟ္မာကြီးလည်းပဲ ဒုက္ခရောက်ဦးမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခန္ဓာရလို့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ (ခန္ဓာရလို့)။ ဗြဟ္မာခန္ဓာရရင် ဘာသစ္စာလဲ။ (ဒုက္ခ

သစ္စာ)။ သို့ဖြင့် လူ့ခန္ဓာရရင်လည်း ဒုက္ခသစ္စာပဲ။ နတ်ခန္ဓာ
ရရင်လည်း ဒုက္ခသစ္စာပဲ။ သူဌေးကြီးခန္ဓာရရင်လည်း ဒုက္ခ
သစ္စာ။ ရှင်ဘုရင်ကြီးခန္ဓာရရင်လည်း ဒုက္ခသစ္စာ။

အဲဒီတော့ အဲဒီဒုက္ခသစ္စာတွေက တာကြောင့်ရတာ
လဲလို့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဒီမှာ သင်္ခါရလုပ်လို့။ ဘာလုပ်လို့
လဲ။ (သင်္ခါရလုပ်လို့)။ သင်္ခါရလုပ်တယ်ဆိုတာ ခုနတုန်းက
သမထတွေ အားထုတ်လို့ ဈာန်တွေရတယ်ဆိုရင် အဲဒါ
အာနေဉ္စာဘိသင်္ခါရပစ္စယာ ဝိညာဏ-ဆိုတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ် နိဗ္ဗာန်
မရနိုင်ဘူး။ ဗြဟ္မာပြည်ပဲရဦးမယ်။ “ဗြဟ္မာပြည် တဝင်းဝင်း
ဝက်စာကျင်း တရုံ့ရုံ့” ဆိုတဲ့စကားလိုပဲ ဗြဟ္မာပြည်က
နေပြီးတော့ အဆင့်ဆင့်လှူပြည် ပြန်ဆင်းလာနိုင်တယ်။
အပါယ်ထိ ဆင်းသွားနိုင်တယ်ပေါ့။ အာမခံချက်မရသေးဘူး
ပေါ့နော်။ တကယ့်ကို ငြိမ်းချမ်းမှုတရားကို သူက မရနိုင်သေး
ဘူး။ ဈာန်ချမ်းသာပဲရနိုင်တယ်။

အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမများက ဈာန်
ချမ်းသာဆိုတာဟာ ဒီဘဝအနေနဲ့တော့ မလွယ်ဘူး။ ဆိုတော့
ဈာန်ချမ်းသာကို အားထုတ်နိုင်ဖို့ဆိုတာက လွယ်ပါ့မလား။
သမထအားထုတ်ဖို့ဆိုတာက ဒီလို အိုးနဲ့အိမ်နဲ့ စသဖြင့်
ဟုတ်လား။ အိုးအိမ် ယရာဝါသနဲ့ စသဖြင့် မလွယ်ဘူးလား။
ဝတ်ကျောတန်းကျောတော့ အားထုတ်လို့ရတယ်။ တကယ့် ရွှပ်
ရွှပ်ချွန်ချွန် အားထုတ်မယ်ဆိုရင် ဒီလိုမျိုး နေလို့ရပါ့မလား။
မရဘူး။ သီလလည်း စင်စင်ကြယ်ကြယ် အားထုတ်ရမယ်။

တစ်ယောက်တည်းနေ တစ်ယောက်တည်းစား တစ်ယောက်
တည်းသွားပြီးတော့ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဒီလိုအားထုတ်မှ
ဈာန်ဆိုတာ အပြည့်အဝရမှာ။ အဲဒီတော့ အဲဒီလို ဈာန်ကို
ရတဲ့အလုပ် ဈာန်လိုင်းကိုလိုက်လို့ ဈာန်ကို တကယ်လိုချင်
ပါတယ်ဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဒီတိုင်း
အားထုတ်လို့တော့မရဘူး။ အခု ရှိနေတဲ့ အိုးအိမ်ယရာဝါသ
ရာထူးဂုဏ်သိမ် စည်းစိမ်တွေ အကုန်စွန့်ရမှာ။ စွန့်နိုင်ပါ
မလား။ ဟော... ငြိမ်သွားပြီ။ မစွန့်နိုင်ဘူး။ ဟင်- မစွန့်
နိုင်ဘူး။ ကဲ... စွန့်နိုင်ပါ့မလား။ (မစွန့်နိုင်ပါဘူးဘုရား)။
မစွန့်နိုင်ရင် ဒီလိုင်းရွေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ- နော်။

ကဲ... ဒီလိုင်းရွေးလို့မရရင် တပည့်တော်တို့က
တကယ်ကို ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုချင်ပါတယ်ဆိုရင်တော့ ဘုန်း
ကြီးက ဒီလိုင်းကို အားမပေးဘူး- နော်။ တကယ်ကို ငြိမ်း
ချမ်းခြင်းဆိုတဲ့တရားကို သူများပါးစပ်ဖျား လမ်းမဆုံးနဲ့တဲ့။
လက်တွေ့ သူများပါးစပ်ဖျား လမ်းမဆုံးဘူးနော်။

သိပ္ပံနည်းကျအလုပ်

တကယ်ကို Scientifically ကျကျပေါ့ ဟုတ်လား။
သိပ္ပံနည်းကျ သိပ္ပံနည်းထက်ပို၍ သိပ္ပံနည်းကျအလုပ်ကတော့
ဝိပဿနာအလုပ်ပဲ။ ဘာအလုပ်လဲ (ဝိပဿနာ အလုပ်)။
ဝိပဿနာအလုပ်ကျတာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အကျင့်က
မခက်ဘူး။

◆ အကျင့်မခက် အသိခက်၏- တဲ့။

သမထကျတော့ အသိကလွယ်တယ်။ ဟော
ဒီ ကသိုဏ်းကို ဒီလိုရှုလိုက်၊ ဒီလိုရှုလိုက်လို့ တစ်ခါပဲ
သင်လိုရတယ်။ အဲဒီအတိုင်းရှုသွား၊ ပြီးပြီ။ ဝိပဿနာကျတော့
မရဘူး- နော်။ ဝိပဿနာဆိုတဲ့စကားကို ရောက်ဖို့အတွက်ကို
ရှေ့ကနေပြီးတော့ နန္ဒာဆိုတာ ဒီလိုခေါ်တယ်။ ရုပ်နာမ်ဆိုတာ
ဒီလိုခေါ်တယ်။ အာယတန ဒီလိုခေါ်တယ်။ ဓာတ် ဒီလို
ခေါ်တယ်။ ဒါတွေသင်ရမှာတွေ အများကြီးပဲရှိတယ်။ အဲဒါကို
နားလည်အောင် သဘောပေါက်အောင် ဒါက ပညတ်ခေါ်တယ်။
ဒါက ပရမတ်ခေါ်တယ်။ ဒါတွေကို နားလည်အောင်လုပ်ရမယ်။
အဲဒါတွေကို ဂဃနဏ သဘောပေါက်ပြီးတော့ ပရိယတ်တွေ
ကို ပိုင်ခြံဆိုတော့မှ တကယ့်ကို လက်တွေ့ကျကျ ပဋိပတ်
ကို အားထုတ်မှသာလျှင် ဝိပဿနာဆိုတာ ပေါ်လာတာ။

အဲဒီတော့ ဝိပဿနာကျတော့ အားထုတ်ရတာ ရှုရ
တာက လွယ်တယ်။ စားရင်းလည်း အားထုတ်လို့ရတယ်။
သွားရင်းလည်း အားထုတ်လို့ရတယ်။ နေရင်းလည်း အား
ထုတ်လို့ရတာကိုး။ ဝိပဿနာကျတော့ အကျင့်ခက်လား၊
မခက်ဘူး။ ဒီလိုဖြင့် ဘုန်းကြီးတို့၊ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက
တရားအားထုတ်ခြံဆိုတဲ့အခါကျတော့ နိဗ္ဗာန်ဟာ ဘုန်းကြီး
တို့ ဒေသနာစဉ်မှာရှိတယ်။ ပုဏ္ဏားကြီးက မြတ်စွာဘုရားကို
မေးတယ်။

။ နှာ ဝိပဿ

“အရှင်ဘုရားတဲ့ လူသည် လူ့သံယောဇဉ် မစွန့်ဘဲနဲ့ နိဗ္ဗာန်ရနိုင်ပါ့မလားလို့ မေးတယ်။ မရဘူး... မရဘူးကွတဲ့။ ဒီစကားလုံးလေးနော်... လူဟာ လူ့သံယောဇဉ် မစွန့်ဘဲနဲ့ နိဗ္ဗာန်ရနိုင်ပါ့မလားလို့ မေးတယ်။ (မရနိုင်ပါဘူး)။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ သေမှမဟုတ်ပါဘူးနော်။ ယခု မျက်မှောက်ပြုရမယ်။ ရှင်းပြီနော်။ ဟာ-နိဗ္ဗာန်ကို မယုံပါဘူးဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဘုန်းကြီးတို့က လက်တွေ့လုပ်ဖို့ပဲ စိမ်ခေါ်ရမှာပေါ့လေ။ မယုံဘူးလား။ မယုံရင် လက်တွေ့လုပ်ကြည့်။ တွေ့ကိုတွေ့ရမယ်။ သေမှ တွေ့ရမှာလား။ ယခုတွေ့ရမှာလား။ (ယခုတွေ့ရမယ်)။

အဲဒီတော့ တကယ့်ကို လက်တွေ့ကျကျ လုပ်ချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နည်းလမ်းစည်းကမ်းကို အသေအချာ ပေးမယ်။ ဒီတိုင်းသာ အားထုတ် လမ်းဆုံးရင် ရွာတွေ့ရမှာကိုး။ မဟာသတိပဋ္ဌာန်သုတ်မှာ “ဧကယဇနာ အယံ ဘိက္ခဝေ မဂ္ဂေါ” ဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်သွားရာလမ်းကြောင်းသည် ၂-ကြောင်းမရှိဘူးကွ။ ၁-ကြောင်းတည်းပဲရှိတယ်ကွတဲ့။ မဟာသတိ ပဋ္ဌာနသုတ်မှာ ဟောထားတာ။ အာမခံနဲ့ ဟောထားတာနော်။ အဲဒီတော့ အဲဒီလို ဝိပဿနာအလုပ်ဆိုတာကတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အိုးနဲ့ အိမ်နဲ့လည်းပဲ အားထုတ်လို့ရတာပဲနော်။ ပုဆိုးနဲ့ ထမိနဲ့၊ အမျိုးနဲ့စိန်နဲ့ ဆိုသလိုပဲ အဲဒီလို အားထုတ်လို့ ရနိုင်တဲ့တရားဆိုတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အင်မတန် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်တယ်။

ခုနုပြောသလို ဒီတရားအားထုတ်မယ်ဆိုတော့ အိုးအိမ်ဃရာဝါသတွေ စွန့်နိုင်ပါ့မလား။ မစွန့်နိုင်ဘူး။ ဒီလိုဖြင့်ရင် လူသည် လူ့သံဃောဇာတိမစွန့်ဘဲနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မရနိုင်ဘူးဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အိုးအိမ်တောင် မစွန့်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဒီသံဃောဇာတိကြီးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ရတော့မလဲ။ ရပါဦးမလား၊ မရတော့ဘူး။ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူး။ ဒီလိုဖြင့် မျှော်လင့်ချက်မရှိရင် တပည့်တော်တို့ အဖိုးတန်တဲ့ လူ့ဘဝကြီး အလကားဖြစ်တော့မလားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့မှ လူသည် အိုးနဲ့အိမ်နဲ့ ပုဆိုးနဲ့ ထမီနဲ့ ကျင့်နိုင်တဲ့တရားက ဝိပဿနာတရားဖြစ်တယ်။ ဘာတရားလဲ။ (ဝိပဿနာတရား)။

ဝိပဿနာတရားမို့လို့ ယနေ့ ဒီ ဝိပဿနာတရား သတိပဋ္ဌာန်တရားကို အားထုတ်တဲ့အခါမှာ အိမ်ထောင်လည်း စွန့်စရာမလိုဘူး။ စီးပွားဥစ္စာလည်း စွန့်စရာမလိုဘူး။ အကုန်လုံးကို ဆောင်ရွက်ရင်းနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်နိုင်တဲ့ ဝိသာခါကျောင်းအမကြီးလို အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးလို လမ်းစဉ်နဲ့ ရှုမှတ်ပွားများအားထုတ်သွားရင် မကောင်းဘူးလား။ အဲဒီနည်းလမ်း စည်းကမ်းရဖို့ သိပ်အရေးကြီးတာ။ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ကနေ ဘုန်းကြီးတို့ မြန်မာနိုင်ငံကိုလာပြီးတော့ ဒီနည်းလမ်းစည်းကမ်းကို သင်ကြားရတာ။ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမများတွေ ဒီနည်းလမ်း စည်းကမ်းတွေကို လွယ်လွယ်ကူကူ ဆရာတော်တရားများက ဆုံးမမှုကို ခံယူရတဲ့အတွက် အင်မတန် ကံကောင်းပါတယ် နော်။

ကဲ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဘုန်းကြီးက သတိတရလေးဖြစ် သွားအောင် ဒီတရားကို လွယ်လွယ်ကူကူ အားထုတ်နိုင် အောင် ဆောင်ပုဒ်လေးတစ်ခု အိမ်အပြန် လက်ဆောင်ပေး လိုက်ဦးမယ်။ လိုက်ဆိုလိုက် ဟုတ်လား။

◆ အိုးနဲ့အိမ်နဲ့
ပုဆိုးနဲ့ထမီနဲ့
အမျိုးနဲ့စိန်နဲ့။ (၂-ခေါက်ဆို)

အဲဒီလိုမျိုး နိဗ္ဗာန်ကို ဝင်နိုင်တဲ့တရားက ဘာတရား လဲ။ (ဝိပဿနာတရား)။ ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီတော့ ခုနက သံယော ဇဉ်မစွန့်ဘဲနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကို မရနိုင်ဘူးဆိုတော့ ဝိပဿနာ တရား အားထုတ်နေတဲ့အချိန် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမများ သံယောဇဉ် ဒီအချိန်မှာ စွန့်ပြီးသားဖြစ်သွားပြီ။ ဒီလိုဖြင့် ဟာ-အရှင်ဘုရား အပြောလွယ်လှချည့်လား။ လက်တွေ့ လုပ်ကြည့်ပါ။ ဒါ ဘုန်းကြီးတို့က အခေါ်ပဲရှိသေးတာကိုးဗျ။ လက်တွေ့အားထုတ်ကြည့်ပြီဆိုလို့ရှိရင် ဘုန်းကြီးတို့ ခန္ဓာကို အရင်းတည်ရတော့မယ်။ ခန္ဓာကိုအရည်းတည်၊ ကဲ အချိန် သတ်မှတ်ပြီး တစ်နာရီ တစ်နာရီ ကဲ တရားထိုင်ပြီဆိုပါစို့။ ရှေးဦးစွာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက မိမိတို့ နားလည်တဲ့ ဝင်လေ သီ ထွက်လေသီကိုပဲမှတ်မှတ်၊ ဖောင်းတယ် ပိန်တယ်ကိုပဲ မှတ်မှတ်။ အဲဒီလိုမှတ်ပြီးတော့ သမာဓိလေးတွေ ငြိမ်နေတဲ့ အချိန်အခါမှာ တစ်နာရီလောက်ထိုင်လာပြီဆိုလို့ရှိရင် ဘုန်း ကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ခန္ဓာက ညောင်းတာ ကျင်တာ

ကိုက်တာခဲတာ ဒုက္ခဝေဒနာတွေ မပြဘူးလား။ (ပြပါတယ်)။
နည်းနည်းပြမှာလား။ များများပြမှာလား။ (များများပြမှာပါ
ဘုရား)။ များများပြမယ်။ မခံနိုင်လောက်အောင်ပြမယ်။
ထပြေးချင်လောက်အောင်ပြမယ်။ ချွေးတွေ ဒီးဒီးကျလောက်
အောင် မျက်ရည်ကျလောက်အောင် ပြမယ်။ အဲဒီလောက်
မချီမဆံ့ ဝေဒနာတွေ တွေ့ချင်လည်းတွေ့လာမယ်။ လက်တွေ့
အားထုတ်ကြည့်ပါနော်။ ဘုန်းကြီး ဒီနေ့တော့ အချိန်ရချင်
မှ ရမယ် ဟုတ်လား။

သေချင်သေးလို့

အဲဒီတော့ လက်တွေ့အားထုတ်ကြည့်လိုက်ရင် ဒကာ၊
ဒကာမတို့ ဘုန်းကြီးတို့ရဲ့ခန္ဓာဟာ သုခလား၊ ဒုက္ခလား။
(ဒုက္ခပါဘုရား)။ ဒုက္ခခန္ဓာ။ ဒုက္ခတကယ်ပြတယ်။ အဲဒီလို
ဒုက္ခခန္ဓာ ဒုက္ခတကယ်ပြလို့ရှိရင် မလှုပ်မယှက်နေပြီးတော့
သမာဓိလေးယူပြီးတော့ အသာလေးစိုက်ကြည့်လိုက်။ ဥပမာ
နာရင် နာတယ်၊ နာတာကိုကြည့်။ နာတာက တစ်ခါတစ်လေ
မချီမဆံ့ကို နာလာလိမ့်မယ်။ တရားထိုင်နေရင်းကို တစ်ခါ
တည်း အောက်ကနေ ခဲတံရွှန်နဲ့ထိုးလိုက်သလို၊ အဲဒီလောက်ထိ
မချီမဆံ့နာနေတဲ့အချိန်မှာ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ ဒကာမတွေ
နာတာကို မမြင်ဘူးလား။ (မြင်ပါတယ်ဘုရား) ထင်ရှားတာ
ကိုး-နော်၊ အဲဒီလို မချီမဆံ့နာတာကို သုခခေါ်မလား၊ ဒုက္ခခေါ်
မလား။ (ဒုက္ခ)။ ခုနတုန်းက လူသည် လူ့သံယောဇဉ် မစွန့်ဘဲ

နဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုမရနိုင်ဘူး။ နော်။ ဒီလိုဖြင့် ဘယ်လိုလုပ် စွန့်စေမလဲ ဆိုတာကို စွန့်ပုံစွန့်နည်းလေးက အားရှိစရာပေါ့နော်။

အဲဒီလို နာကျင်ကိုက်ခဲနေတဲ့အချိန်မှာ ဘုန်းကြီးတို့၊ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ သုခမြင်တာလား၊ ဒုက္ခမြင်တာလား။ (ဒုက္ခမြင်တာ)။ ဒုက္ခမြင်တယ်။ ဒီလိုဖြင့် အဲဒီဒုက္ခသည် မရှိတာလား၊ ရှိတာလား။ (ရှိတာ)။ ဒီလိုဖြင့် အဲဒီဒုက္ခသည် စာအုပ်ထဲမှာရှိတဲ့ဒုက္ခလား။ ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ဒုက္ခလား။ (ခန္ဓာမှာ ရှိတဲ့ဒုက္ခ)။ ကိုယ့်ခန္ဓာမှာရှိတဲ့ဒုက္ခကို ကိုယ့်ညာဏ်လေးနဲ့ မြင်နေတာနော်။ ဒီလိုဖြင့်ရင် ဒုက္ခသည် မရှိတဲ့အချိန်ဆိုတာ မရှိဘူး။ အမြဲတမ်းရှိနေတာ။ ကိုယ်က မကြည့်လို့သာပေါ့။ ဩော်-အခုတော့ ဒီအလုပ်ကို လုပ်လို့ ကြည့်ရတော့မယ် ဆိုပြီးတော့ စောင့်ပြီးတော့ အကြည့်ခိုင်းလည်းခိုင်းလိုက်ရော မလှုပ်မယှက်နဲ့ ငြိမ်ပြီးကြည့်လိုက်တော့ ဟာ . . . ခန္ဓာက ဒုက္ခကြီးပဲ ဒုက္ခကြီးပဲဆိုတော့ အဲဒီဒုက္ခသည် ဒကာ၊ ဒကာ မတို့ သက်သာတာလား။ မသက်သာတာလား။ (မသက်သာ ပါဘူး)။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက လောကမှာ ခန္ဓာရတဲ့ ဒုက္ခထက် ကြီးတဲ့ဒုက္ခ မရှိဘူးလို့ ဟောထားတယ်။ ဟော ပင်ဟောခြားသော်လည်း ဘုန်းကြီးတို့၊ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ခန္ဓာရဲ့ ဒုက္ခကို မမြင်ဘူးလေ။

တစ်နေ့လာလည်း စားလိုက် ခန္ဓာဝန်ဆောင်လိုက် ဟုတ်လား။ အိပ်လိုက် သွားလိုက် လာလိုက် ပျော်လိုက် ပါးလိုက်နေတော့ ခန္ဓာရဲ့ဒုက္ခကို မမြင်ဘူး။ မြင်အောင်လို့

ဆိုပြီးတော့ အဲဒီလို အသာလေးငြိမ်ပြီး ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကျမှ ဒုက္ခကြီး တကယ်ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ဟောယခုပဲ ဘုန်းကြီးတို့ ဆရာသမားများက ရှေ့ကနေ ကဲ မလှုပ်မယှက်လေးထိုင်စမ်း။ တစ်နာရီ နှစ်နာရီလေး ထိုင်ခိုင်းတဲ့ အခါကျတော့ သုခတွေ့မလား၊ ဒုက္ခတွေ့မလား။ (ဒုက္ခတွေ့ ပါတယ်)။ အဲဒီဒုက္ခက ခုနပြောသလို ချွေးဒီးဒီး ကျလောက်တဲ့ ဒုက္ခ။ ဒါ အကြမ်းဖျင်းဒုက္ခနော်။ ဒါကို ဒုက္ခ ဒုက္ခလို့ ခေါ်တယ်၊ ဘာခေါ်လဲ။ (ဒုက္ခ ဒုက္ခ)။ ဒုက္ခ ဒုက္ခလို့ခေါ်တယ်။ သဘာဝဒုက္ခလို့ခေါ်တယ်။ ဒါ တရားရမယ့် ဒုက္ခမဟုတ်သေးဘူး။

အဲဒီတော့ ဒါ ကလေးလည်း သိတဲ့ဒုက္ခ၊ လူကြီးလည်း သိတဲ့ဒုက္ခ။ လူတိုင်း လူတိုင်း သိတဲ့ဒုက္ခ။ အရိယာတို့သိတဲ့ ဒုက္ခမဟုတ်သေးဘူး။ အဲဒီလိုဒုက္ခကိုတောင်မှ တကယ်မြင် နေတဲ့အချိန် တကယ်တွေ့နေတဲ့အချိန်မှာ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဟိုဟိုဒီဒီ စဉ်းစားနိုင်သေးလား။ မစဉ်းစားနိုင် တော့ဘူးနော်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ဒီခန္ဓာကြီးဟာ အမလေး မချီ မဆံ့ဒုက္ခကြီးပါလားလို့ အဲဒီလိုမြင်နေတဲ့အချိန်မှာ ခန္ဓာကို ခင်တဲ့စိတ်များ လာသေးလား။ (မလာတော့ပါဘူး)။

လက်တွေ့လုပ်ကြည့်ရမယ်နော်။ ဘုန်းကြီးပါးစပ်ဖျား လမ်းမဆုံးပါနဲ့။ ခန္ဓာကိုခင်တဲ့စိတ် လာဦးမလား။ (မလာ တော့ပါဘူးဘုရား)။ ခန္ဓာကိုခင်တဲ့စိတ် ကိုယ့်ခန္ဓာကိုတောင်မှ ခင်တဲ့စိတ်မလာရင် ကဲ-အိမ်မှာနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် သွားသတိ

ရနိုင်ပါ့မလား။ (မရနိုင်ပါဘူး)။ မရနိုင်ဘူး။ ဒီမှာ သေလု
မြောပါးဖြစ်နေပြီလေ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သတိမရနိုင်ဘူး
နော်။ ကဲ . . . အိမ်မှာရှိတဲ့ သားတွေသမီးတွေ သတိရနိုင်
ပါဦးမလား။ (မရနိုင်ပါဘူး)။ ဇနီးခင်ပွန်း သတိရနိုင်ပါ့မလား။
(မရနိုင်ပါဘူး)။ ရနိုင်ဖို့နေနေသာ ဒီမှာ ချွေးဒီးဒီးထွက်နေ
ပြီ။ အမလေး သေတောင်သေချင်တယ်ဖြစ်နေတာ။

သို့ဖြင့် အဲဒီအချိန်အခါမှာ ဘာကိုမှ ဒကာ၊ ဒကာမတို့
တွယ်တာဖို့ကို သတိမရနိုင်တော့ဘူး။ သတိမရနိုင်တော့ဘူး
ဆိုရင် တွယ်တာပါတယ်ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ် ဒီအချိန် ရှိနေ
တာလား။ ပျက်နေတာလား။ (ပျက်နေတာပါဘုရား)။ သံယော
ဇဉ်ကင်းနေတာ၊ ဘာကင်းနေတာလဲ။ (သံယောဇဉ် ကင်းနေ
တာ)။ ဒီလိုဖြင့် သံယောဇဉ်ကင်းနေတာဟာ အလကားနေ
ကင်းပါ့မလား။ (မကင်းပါဘူး)။ အလုပ်လုပ်နေလို့ သံယောဇဉ်
ကင်းနေတာ။ ခန္ဓာရဲ့ဒုက္ခကို မြင်နေလို့။ ခန္ဓာဒုက္ခကို
မြင်နေတော့ ခန္ဓာကြီးကို တစ်ခါတည်း ချစ်လာတာလား။
မုန်းလာတာလား။ (မုန်းလာတာပါဘုရား)။ မုန်းလာပြီ။
အမလေး . . . တစ်သက်လုံး ကိုယ့်ခန္ဓာကြီးကို ချစ်လိုက်တာ
မပြောနဲ့တော့ . . . နော်။

ဘုန်းကြီးကလည်း ဘယ်နှယ်ခန္ဓာချစ်လဲ လျှောက်
ပြောနေလဲဆိုတာ မဟုတ်ဘူး ဟုတ်တယ်ဆိုတာ လက်တွေ့
ဒကာ၊ ဒကာမတွေ စမ်းသပ်ကြည့်၊ တစ်နာရီနစ်နာရီလောက်
တရားထိုင်ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ညောင်းလာပြီ၊ ဟိုဘက်က
ညောင်းလိုက် ဒီဘက်ပြင်၊ ဒီဘက်ကညောင်းလိုက် ဟိုဘက်

ရွှေ၊ ဆက်လုပ်ရင် ငါ လေများဖြတ်သွားမလား၊ ဟော-
စိုးရိမ်နေတာ စိုးရိမ်နေတာ၊ ဒီလိုတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်
ဆိုတော့ ဒါခန္ဓာကို ညှာတာ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ (ခန္ဓာကိုညှာ
တာ)။ ခန္ဓာကိုညှာတာ။ ခန္ဓာကိုခင်လို့ ညှာတာ။ ဘာဖြစ်လို့
ညှာတာလဲ။ (ခင်လို့ညှာတာ)

ဒါကိုဘုန်းကြီးတို့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နဲ့ ခန္ဓာကိုခင်ရင်
တာဏှာတဲ့။ ခန္ဓာကိုခင်ရင် (တာဏှာ)။ ဒီခန္ဓာကို စွဲလမ်းတာက
(ဥပါဒါန်)၊ အဲဒီတော့မှ အဲဒီခန္ဓာကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့
ပြုရပြင်ရ ဟိုဘက်ပြောင်းရ ဒီဘက်ရွှေ့ရတာက ကံပေါ့။
ဘာတဲ့လဲ။ (ကံ)။ ကမ္မဘဝ ဒါဆို ဘုန်းကြီးပြီးတော့ အသေး
စိတ်ရှင်းမယ်ပေါ့နော်။ ကမ္မဘဝပစ္စယာ (ဇာတိ)။ အဲဒီတော့
ခန္ဓာကိုခင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဇာတိရရင် ဘာရမလဲ (ဇရာမရဏ)။
ဒါကို ဘုန်းကြီးတို့ ဆရာတော်ဘုရားများက ဘာဆုံးမလဲ
ဆိုတော့ ဟော-ခန္ဓာကိုခင်ရင် သေခြင်းဆိုးသေဦးမယ်လို့
ပြောတာ။ ဘာတဲ့လဲ။ (သေခြင်းဆိုးသေဦးမယ်)။ စကားကြမ်း
တာ မဟုတ်ဘူးနော်။

ဒီမှာကြည့်... ခန္ဓာကိုခင်တာကဘာတဲ့လဲ။ (တာဏှာ)။
စွဲလမ်းတာက (ဥပါဒါန်)။ ခန္ဓာကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပြုပြင်
ရတာက (ကမ္မဘဝ)။ ကမ္မဘဝပစ္စယာ (ဇာတိ) ဇာတိပစ္စယာ
(ဇရာမရဏ)။ ဇရာမရဏဆိုတာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အသေ
ကောင်းလား။ အသေဆိုးလား။ (အသေဆိုးပါ့ဘုရား)။ အဲဒီ
တော့ ဒီစကားလုံးလေးတစ်လုံးကို တစ်သက်လုံး စွဲသွား
အောင် ဆရာတော်ဆုံးမတာက 'ဟေ့... ခန္ဓာကို ခင်ရင်

သေချင်သေးလို့ သေချင်ဆိုး သေချင်သေးလို့ တဲ့။ သေတာ တောင် အသေကောင်း မဟုတ်ဘူး။ အသေဆိုးတဲ့ဗျာ။

ဒီလို ပြုန်းခနဲဆို သေခြင်းဆိုး ဆိုတဲ့စကားကို အရပ် ထဲပြောလို့တော့ မကောင်းဘူးပေါ့နော်။ သို့သော်လည်းပဲ တကယ်မဟုတ်ဘူးလား ဆိုတော့ ဟုတ်ပါ။ သေတာ လှလှ ပပ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သေတဲ့မသာ တစ်လောင်းမှ မရှိဘူးနော်။ မချီမဆုံဖြစ်လို့ သေရတဲ့အတွက် အသေကောင်း လား။ အသေဆိုးလား။ (အသေဆိုးပါဘုရား)။ အဲဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဆရာသမားက အဲဒါ အသေဆိုးပဲဟေ့ ဆိုတာကို လိုရင်းလေးပြောတော့ သေခြင်းဆိုးလို့ ပြောတာ။ ဘာတဲ့ လဲ။ (သေခြင်းဆိုး)။

အဲလိုဖြင့် သေခြင်းဆိုး သေရတာဟာ ခန္ဓာကို မခင် လို့လား။ ခင်လို့လား။ (ခင်လို့ပါဘုရား)။ ဒီလိုဖြင့် ခန္ဓာကို ခင်တာ သံယောဇဉ်ပေါ့။ ခန္ဓာကိုခင်တာက (သံယောဇဉ်)။ သို့ဖြင့် အဲဒီသံယောဇဉ်ဖြတ်ဖို့ လွယ်ပါ့မလား။ (မလွယ်ပါဘူး) မလွယ်ပါဘူး။ ဒီတိုင်း အလကားနေလို့ အအားနေလို့ သံယောဇဉ် မဖြတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ သံယောဇဉ်ကိုဖြတ်နိုင် ဖို့ အလုပ်က နည်းလမ်းတစ်ခုတည်းပဲရှိတယ်။ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာအလုပ် မလုပ်ရင် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ကိုယ့်ခန္ဓာလည်း ခင်မှာပဲ။

ရောက်တဲ့ဘဝမှာပျော်စမြဲ

အခု တကယ့် ဝိပဿနာနည်းလမ်းစည်းကမ်းနဲ့ အနိုး ကြေကြေ အရေခန်းခန်း အားထုတ်လာပြီဆိုရင် ကိုယ့်ခန္ဓာ

လည်း မုန်းသလို ကိုယ်မှတစ်ပါး အခြားသောခန္ဓာကိုကော
ခင်စရာမင်စရာ ရှိသေးလား။ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါ ဘုန်းကြီး
ပါးစပ်ဖျား လမ်းမဆုံးပါနဲ့။ လက်တွေ့လုပ်ကြည့်ကြစမ်းပါ
ယောဇီတို့။ လက်တွေ့လုပ်ကြည့်လို့ရှိရင် ဒီအသိတွေ ကိုယ်ပိုင်
မသိရဘူးလား။ (သိရပါတယ်)။ အဲဒီအသိကို သိဖို့ မြတ်စွာ
ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း
ပါရမီဆယ်ပါး အပြားသုံးဆယ် ဖြည့်ပြီးတော့မှ ဒီအသိ
သိတာ။ ဒီအသိ သိတော့မှ ဖောဓိပင်နဲ့ ရွှေပလ္လင်ပေါ်မှာ
သူကိုယ်တိုင် ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် အားထုတ်ခဲ့လို့ သောတာပန်
သကဒါဂါမ် အနာဂါမ် ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတော့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်
ရပြီးတော့မှ ဘုရားအဖြစ်ကို ရတော်မူခဲ့တာပဲ။

အဲဒီတော့ ဘုရားအဖြစ်ကို ရသွားတဲ့အတွက် မြတ်စွာ
ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို မရဘူးလား။
(ရပါတယ်ဘုရား)။ ငါသည် ဤငြိမ်းချမ်းခြင်းကို ငါကိုယ်တိုင်
လက်တွေ့ခံစားရသလို ငါ၏ချစ်သား၊ ချစ်သမီးတို့ ငါသွားတဲ့
အားထုတ်တဲ့ လမ်းစဉ်နဲ့ အားထုတ်ပါဆိုပြီးတော့ မေ့ကွန္ဓာ
ပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်ကို သူ့အပိုင်းနဲ့သူ မြတ်စွာ
ဘုရားဟောခဲ့တာပဲ။ အဲဒီလို လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း
ပါရမီဖြည့်ပြီးတော့မှ ရရှိတဲ့ဉာဏ်နဲ့ ဟောတဲ့တရားကို
ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေက ယနေ့ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့
နာရတယ်။ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ အားထုတ်ခွင့်ရတယ်ဆိုတာ
ဘုန်းကံထူးလို့လား၊ ဘုန်းကံမထူးလို့လား။ (ဘုန်းကံထူးလို့
ပါဘုရား)။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလျှော့မတွက်နဲ့၊ အင်မတန် ဘုန်း

ကံထူးတဲ့ကိစ္စကို ခုနပြောသလို စားရေး၊ နေရေး၊ ဝတ်ရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ သားရေး၊ သမီးရေး၊ စီးပွားရေးတွေနဲ့ မိမိအဖိုးတန်တဲ့ အချိန်လေးတွေကို ဟိုဘက်မှာ အလဟဿများ အသုံးများသွားရင် ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ကျိုးမနည်းဘူးလား။ (နည်းပါတယ်)။ အကြီးအကျယ် ကိုယ်ကျိုးနည်းသွားပြီ။ အဲဒီလို ကိုယ်ကျိုးမနည်းရအောင် နေရေးထက် ဘာအရေးကြီးတာလဲ။ (သေရေး)။ သေရေး အရေးကြီးတယ်။

အဲဒီတော့ သေရေးအတွက် အားကိုးရမယ့် တရားသည် ဘာဝနာတရားပေါ့။ ဘာတရားလဲ။ (ဘာဝနာတရား)။ ဘာဝနာတရားမှာလည်း ခုနပြောသလို သမထဘာဝနာထက် အားကိုးရမှာ ဘာပါလဲ။ (ဝိပဿနာဘာဝနာ)။ ဘာ၊ ဘာဝနာလဲ။ (ဝိပဿနာ ဘာဝနာ)။ သမထထက် အားကိုးရမှာက ဘာ၊ ဘာဝနာလဲ။ (ဝိပဿနာဘာဝနာ)။

ဒီလိုဖြင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ မိမိတို့ဘဝအတွက် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ။ ဘာအားထုတ်ရမလဲ။ (ဝိပဿနာတရား)။ ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့တရားကို ဘုန်းကြီးတို့ ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ခင်ဗျားတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ထမင်းမစားရရင် နေပစေ။ ဒီတရားအားကို အားထုတ်ရမယ်တဲ့။ ဟော... မှန်လွန်းလို့တဲ့ နော်။ ထမင်းမစားရရင် ထမင်းအသက် ရ-ရက်၊ ရ - ရက်နေ သေမယ်တာ။ သို့သော် အပါယ်မကျဘူး။ ဟောဒီဝိပဿနာအလုပ်သာ မလုပ်လို့ရှိရင် ဘာဖြစ်မလဲ။ (အပါယ်ကိုကျမယ်)။

အပါယ်ကျမယ်ဆိုတာကို “စတ္တကရော အပါယာ သက ဂေဟ သဒိသာ” ဆိုပြီးတော့ သေသေချာချာ ဟောထားတာ။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဘယ် လောက်ပဲ အထက်တန်းကျကျ မျက်နှာပန်းလှလှဖြစ်ပေမယ့် ယနေ့ သူဌေးကြီးဖြစ်ပေမယ့် နောက်နေ့ ခွေးကြီးဖြစ်သွားနိုင် တယ်။ ဒါ ဘုန်းကြီးတို့ သာဝကတွေ ရှိပြီးသား။ ခြောက် ဟောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ယနေ့ သူဌေးကြီးဖြစ်ပေမယ့် နောက်နေ့ ဘာဖြစ်မလဲ။ (ခွေးကြီး)။ ခွေးကြီးဖြစ်သွား တယ်နော်။ ဟို တောဒေယျတို့ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က ဟုတ်လား။ တောဒေယျသူဌေးကြီးသေသွားတယ်၊ ခွေးကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါတွေ ရှိပြီးသားနော်။ အဿကဘုရင်ရဲ့ မိဖုရားကြီးဟာ သေတဲ့အခါကျတော့ ဟိုမှာနောက်ချေးပိုး သွားဖြစ်တာ။ ဒါ အားလုံး ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ နာဖူးတာပဲ။ ယနေ့ မိဖုရားကြီး နောက်နေ့တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်ဘူး လား။ ကြောက်ဖို့ အင်မတန်ကောင်းတယ်ပေါ့နော်။ တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သွားတဲ့အခါကျတော့ သူ့ဘဝနဲ့သူပျော်တာပဲ၊ ဘဝတဏှာ ဆိုတာ... နော်။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ဘုန်းကြီး အာသဝေါ တရား (၄) ပါးစခဲ့တယ်။ အဲဒါလေးတွေပြောဖို့ အချိန်က မနည်းလှ၊ လှနေရတယ် ဟုတ်လား။ ပြောချင်တာတွေ များ နေလို့၊ အဲတော့ သူ့ဘဝသူ ရောက်တဲ့ဘဝမှာ မပျော်ဘူးလား၊ ပျော်တာပဲ။ ဒါ... ဘဝတဏှာလေ။ ဘဝတဏှာ ပျော်တာပဲ။ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ခုလည်းပဲ ဘယ်နေရာ ရောက်ရောက် လူဖြစ်တော့လည်း လူ့ဘဝ ပျော်တာပဲ။ နတ် ဖြစ်တော့လည်း နတ်ဘဝပျော်တာပဲ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တော့လည်း

တိရစ္ဆာန်ဘဝနဲ့ပျော်ဦးမှာပဲ။ ပျော်မှာပေါ့ ဟုတ်လား၊ သူက တဏှာအုပ်ချုပ်နေတာကိုး။ ဘာအုပ်ချုပ်တာ (တဏှာအုပ်ချုပ်တာ)။ ဘယ်လောက်ထိ ကြောက်စရာကောင်းလဲဆိုလို့ ရှိရင် ဒီကနေ့ မိဖုရားကြီးဖြစ်ပေမယ့် သေတော့လည်း တစ်ခါတည်း တိရစ္ဆာန်သွားဖြစ်တာပဲ။ နောက်ချေးပိုးမ သွားဖြစ်တယ်။ ရှင်ဘုရင်ကြီးခမျာမှာတော့ ခြေ... သူ့မိဖုရားကြီးကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့စိတ်နဲ့ အမြဲတမ်း ငိုပွဲဆင်နေရတယ်။ အမြဲတမ်းငိုနေရတယ်။ အဲဒီလို ငိုရင်းငိုရင်းနဲ့ပဲ တစ်နေ့ကျတော့ ဟိုက အလောင်းတော်ကနေပြီးတော့ ခြေ... ဒီရှင်ဘုရင်ကြီးလည်း တရားပြဦးမှပဲဆိုပြီးတော့ အကြံဖြစ်တယ်။ ဘုရင်က မိဖုရားကြီးကိုပဲ စွဲစွဲလန်းလန်းဖြစ်နေတော့ကိုး။ အလောင်းတော်လည်း ဘုရင်ကြီးဆီကြွလာပြီး ‘ရှင်ဘုရင်ကြီးတဲ့၊ သင့်မိဖုရားကြီးကို ငါခေါ်ပေးမယ် တွေ့မလားတဲ့။ တွေ့ချင်တာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ တန်ခိုးတော်နဲ့ ခေါ်လိုက်တော့ နောက်ချေးပိုးမဖြစ်နေတယ်။ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ (နောက်ချေးပိုးမ)။ အဲဒါ သင့်မိဖုရားကြီးပဲတဲ့။ သေတဲ့အခါ ကျတော့ တိရစ္ဆာန်နောက်ချေးပိုးမကြီးဖြစ်နေတာ။ ဒီတော့မှ တန်ခိုးတော်နဲ့ မေးပြန်တယ်။ “ကဲ... နောက်ချေးပိုးမတဲ့ သင် ဘယ်ဘဝက လာတာလဲ” မိဖုရားကြီးဘဝကနေပြီးတော့ နောက်ချေးပိုးမ ဖြစ်ပါတယ်”တဲ့ ပြောလိုက်တော့ ရှင်ဘုရင်ကြီး နားဆတ်ဆတ် ကြားတယ်နော်။ ကြားလည်းကြားလိုက်ရော အဲဒီတော့မှ ငြိမ်သွားတာ။

ဒီတော့ ဆက်ပြီးတော့ မေးလိုက်တယ်။ “ဒီလိုဖြစ်ရင် သင်တဲ့ သင် အခု ဘယ်သူနဲ့နေသလဲ”ဆိုတော့ “သူ့နောက်

မှာ ပါလာပါတယ်” တဲ့။ သူ့အိမ်ထောင်သည်ပေါ့လေ။ သူ အခု အိမ်ထောင်ကျနေပါပြီတဲ့ ... ဟော။ နောက်ချေးပိုး ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ။ သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ ဖြစ်နေပြီ။ နောက်ချေးပိုးဖိုနဲ့ သူ့အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ ဒီလိုဖြစ်ရင် နောက် ချေးပိုးဖိုနဲ့ အိမ်ထောင်ကျနေတယ်ဆိုတော့ သင့်ဘဝ သင် ပျော်နေတာလားဆိုတော့ ပျော်နေတာပေါ့။ ဘယ်လောက်ထိ ပျော်သလဲဆိုရင် သူ ခုပေါင်းသင်းနေတဲ့ နောက်ချေးပိုးဖို အပေါ်မှာ သူ့ဘယ်လောက်ထိ သံယောဇဉ် တွယ်သလဲဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ခဲ့ရင်ပေါ့လေ ... ဒါက စာထဲမှာတွေ့ တာပေါ့နော်။ ရှင်ဘုရင်ကြီးရဲ့ လည်ချောင်းသွေးကို ဖောက်ပြီးတော့ ခြေဆေးမှ ကျန်းမာရေးကောင်းမယ်ဆိုရင် ဘုရင်ကြီး လည်ချောင်းသွေးနဲ့ ခြေဆေးပေးလိုက်ချင်သေးဆိုပဲ။ ဒါ နောက်ချေးပိုးမ ပြောတဲ့စကား။

ဒကာ၊ ဒကာမတွေ စဉ်းစားကြည့်။ ဘယ်လောက် ရင်နာဖို့ကောင်းလဲ။ ဒီမှာတော့ လွမ်းလို့ဆွေးလို့ ဝိုလိုက်ရတာ။ အမလေး အခုမှတွေ့လိုက်ရတဲ့ ယောက်ျားကို ဟိုမှာ အတိတ်က ယောက်ျားရဲ့လည်ချောင်းကို ဖောက်ပြီး လည်ချောင်းသွေးနဲ့ ခြေဆေးလို့ရရင် ခြေဆေးပေးလိုက်ချင်သေးဆိုပဲဗျ။ စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ကြောက်စရာမကောင်းဘူးလား။ (ကောင်းပါတယ်)။ ဒါ ဘုန်းကြီးခြောက်ဟောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ-ဘုရားဟောနော်။ အဲဒီတော့ ဆိုလိုတာက ရောက်ရာဌာနဘုံဘဝမှာ မပျော်ဘူးလား။ (ပျော်ပါတယ်)။ အဲဒီတော့ ယနေ့သူဌေးကြီးဖြစ်ပေမယ့် နောက်နေ့ ဘာဖြစ်နိုင်လဲ။ (ခွေးကြီး)။ ခွေးကြီးဖြစ်သလို ယနေ့ ငိဖုရားကြီးဖြစ်

သလို နောက်နေ့ကျတော့ (နောက်ချေးပိုးမ)။ တိရစ္ဆာန်မကြီး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

သို့ဖြင့် အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲလို့ လိုရင်းအချက်ပြော ရရင် ဟောဒီပြောခဲ့တဲ့ ဝိပဿနာဉာဏ်မရလို့။ ဘာဉာဏ် မရလို့။ (ဝိပဿနာဉာဏ်မရလို့)။ အဲဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဒီတရားက အရေးမကြီးတာလား၊ အရေး ကြီးတာလား။ (အရေးကြီးတာပါဘုရား)။ ဘဝမှာ ခုန ပြော သလို ထမင်းမစားဘဲနေရင် ၇-ရက်နဲ့သေ အပါယ်မကျ ဘူးတဲ့။ ဟောဒီတရားသာ အားမထုတ်လို့ အသေမဦးခင် ဉာဏ်သာမဦးခဲ့ရင် တခြားသွားမှာလား၊ အပါယ်သွားမှာလား။ (အပါယ်သွားမှာပါ)။ ဒါကြောင့် ခုနစကားအတိုင်း ယနေ့ ငါဖုရားကြီးဖြစ်ပေမယ့် နောက်နေ့ နောက်ချေးပိုးမဖြစ်သွား တာ ဒီဉာဏ်တွေမရလို့။

ဆရာအရေးကြီး

အဲဒီတော့ ယနေ့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အချိန်မီတယ်နော်။ အခုအချိန် မမီတာလား၊ မီတာလား။ (မီတာပါဘုရား)။ အချိန်မီလို့ရှိရင် ဒါလေး တစ်ညီတည်း ကြီးစားအားထုတ်ကြပါနော်။ အရေးကြီးတယ်နော်။ ဒါကြောင့် အရေးတကြီး ဘုန်းကြီးတို့က တိုက်တွန်းရတာ။

ကဲ ဒီတော့ ကောင်းပြီ၊ အရှင်ဘုရား ဒီလောက် အရေးကြီးရင် ထပည့်တော်တို့ ဝိပဿနာတရား အားထုတ် မယ်။ ဝိပဿနာအားထုတ်မယ်ဆိုတော့ ရမ်းအားထုတ်လို့ ရပါပလား။ (မရပါဘူး)။ အား . . . ဆရာလိုလာပြီ ဒကာ၊

ဒကာမတွေ ဘာလိုလာတာလဲ။ (ဆရာ)။ ဆရာကောင်း သမားကောင်းလိုတယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာကောင်းသမားကောင်း မရှိရင် ဒီတရား အားထုတ်လို့ရပါ့မလား။ (မရပါဘူး)။ မရဘူး၊ မရဘူးနော်။

ဟိုး . . . ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားလက်ထက်က ရသေ့ညီနောင် ရှင်တစ်ထောင်ဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ရသေ့ညီနောင် ရှင်တစ်ထောင်၊ ဟုတ်လား။ ဥရုဝေဠကသေပတို့ နဒီကသေပတို့ ဟုတ်လား။ တရားတွေတော့ အားထုတ်နေတယ်။ ဘာကြောင့် အားထုတ်တာလဲဆိုတော့ နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်လို့။ ဘာကြောင့်အားထုတ်တာလဲ။ (နိဗ္ဗာန်လိုချင်လို့)။ နိဗ္ဗာန်ကိုလို ချင်လို့။ သူတို့ရည်ရွယ်ချက်က နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်လို့ အားထုတ်တာ။

အားထုတ်ပင်အားထုတ်ငြားသော်လည်းပဲ နည်းလမ်း စည်းကမ်း ဟောပေးမယ့် ပြောပေးမယ့် ပြပေးမယ့် ဆရာမရှိတဲ့အခါကျတော့ သူတို့စိတ်ထင်ရာ သူတို့ အားထုတ်တယ်။ အဲဒီလို အားထုတ်တာဟာ သူတို့အတွက် နည်းမှန်လား၊ နည်းမှားလား။ (နည်းမှားပါဘုရား)။ နည်းမှားကို နည်းမှန်ထင်ပြီးတော့ သူတို့ အားထုတ်နေတာပေါ့နော်။ အဲဒီလိုအားထုတ်နေတာ။ ဆရာမရှိဘူးနော်။ နောက်မှ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ပွင့်ပြီးတော့မှ သူတို့ကို ရွတ်လိုက်တော့မှ ဟုတ်လား . . . ခေါင်းဆောင်သုံးပါးနဲ့ ရသေ့တစ်ထောင်ဟာ ကျွတ်တမ်းဝင်သွားတယ်။ ရဟန္တာတွေ ဖြစ်ကုန်တာ။ ဒါ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ သိပြီးသားပဲ ဟုတ်လား။

အဲဒါကို ဘုန်းကြီးတို့ အိန္ဒိယရောက်လို့ရှိရင် ဗုဒ္ဓဂါယာနဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းလှမ်းကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် သူတို့နေရာ လှမ်းမြင် ရတာပဲနော်။ အဲဒီနေရာမှာ ဒီရှင်တစ်ထောင်တို့ အားထုတ် ခဲ့တဲ့နေရာတွေပေါ့၊ ဟုတ်လား။

အဲဒီတော့ ဆိုလိုတာက နောက်ဆုံးဘဝ ကျွတ်တမ်း ဝင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေတောင်မှ ဆရာနဲ့မတွေ့ခင်မှာ သူတို့ တရားရရဲ့လား။ (မရပါဘူး)။ တရားမရဘူးပေါ့။ ဒီတော့ ဒီ တရားကို သိနိုင်ဖို့အတွက်က ဘာအရေးကြီးတာလဲ။ ဆရာ အရေးကြီးတယ်။ ဘာအရေးကြီးတာလဲ။ (ဆရာ)။ အဲဒီတော့ ဆရာနဲ့ တွေ့လိုက်တဲ့အခါကျတော့ မြတ်စွာဘုရားက နည်း လေးပြုလိုက်ရုံနဲ့ အားလည်းအားထုတ်ရော တစ်ခါတည်း အားလုံး ရဟန္တာဖြစ်ကုန်တာ။ အဲဒါကြောင့် ယနေ့ ဘုန်းကြီး တို့ ဒီလို တရားအားထုတ်မယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အားထုတ်လို့မရဘူး။ ဆရာအရေးကြီးတယ်။ အဲဒီတော့ နည်း လမ်းစည်းကမ်းနဲ့တကွ သေချာပြုသနိင်မယ့်ဆရာကိုတွေ့ရင် မိမိတို့ဘဝမှာ အရုဏ်တက်ပြီတဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ။ (အရုဏ် တက်ပြီ)။

မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ရှင်အာနန္ဒာကို မေးတော်မူတယ်။ သောတာပန်ဖြစ်ဖို့ ဘယ်သူပေါ် မူတည် လဲလို့မေးတဲ့အခါ ရှင်အာနန္ဒာက ဆရာပေါ်မှာ တစ်ဝက် တည်ပါတယ်ဘုရားတဲ့။ ဘယ်လိုလျှောက်လဲ။ (ဆရာပေါ်မှာ တစ်ဝက်တည်ပါတယ်ဘုရား)။ မြတ်စွာဘုရားက တယ်ခက် ပါလား အာနန္ဒာတဲ့။ ဒီအဖြေကို လက်မခံဘူး။ အဖြေကို

လက်မခံဘူး။ ဆရာပေါ်မှာ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် တည်တယ်ကွ
ဟဲ့။ ဒါ ဘုရားဟောသွားတာနော်။

သောတာပန်ဖြစ်ဖို့အတွက် နိဗ္ဗာန်ကို ပထမတစ်ကြိမ်
မြင်နိုင်ဖို့အတွက် ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ မူတည်တာလဲ။ (ဆရာ)
ဆရာပေါ်မှာ ရာခိုင်နှုန်းပြည့်တည်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ အဲ
ဒီလိုဆိုရင် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဘဝမှာ ဆရာ
အရေးမကြီးဘူးလား။ (ကြီးပါတယ်)။ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။
ဟုတ်လား။ ဆရာမှားနဲ့တွေ့လိုက်လို့ရှိရင် အဝီစိဆင်းသွား
လိမ့်မယ်။ ဆရာမှားနဲ့တွေ့ရင် (အဝီစိဆင်းသွားမယ်)။ ဒီ
တော့ အဇာတသတ်မင်းသားဟာ ဒီဘဝမှာ သောတာပန်
တည်နိုင်သော်လည်းပဲ ဒေဝဒတ်ကဲ့သို့ ဆရာမှားနဲ့တွေ့တဲ့
အတွက်ကြောင့်မို့လို့ သူ ငရဲကျလိမ့်မယ်။ ပဉ္စာနန္ဒရိယကံ
ကျူးလွန်မိလို့ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်မရဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်သွားတာ
လဲ။ ငရဲကျသွားတာ။ ရှင်းပြီနော်။

အဲဒီတော့ ယနေ့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ
ဘုရားနဲ့ မတွေ့သော်လည်းပဲ ဘုရား၏ တပည့်သာဝက
ဟုတ်လား သံဃာတော်အရှင်မြတ်တွေ ပရိယတ် ပဋိပတ်
တွေ သယ်ဆောင်လာတဲ့ သံဃာတော်အရှင်မြတ်တွေ၊ အဲဒီ
တရားတွေနဲ့ နည်းလမ်းစည်းကမ်းတွေပေးပြီးတော့ အား
ထုတ်တဲ့အခါမှာ ဘုန်းကြီးတို့ ရဟန္တာ မဆိတ်သုဉ်းဘူး။
သုဘိရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားဟောတဲ့ဒေသနာမှာ ရဟန္တာ
တယ်တော့မှ မဆိတ်သုဉ်းဘူးဆိုတာ အာမခံချက်ရှိတယ်။
အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ရဟန္တာမဆိတ်သုဉ်းတော့ တကယ့်နည်း

လမ်း စည်းကမ်းပြုဆိုရင် အခု ဘာတရားအားထုတ်ရမလဲ။
(ဝိပဿနာ)။

အဲဒီတော့ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်တဲ့အခါကျ
တော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဝိပဿနာမှာ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ ဘယ်နှစ်
မျိုးရှိလဲ။ (နှစ်မျိုး)။ ဒီတော့ တရုဏနဲ့ ဗလဝ ဆိုတာရှိတယ်။
မြန်မာလိုဆိုတော့ အားနည်းသော ဝိပဿနာနဲ့ အားကြီးသော
ဝိပဿနာ ဆိုတာရှိတယ်။ ဘာနဲ့ဘာနဲ့လဲ။ (အားနည်းသော
ဝိပဿနာနဲ့ အားကြီးသော ဝိပဿနာ)။ အားနည်းသော
ဝိပဿနာက ဒကာ၊ ဒကာမတွေ မင်္ဂလာတင်ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်
ကို ဒီဘဝ မရနိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အားနည်းလို့။
ဘာဖြစ်လို့လဲ။ (အားနည်းလို့)။ ဒီတော့ အားကြီးတဲ့ဝိပဿနာ
ဖြစ်မှသာလျှင် ၇-ရက်ကံ၊ ၇-လ၊ ၇-နှစ်အတွင်း နိဗ္ဗာန်ကို
မြင်နိုင်တယ်။ ဒါ အာမခံချက်နဲ့ ဟောတာနော်။

ဒိဋ္ဌိဖြုတ်နည်း

အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ပါးစပ်ဖျား လမ်းမဆုံးဘဲ
နဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ပါးစပ်ဖျား လမ်းမဆုံးဘဲနဲ့ လက်တွေ့ အား
ထုတ်ကြည့်ရမယ်။ ရှင်းကောရှင်းရဲ့လား။ (ရှင်းပါတယ်)။ ဟာ
ဒီလိုဖြစ်ရင် အရှင်ဘုရား ဝိပဿနာမှာ အားနည်းတာ အား
ကြီးတာ ဘယ်လိုကွာခြားလဲ။ ဒါ သိဖို့ အရေးမကြီးဘူးလား။
(ကြီးပါတယ်)။ အဲဒီတော့ ဝိပဿနာအလုပ် မလုပ်မီ ပုဗ္ဗကိစ္စ
ဆိုကာရှိတယ်။ ဘာကိစ္စလဲ။ (ပုဗ္ဗကိစ္စ)။

ပုဗ္ဗကိစ္စဆိုတာ ရှိပါတယ်တဲ့။ အဲဒီ ပုဗ္ဗကိစ္စဆိုတာ
ဝိပဿနာအလုပ်မလုပ်မီ ရှေးဦးစွာ ဒိဋ္ဌိဖြုတ်ရမယ်။ ဘာ

ဖြုတ်ရမလဲ။ (ဒိဋ္ဌိ)။ ဝိပဿနာအလုပ် မလုပ်မီ ရှေးဦးစွာ ဘာလုပ်ရမလဲ။ (ဒိဋ္ဌိဖြုတ်ရမယ်)။ ဒီလိုဖြင့်ရင် ဒိဋ္ဌိအရေးကြီး တယ်ပေါ့။ ဘာအရေးကြီးတာလဲ။ (ဒိဋ္ဌိ)။

အဲဒီတော့ ဒိဋ္ဌိဖြုတ်နည်းက ၃-နည်းရှိတယ်။ ဒိဋ္ဌိ ဖြုတ်နည်း ဘယ်နှစ်နည်း။ (၃-နည်း)။

- (၁) အသိဉာဏ်နဲ့ဖြုတ်တဲ့နည်း၊
- (၂) အပွားဉာဏ်နဲ့ဖြုတ်တဲ့နည်း၊
- (၃) အပယ်ဉာဏ်နဲ့ဖြုတ်တဲ့နည်း။

ဘယ်နှစ်နည်းရှိလဲ။ (၃-နည်း)။ ဘာတဲ့လဲ။ (အသိ ဉာဏ်နဲ့ဖြုတ်တဲ့နည်း၊ အပွားဉာဏ်နဲ့ဖြုတ်တဲ့နည်း၊ အပယ် ဉာဏ်နဲ့ဖြုတ်တဲ့နည်း)။ ၃-နည်းပေါ့နော်။ အဲဒီမှာ ၃-နည်း ကို စာလိုပြောတော့-

- (၁) အသိဉာဏ်နဲ့ဖြုတ်တာက - ဉာတပရိညာ
- (၂) အပွားဉာဏ်နဲ့ဖြုတ်တာက - တီရဏပရိညာ
- (၃) အပယ်ဉာဏ်နဲ့ဖြုတ်တာက - ပဟာနပရိညာ

ဆိုပြီးတော့ ပရိညာ ၃-ပါး။ ဒါကို ဘုန်းကြီးတို့ အရပ်ပြော၊ ပြောတဲ့အခါကျတော့ အသိနဲ့ ၇-ရက်၊ ၇-လ၊ ၇-နှစ်အတွင်း မြင်နိုင်အောင် ရှေးဦးစွာ ဘာကိုဖြုတ်မလဲ။ (ဒိဋ္ဌိ)။ ဒိဋ္ဌိဖြုတ် နည်းမှာ နံပါတ် (၁) အသိဉာဏ်နဲ့ဖြုတ်ရမယ်။ ဘာနဲ့ဖြုတ် ရမလဲ။ (အသိဉာဏ်နဲ့ဖြုတ်ရမယ်)။ အသိဉာဏ်နဲ့ဖြုတ်ဖို့ အတွက် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဖြုတ်နိုင်ပါ့မလား။ မဖြုတ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နားမှမလည်ဘဲ။ မွေးကတည်းက နားလည်လား။ (နားမလည်ပါဘူး)။ နား မလည်ဘူး။ ရှင်သာရိပုတ္တရာကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတောင်မှ

ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဟိုမှာ သူ့ဘာသာသူ အားထုတ်နေတာ တရားမှ မရတာ။ ရှင်အသင်္ခါနဲ့တွေ့တော့မှ တစ်ခါတည်းမှကို တန်းပြီး နှလုံးသွင်းလိုက်တော့ ဟိုမှာ သောတာပန် တန်းဖြစ် တာမဟုတ်ဘူးလား။ ဒါ သာဓကတွေရှိပြီးသားပေါ့နော်။ အဲဒီ တော့ ရှေးဦးစွာ ဘာဖြုတ်ရမလဲ။ (ဒိဋ္ဌိဖြုတ်ရမယ်)။ ဒိဋ္ဌိကို ဘာနဲ့ဖြုတ်ရမလဲ။ အသိဉာဏ်နဲ့ဖြုတ်။ အသိဉာဏ်နဲ့ ဖြုတ် နိုင်ဖို့က ဆရာရှာရမယ်။

ဒီတော့ ဒိဋ္ဌိကို အသိဉာဏ်နဲ့ဖြုတ်ဖို့ကတော့ ဒေသ နာစဉ်မှာက အကောင်းဆုံးနည်းကတော့ဖြင့် ခန္ဓပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် နားလည်ဖို့ပဲ။ ဘာနားလည်ဖို့လဲ (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နားလည်ဖို့)။ ဒိဋ္ဌိကို အသိဉာဏ်နဲ့ဖြုတ်ဖို့အတွက်က ဘာနားလည်ရမလဲ။ (ခန္ဓပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် နားလည်ရပါမယ်)။ ခန္ဓပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် နားလည်ရမယ်။ ဒိဋ္ဌိ ၆၂-ပါးမှာ ခေါင်းဆောင်က နိယတ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ရှိတယ်နော်။ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ရှိတယ်။ သဿတဒိဋ္ဌိ ရှိတယ်။ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ ရှိတယ်။

နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိမှာက ၃-ပါး။ နည်းနည်းကျယ်လာပြီ နော်။ ခုန သက္ကာယ သဿတ ဥစ္ဆေဒ က ၃-ပါး။ အား လုံး ၆-ပါးပေါ့။ အဲဒီ ၆-ပါးကို ဘုန်းကြီးတို့က ခုလိုမျိုး သင်တန်းလေးနဲ့ ဖြုတ်ပေးလိုက်မယ်။ ဖြုတ်ပေးလိုက်လို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အဲဒီ ၆-ပါးလုံး အသိဉာဏ်နဲ့ ဖြုတ်ပြီးပြီ ဆိုရင် ပွားများအားထုတ်လိုက်။ ပွားများအားထုတ်လိုက်တော့ သူက ဝိပဿနာဆိုတာ အပွားနဲ့ပယ်တာပေါ့။ အဲဒီလို အပွားနဲ့ ပယ်ရင် ဘာဝိပဿနာဖြစ်မလဲ။ (အားကြီးသောဝိပဿနာ)။

ကားပင်မု (၂၆-၃၅) ကိုယ်ပိုင်ပုံစံ ကျင့်သုံးခြင်းမရှိဘဲ ပုံစံအတိုင်း

အားကြီးသောဝိပဿနာဖြစ်နိုင်ဖို့အတွက်ကို ရှေးဦးစွာ ဒိဋ္ဌိကို ဘာနဲ့ဖြုတ်မလဲ။ (အသိဉာဏ်နဲ့ဖြုတ်မယ်။)

အသိဉာဏ်နဲ့ဖြုတ်နိုင်ဖို့က နည်းလမ်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ သို့သော် အဲဒီမှာ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းက ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်နားလည်ဖို့။ ဘာနားလည်ဖို့။ (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် နားလည်ဖို့)။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နားလည်တဲ့အခါကျတော့ အကြောင်းလည်း သိရမယ်။ အကျိုးလည်းသိရမယ်။ ဒီတော့ ဒီတရားတွေ အားထုတ်တာ ဘုန်းကြီးတို့ ပထမအဆင့် သောတာပန်ဖြစ်ဖို့။ ဘာဖြစ်ဖို့လဲ။ (သောတာပန်ဖြစ်ဖို့)။ သောတာပန် သကဒါဂါမ် အနာဂါမ် ရဟန္တာ။ ၄-ဆင့် မဂ် ၄-ဆင့် ဖိုလ် ၄-ဆင့် ဒီလိုရှိတာကိုး။

အဲဒီတော့ ပထမတစ်ကြိမ် သောတာပန်ဖြစ်ဖို့ဆို တော့။ သောတာပန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ညံ့ဖွဲဆိုပြီး သောတာပန် လုပ်လို့ရမလား။ (မရပါဘူး)။ မရဘူး။ ဒီလိုဖြင့် သောတာပန် ဖြစ်ရင် ဆောင်ရမှာတွေ ရှောင်ရမှာတွေ ရှိတယ်နော်။ ဆောင်ရန်တွေ ရှောင်ရန်တွေ။ ဒါဖြင့် သောတာပန်ဖြစ်ရင် ဘာတွေ သူက ရှောင်ရမလဲဆိုတော့ ဒိဋ္ဌိရယ် ဝိစိကိစ္ဆာရယ် သီလဗ္ဗတပရာမာသရယ် ဣဿာရယ် မစ္ဆရိယာရယ် ကိလေသာငါးပါး။ ဘယ်နှစ်ပါးလဲ။ (ငါးပါး)။ အဲဒါကို ပယ်မှာ ရှောင်မှာပေါ့။

ဒီလိုဖြင့်ရင် ပထမတစ်ကြိမ် ရှောင်ရမယ့် ကိလေသာ ဘယ်နှစ်ပါး။ (ငါးပါး)။ ဟော ဘာပါလားလဲ။ ဒိဋ္ဌိ ဝိစိကိစ္ဆာ သီလဗ္ဗတပရာမာသ ဣဿာ မစ္ဆရိယာ။ ဒါ... ဘုန်းကြီးတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာအနေနဲ့ သိထားပြီ။ အဲဒီတော့ ဒီငါးပါးကို ပယ် လိုက်တော့ ခေါင်းဆောင်က ဘယ်ပါးလဲ။ (နှစ်ပါး)။ နှစ်ပါးက

ဒိဋ္ဌိရယ်၊ ဝိစိကိစ္ဆာရယ်။ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူလဲ။ (ဒိဋ္ဌိနဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာ)။ ဒိဋ္ဌိနဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာကိုပယ်ဖို့ အကောင်းဆုံးနည်းကတော့ တခြားနည်းတွေမရှိဘူးလို့ မပြောဘူးနော်။ ဘုန်းကြီးတို့ သဘောပေါက်နားလည်ထားတာက ဒိဋ္ဌိနဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာကို ပယ်သတ်တဲ့နည်းသည် ဘာနည်းလဲ။ (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နည်း)။

ခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးသေရင်

အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးတို့ ဒီမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဒီလိုစက်ဝိုင်းကြီးနဲ့ အားလုံးမြင်နိုင်အောင် နားလည်နိုင်အောင် ဒီ စက်ဝိုင်းဒေသနာတော်ကို သင်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ပဋိစ္စဆိုတာ ဘာတဲ့လဲ၊ အကြောင်း။ ပဋိစ္စဆိုတာက (အကြောင်း)။ သမုပ္ပါဒ်=သမုပ္ပါဒ်ဆိုတာက (အကျိုး)။ ဒီလိုဖြင့် အကြောင်းအကျိုး။ ဘာတဲ့လဲ။ (အကြောင်း အကျိုး)။ ကဲ ဒီလိုဖြင့် အကြောင်းတွေ အကျိုးတွေ သိတော့ ဘာကျေးဇူးများမလဲ မေးစရာရှိတယ်ပေါ့။ အကြောင်းတွေသိတဲ့အခါကျတော့ ပုံသေနည်းလေး သွားလိုက်မယ်နော်။ ပြီးတော့မှ တစ်ခုချင်းရှင်းမယ်။ အကြောင်းကိုသိလို့ရှိရင်တဲ့ ဝိစိကိစ္ဆာသေတယ်တဲ့။ ပုံသေနည်းလေး မှတ်ရမယ်။ အကြောင်းကိုနားလည်ရင် ဘာသေလဲ။ (ဝိစိကိစ္ဆာ)။ ဟော... ကိလေသာတစ်ပါး သေသွားပြီ နော်။ အကြောင်းကိုနားလည်ရင် ဘာသေလဲ။ (ဝိစိကိစ္ဆာ)။ အကြောင်းကြောင့် ဘာဖြစ်လဲ။ (အကျိုး) ဒါကြောင့် မို့လို့ ဒီမှာ အကြောင်း၊ အကျိုး ဒီလိုရေးထားတာကိုး-နော်။

အကြောင်းကြောင့် ဘာဖြစ်မလဲ။ (အကျိုး)။ ဒီတော့ အကြောင်းမရှိရင် အကျိုးမရှိ။ အားလုံးပြောပါ။ အကြောင်း မရှိရင် (အကျိုးမရှိ)။ အကြောင်းရှိရင် (အကျိုးရှိမယ်)။ ဒီလိုဖြင့်ရင် အခု ဒီမှာက အကြောင်းရှိရင် အကျိုးရှိတယ် ဆိုတော့ အကျိုးကိုကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ အကျိုးက ဘာတွေလဲဆိုတော့ ဒီမှာ ခန္ဓာကိုတွေ့ရမှာပါ။ သူ့ကွင်းဆက် ကလေးတွေနဲ့ တော်ကြာလာလိမ့်မယ်နော်။ အခု ပုံသေနည်း သွားချင်လို့ ဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အကြောင်းရှိရင် အကျိုး ရှိတယ်ဆိုတော့ သြော်-ဒီအကြောင်းကြောင့် ဒီအကျိုး ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတော့ ဟာ-ဘာကြောင့်ပါလိမ့်၊ ဟိုကြောင့်လား၊ ဒီကြောင့်လား၊ ဘာကြောင့်လားဆိုတာ သံသယစကားတွေနော်။

အဲဒီတော့ အဲဒီလို သံသယစကားတွေကို ရှင်းသွား နိုင်အောင် ဟာ . . . ဒီအကြောင်းကြောင့် ဒီလိုပါလားဆို တော့ အကြောင်းကိုဉာဏ်ရှင်းတော့ သဘောပေါက်ရင် ဝိစိ ကိစ္ဆာသေတယ်လို့ ဒါ ပုံသေနည်းလေးမှတ်လိုက်ပါ။ အဲဒီ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သမျှအကျိုးတွေဟာ ဒီမှာကြည့်လိုက် တော့ ခန္ဓာတွေချည်းပဲ။ ဘာတွေလဲ။ (ခန္ဓာ)။ ဒီလိုဖြင့်ရင် အတိတ်ကာလတုန်းက တုန်းကြီးတို့ ဒါနု သီလ ကောင်းမှု ကုသိုလ်အကြောင်းတွေကြောင့် ယခု တုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အထက်တန်းကျကျ မျက်နှာပန်းလှလှ အစစ အရာရာ စားနိုင် သောက်နိုင် သွားနိုင် လာနိုင် နေနိုင် ထိုင်နိုင်ဖြစ်တာဟာ အကျိုးတရားပေါ့။

အတိတ်ကသာ ဒါနု သီလ အစရှိတဲ့ ကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေမလုပ်ခဲ့ရင် ဒီဘဝ ခေတ်စကားနဲ့ပြောရရင်

မြောင်းထဲရောက်နေတာ ကြာလှပြီ- နော်။ အခုတော့ အထက်တန်း၊ မျက်နှာပန်း ရောက်လာတာ အတိတ်က အကြောင်းကင်းတာလား။ မကင်းဘူးလား။ (မကင်းပါဘူး)။ အကြောင်းမကင်းဘူးနော်။ အတိတ်အကြောင်းတရားကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်မှာ ဘာရလဲ။ (အကျိုး)။ အတိတ်အကြောင်းကို ဉာဏ်ရှင်းလိုက်တော့ ငြိမ်... တို့ ဒီလိုဖြစ်လာတာဟာ အတိတ်က အကြောင်းတွေကြောင့်သာ တို့ ပစ္စုပ္ပန်အကျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ အကြောင်းပေါ်မှာ မိမိတို့ ကျေနပ်သွားပြီ။ အကြောင်းပေါ်မှာ ကျေနပ်ပြီဆိုလို့ ရှိရင် ပီစီကိစ္ဆာသေ။ အကြောင်းကို ကျေနပ်လို့ နားလည်ရင် (ပီစီကိစ္ဆာသေ)။ ဟော ကိလေသာတစ်ပါး သေသွားပြီ။ အသိနဲ့ သေတာနော်။

၆၆ ၊ အဲဒီတော့ ဒီအကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်တဲ့အခါ ကျတော့ ငြိမ်... လူဖြစ်ပြီဆိုတော့လည်း လူ့ခန္ဓာ မရဘူးလား။ (ရပါတယ်)။ နတ်ဖြစ်တော့လည်း နတ်ခန္ဓာပဲ။ ဗြဟ္မာဖြစ်တော့လည်း ဗြဟ္မာခန္ဓာပဲ။ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တော့လည်း တိရစ္ဆာန်ခန္ဓာပဲ။ ငြိမ်... အဲဒီတော့ ဘယ်ခန္ဓာပဲရရ ဒီအကျိုးခန္ဓာသည် ဘာသစ္စာလဲ။ (ဒုက္ခသစ္စာ)။ ဒီမှာလေ ပြထားတယ်၊ ဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဘာသစ္စာ။ (ဒုက္ခသစ္စာ)။ လူ့ခန္ဓာလည်း ဘာသစ္စာ။ (ဒုက္ခသစ္စာ)။ နတ်ခန္ဓာလည်း ဘာသစ္စာ။ (ဒုက္ခသစ္စာ)။ ဗြဟ္မာခန္ဓာ ဘာသစ္စာ။ (ဒုက္ခသစ္စာ)။ ဒီတော့ ဘယ်ခန္ဓာပဲရရ လူဖြစ်တာလည်း ဒုက္ခသစ္စာ၊ နတ်ဖြစ်တာလည်း ဒုက္ခသစ္စာ၊ ဗြဟ္မာဖြစ်တာလည်း ဒုက္ခသစ္စာ ဆိုတော့ မရှင်းဘူးလား။ (ရှင်းပါတယ်)။

... နတ်ခန္ဓာပဲရရ ဒီအကျိုးခန္ဓာသည် ဘာသစ္စာလဲ။ (ဒုက္ခသစ္စာ)။ ဒီမှာလေ ပြထားတယ်၊ ဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဘာသစ္စာ။ (ဒုက္ခသစ္စာ)။ လူ့ခန္ဓာလည်း ဘာသစ္စာ။ (ဒုက္ခသစ္စာ)။ နတ်ခန္ဓာလည်း ဘာသစ္စာ။ (ဒုက္ခသစ္စာ)။ ဗြဟ္မာခန္ဓာ ဘာသစ္စာ။ (ဒုက္ခသစ္စာ)။ ဒီတော့ ဘယ်ခန္ဓာပဲရရ လူဖြစ်တာလည်း ဒုက္ခသစ္စာ၊ နတ်ဖြစ်တာလည်း ဒုက္ခသစ္စာ၊ ဗြဟ္မာဖြစ်တာလည်း ဒုက္ခသစ္စာ ဆိုတော့ မရှင်းဘူးလား။ (ရှင်းပါတယ်)။

သို့ဖြင့် အဲဒီလို ဒုက္ခသစ္စာ ဆိုတာဟာ တခြားရလို့ ပြောတာလား၊ ခန္ဓာရလို့ပြောတာလား။ (ခန္ဓာရလို့ပြောတာ ပါ)။ ဒီလိုဖြင့် ဒီခန္ဓာက မိုးပေါ်ကကျတာလား၊ အကြောင်း တရားလား။ (အကြောင်းတရား)။ ဒီလိုဖြင့်ရင် တန်ခိုးရှင် က ဖန်ဆင်းပစ်တာလား၊ အကြောင်းတရားလား။ (အကြောင်း တရား)။ ရှင်းပြီနော်။ အဲဒီလို အကြောင်းတရားကြောင့် ဒီလို အကျိုးဖြစ်ပါလားလို့ အကြောင်းပေါ်မှာ မိမိတို့ သဘော ကျပြီး ဉာဏ်ရှင်းသွားရင် ဝိစိကိစ္ဆာသေတယ်လို့ ပုံသေနည်း မှတ်၊ ဘာသေတာလဲ။ (ဝိစိကိစ္ဆာ)။ သို့ဖြင့် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်တဲ့ အကျိုးကလည်း လူဖြစ်တော့လည်း လူလည်း တခြား လား၊ ခန္ဓာလား။ (ခန္ဓာ)။ နတ်ဖြစ်လည်း တခြားလား၊ ခန္ဓာလား (ခန္ဓာ)။ ခန္ဓာပဲ ဒုက္ခသစ္စာပဲလို့ သိလိုက်ရင် ငါပဲ သူပဲ ယောက်ျားပဲ မိန်းမပဲ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ သတ္တဝါပဲဆိုတဲ့ သက္ကာယ ဒိဋ္ဌိ အစွဲပြုတ်သွားပြီ။ ဘာအစွဲပြုတ်သွားတာလဲ။ (သက္ကာ ယဒိဋ္ဌိ)။

သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိစွဲနော်။ အဲဒီ အစွဲ ပြုတ်ပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့ အကျိုးတရားပေါ် ဉာဏ်ရှင်း တော့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိအစွဲပြုတ်တယ်လို့မှတ်။ ဒီတော့ ပုံသေ နည်းလေး လိုရင်းမှတ်လိုက်ရင်

- ◆ အကျိုးကို ဉာဏ်ရှင်းတော့ ဒိဋ္ဌိသေ။
 - ◆ အကြောင်းကိုဉာဏ်ရှင်းတော့ ဝိစိကိစ္ဆာသေ။
 - ◆ အကျိုးနဲ့ ခန္ဓာနဲ့ သစ္စာကို ဉာဏ်ရှင်းတော့ ဒိဋ္ဌိသေ။
- ဒီလိုဖြင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားက ဘာနဲ့ဘာနဲ့သေဖို့လဲ။ (ဝိစိ ကိစ္ဆာနဲ့ဒိဋ္ဌိသေဖို့)။ အသိနဲ့သေမယ်နော်။ အဲဒီ ဝိစိကိစ္ဆာနဲ့

ဒိဋ္ဌိသေဖို့က ဘာနားလည်ရမလဲ။ (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်)။ အဲဒီ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုနားလည်ရင် ဘာနဲ့ဘာနဲ့သေမှာလဲ။ (ဝိစိ ကိစ္ဆာနဲ့ ဒိဋ္ဌိသေမယ်)။

ဝိစိကိစ္ဆာနဲ့ ဒိဋ္ဌိခေါင်းဆောင် နှစ်ဦးသေရင် သီလဗ္ဗတ ပရာမာသ ဣသဘ မစ္ဆရိယ ကျန်တဲ့သုံးပါးက အလိုလို Automatic သေပြီးသားပဲ။ အဲဒီတော့ အရေးအကြီးဆုံးက ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နားလည်လို့ရှိရင် ဒိဋ္ဌိဝိစိကိစ္ဆာအသိနဲ့သေရင် အဋ္ဌကထာဆရာက အဲဒါ ဗုဒ္ဓသောတာပန်တဲ့၊ ဟော-ဝမ်းသာ စရာကောင်းလိုက်တာ။ ဘုန်းကြီးတို့ ခေတ်စကားနဲ့ပြောရရင် ချက်ချင်း Jump promotion ဖြစ်သွားတာနော်။ တရားနာရုံနဲ့ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာစရာကောင်းလိုက်လဲ . . . ကဲနော်။ အအားနေ ဖြစ်ပါ့မလား။ (မဖြစ်ပါဘူး)။ အအားနေလည်း မဖြစ်ဘူး။ အလကားနေရင်လည်း မဖြစ်ဘူး။

အဲဒီတော့ ဒီလိုလေးနက်တဲ့ သစ္စာတရားတွေ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်တရားတွေကို မနာချင်လည်းနာ၊ နာချင်လည်းနာ လိုက်တဲ့အခါကျတော့ သိသွားရော။ စိတ်ထဲမှာ အသိထဲမှာ အဲဒီ ဒိဋ္ဌိနဲ့ဝိစိကိစ္ဆာအသိလေးနဲ့ ရှင်းသွားတာ။ အဲဒါ အဋ္ဌ ကထာဆရာက ဒါ ဗုဒ္ဓသောတာပန်ပဲလို့ ဒီလိုမိန့်တော်မူတာ။ ဟာ အရှင်ဘုရား ဗုဒ္ဓသောတာပန်ဖြစ်တော့ ဘာကျေးဇူး များမလဲမေး။ တစ်ဘဝနှစ်ဘဝ အပါယ်မကျဘူး။ အာမခံ တယ်တဲ့။ ကဲ ဝမ်းသာစရာမကောင်းဘူးလား။ တစ်ဘဝ နှစ်ဘဝ အပါယ်မကျဘူးတဲ့။ အာမခံတယ်။ တစ်သံသရာလုံး

တော့ အာမ၊ မခံဘူးနော်။

အဲဒီလို တစ်ဘဝ၊ နှစ်ဘဝအပါယ်မကျဘူး။ အာမခံချက်ရှိတဲ့တရားဟာ ဟောဒီ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်နဲ့ သစ္စာတရားကို နာလို့ပဲ။ ရှင်းပြီးနော်။ အဲဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမများ အရေးကြီးအဆုံးက ဘာကိုရှေးဦးစွာ အခြေခံထားရမလဲ။ (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်)။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဆိုတာ သူများ အကြောင်းပြောတာလား၊ ကိုယ့်အကြောင်းပြောတာလား။ (ကိုယ့်အကြောင်းပြောတာ)။ ဒီလိုဖြင့် ကိုယ့်အကြောင်းမှ ကိုယ်မသိတဲ့သူဟာ မခက်ဘူးလား။ လူတိုင်းလူတိုင်း ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိရမယ်။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်အကြောင်းမှ ကိုယ်မသိဘူးဆိုတော့ ခုနပြောသလို ကြောင်တောင်ကန်းလေ။ ဟုတ်လား။ ကိုယ့်လက်ထောင်ကြည့်လို့ ကိုယ်ဘာသာကိုယ် မမြင်တဲ့ ကြောင်တောင်ကန်းလေ။ ကြောင်တောင်ကန်းဆိုတာ ကန်းမှတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူရာဝင်တော့မှာလဲ။

မသိလို့ပျော်

အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ယနေ့ ဘုန်းကြီးတို့ တစ်သက်လုံး တစ်သံသရာလုံး အဲဒီတရားတွေကို မမြင်တဲ့အတွက် ကန်းလာသောကြောင့် အဲဒီကန်းတာဟာ တခြားလား၊ အဝိဇ္ဇာလား။ (အဝိဇ္ဇာ)။ အဲဒီတော့ တစ်သက်လုံး တစ်သံသရာလုံးက ဘယ်သူနဲ့နေတာလဲ။ (အဝိဇ္ဇာ)။ အဝိဇ္ဇာနဲ့

နေတာ။ အဲဒီတော့ အဝိဇ္ဇာနဲ့နေတော့ ကန်းတဲ့အခါကျတော့ ကိုယ့်ဟာလေးနဲ့ကိုယ် အထင်ကြီးပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် အဟုတ်ကြီးဟုတ်နေတာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးနေတာ။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ဟုတ်နေတာ။ ဟာ ဒီဘား၊ ဒီသမီးနဲ့ ဒီဆွေဒီးမျိုးနဲ့ ဒီရာထူးဂုဏ်သိမ်နဲ့ ဟုတ်ပြီဆိုတာက တဏှာရဲ့အကြိုက်ပေးနေတာ။ ဘယ်သူ့အကြိုက်လဲ။ (တဏှာအကြိုက်)။ ကိုယ့်ဘဝလေးနဲ့ ကိုယ်ပျော်တာ ကာမတဏှာ။ ကိုယ့်ဘဝလေးနဲ့ ကိုယ် ပျော်နေပြီဆိုတာ အဲဒါ တခြားအကြိုက်လား။ တဏှာအကြိုက်လား။ (တဏှာအကြိုက်)။ အဲဒီလိုပျော်တာကို ဒုက္ခမှန်းမသိတာက (အဝိဇ္ဇာ)။ ပျော်နေတာက (တဏှာ)။ မသိတာက (အဝိဇ္ဇာ)။ ပျော်နေတာက (တဏှာ)။

ဒီလိုဖြင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပျော်နေတာက သိပျော်လား၊ မသိပျော်လား။ (မသိပျော်)။ မသိပျော်ဆိုတော့ ဘာနဲ့ ဘာနဲ့ပျော်တာလဲ။ (အဝိဇ္ဇာနဲ့တဏှာ)။ အဝိဇ္ဇာကို တရားကိုယ်ကောက်တော့ မောဟ။ တဏှာ တရားကိုယ်ကောက်တော့ လောဘ။ သို့ဖြင့် မောဟနဲ့ လောဘနဲ့။ မောဟနဲ့လောဘနဲ့ ဒါနဲ့ မိုးလင်းမိုးချုပ် သွားနေတာ။ အဲဒီတော့ မောဟနဲ့သွားတော့ ဘယ်သွားမလဲ။ (တိရစ္ဆာန်)။ တဏှာဆိုတဲ့လောဘနဲ့သွားတော့ (ပြိတ္တာ)။ ကဲ ဒီလိုဖြင့် ဘယ်မှာ ကျွတ်တမ်းဝင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ရှိတော့မလဲ။ ရှင်းကောရှင်းရဲ့လား။ (ရှင်းပါတယ်)။

အဲဒါကြောင့်မို့ ခုန ဆရာတော်တုရား မိန့်သလိုပဲ ဟုတ်လား။ အေး... ဟောဒီ ဝိပဿနာအလုပ်က ထမင်းမစားရဘဲ နေသင့်နေရမယ်။ ဒီအလုပ် မလုပ်လို့မရဘူးတဲ့။

အဲဒီအလုပ် လုပ်မှသာလျှင် ဟုတ်လား အဝိဇ္ဇာကနေ သွား
မယ့် ဟိရစ္ဆာန်ဘုံတို့၊ ပြိတ္တာဘုံတို့ အသူရကာယ် အပါယ်
လေးဘုံကနေ လွတ်မှာ။ ဒါ ဘုန်းကြီးတို့အပြောလား။ လက်
တွေ့လား။ (လက်တွေ့)။ လက်တွေ့လုပ်ကြည့်ရမယ်။ ရှင်း
ပြီနော်။

အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီး ဒီနေ့ကတော့ အချိန်မရဘူး။
နော်။ နောက်နေ့တွေ ဆက်ပြီး ဒါကို ဆက်ဟောမယ် ဆို
တော့ အရေးအကြီးဆုံးသိဖို့က ဘာလဲ။ (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်)။
အဲ-အဲဒီတော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကိုတော့ နောက်နေ့မှ ဒီက
လက်က လေးနဲ့ အကုန်လုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဘုန်းကြီး နည်းနည်း
နည်းနည်း တစ်နေ့ နည်းနည်း နည်းနည်း ရှင်းသွားမယ်နော်။
ဆက်တိုက်ကလေးတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ကွင်းဆက်
ကလေးမိဖို့ လိုပါတယ်။ ဘုန်းကြီးလည်း ကြိုးစားပြီးတော့
တတ်စွမ်းသမျှ ကျေးဇူးပြုမယ်နော်။

သေတော့ ခေါင်းတစ်လုံး

အဲဒီတော့ ယနေ့တော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ နိဂုံးချုပ်ပြီး
တော့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ရဲ့ မြန်မာပြန်လေးကို ဆိုလိုက်ရအောင်
နော်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် မြန်မာပြန် ဒီစာရွက်ထဲမှာ ပါတယ်
ဟုတ်လား။ ပြီးတော့မှ ပြန်ကြည့်။ ဒါလေးလည်း နောက်
ပိုင်းမှာ အဆင်ပြေသလို ဘုန်းကြီး ဆောင်ပုဒ်ကလေးတွေ
နဲ့သွားမယ်။ ကဲ . . . အားလုံး စက်ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြရ
အောင်နော်။ လိုက်ဆိုလိုက်ကြရအောင်။

- ◆ အဝိဇ္ဇာ ဘယ်မှာနေ မိမိစိတ်မှာနေ
တစ်ခါတစ်လေ မိုက်မဲမှု သင်္ခါရကိုပြု

အဝိဇ္ဇာဆိုတာဟာ လုံးရပ်သဏ္ဍာန် ပုံဟန် နိမိတ် မရှိကူး။ သစ္စာမသိတဲ့ အဆိပ်ပါပဲ။ ခုန ကိုယ်သေမှာ ကိုယ် သေတာ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကိုယ်မသိတာ၊ ကိုယ့်ရှိနေတဲ့ ဓမ္မတွေကို ကိုယ်မမြင်တာ ကြောင်တောင်ကန်းဖြစ်နေတာကို ဆိုလိုတာပေါ့နော်။ အဲဒီ အဝိဇ္ဇာရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး လုပ်သမျှသည် တခြားလား၊ သင်္ခါရလား။ (သင်္ခါရ)။

- ◆ သင်္ခါရပြုတော့ ဝိညာဏ်တွယ်
နာမ်ရုပ်အိမ်ကိုဆွယ်

ဒီနေရာမှာ ဘုန်းကြီး ပုညာဘိသင်္ခါရ အပုညာဘိ သင်္ခါရ အာနေဇ္ဇာဘိသင်္ခါရ ဒါလေး နည်းနည်းရှင်းဖို့လိုသေး တယ်နော်။ အဲဒီလို သင်္ခါရတွေ လုပ်တိုင်းလုပ်တိုင်း ပုညာဘိ သင်္ခါရဆို လူ့ဝိညာဏ် အာနေဇ္ဇာဘိသင်္ခါရဆို ဗြဟ္မာဝိညာဏ် အပုညာဘိသင်္ခါရဆို အပါယ်ဝိညာဏ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဝိညာဏ်တွေ ဖြစ်တာပဲ။ ဝိညာဏ်ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း တခြား ရတာလား၊ နာမ်ရုပ်ရတာလား။ (နာမ်ရုပ်ရတာပါဘုရား)။ ဘာ သစ္စာ (ဒုက္ခသစ္စာ)။ ဒုက္ခသစ္စာရတာပဲ။ ဒါကြောင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မသိရင် အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ် နော်။ သဘောတရားလေးသိလိုက်ရင်။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့-

- ◆ သင်္ခါရပြုတော့ ဝိညာဏ်တွယ်
နာမ်ရုပ်အိမ်ကိုဆွယ်၊
အမှီခြောက်သွယ် မှန်တံခါး

ကောင်းစွာတပ်ဆင်ထား။

အာရုံခြောက်ပါးတွေ့ဆုံသော်

ဝိညာဏ်ခြောက်ပါး ဆိုင်ရာပေါ်။

ပေါ်လာလေတဲ့အာရုံများ ကောင်းစွာသူခံစား။

ခံစားတာ ဝေဒနာပေါ့ ဟုတ်လား။ ကောင်းတာတွေ
လည်း ခံစားတယ်၊ မကောင်းတာတွေလည်း ခံစားတယ်။
အလယ်အလတ်လည်း ခံစားတယ်။ အမျိုးမျိုးခံစားတယ်။
ခံစားတယ်ဆိုတာက ဘာတဲ့လဲ (ဝေဒနာ)။ ကဲ လိုက်ဆို။

◆ ခံစားမိတော့ လိုချင်ပြန်၊

လိုချင်တာ ဘာလဲ။ (တဏှာ)

◆ ခံစားမိတော့ လိုချင်ပြန် စွဲလန်းဥပါဒါနိ၊

ဥပါဒါနိကြောင့်ရလိုမှု ကံတွေထပ်၍ပြု။

ကံပြုမိတော့ ဇာတိပေါ် နာမ်ရုပ်အသစ်ခေါ်

နာမ်ရုပ်ခေါ်တော့ ဒေါ်နာဆုံး

သေတော့ ခေါင်းတစ်လုံး

အဲဒါ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပဲ . . . ဟုတ်လား။ ဒီနေ့တော့

အချိန်မရတော့ အားလုံး ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ပြီးတော့ တရား
ပွဲသိမ်းလိုက်ကြရအောင်။

ဆုတောင်းမေတ္တာ

သတ္တလောကဓာတ် လူနတ်ဗြဟ္မာတွေ၊

မြတ်ဘုရား၏ ဟရားစစ်တွေ

ရှိသေလေးစား ကျင့်အားပို့စေ

နိဗ္ဗာန်နန်း စံမြန်းနိုင်ပါစေ။

လောဘ ဒေါသ မောဟ ထိန်ဝေ
ဤမီးသုံးပါး ကြီးမားပလေ
နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း သူတော်ကောင်းတရားတွေ
ကမ္ဘာတည်သမျှ ထွန်းပန့်ပါစေ။

နိဂုံး

အားလုံးသော ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်း သူတော်
ကောင်းတို့အား ဤကဲ့သို့ ဓမ္မဒေသနာအစဉ်အားဖြင့် ဟော
ဖော်ညွှန်ကြားရတဲ့ ဓမ္မဒါန ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံစေတနာနှင့်
တကွ ထိုတရားဒေသနာတော်များကို ရိုသေစွာဖြင့် နာခံ
မှတ်သားရတဲ့ ကောင်းမှုအပေါင်းစုတို့ကြောင့် တရားဟော
တရားနာ အားလုံးသော သူတော်ကောင်းအပေါင်းတို့နှင့် တကွ
ဤတရားပွဲကို စိမ့်ဆောင်ရွက်ကြသော ဤကျောင်းတိုက်ကြီး
ဦးစီးပဓာန နာယကဖြစ်တော်မူသော ဆရာတော် ဘုရားနှင့်
တကွ အားလုံးသော သံဃာတော်အရှင်မြတ်တွေ၊ အားလုံး
သောအကျိုးဆောင်များနှင့်တကွ အားလုံးကုန်သော ဘုရား
ဒကာ၊ ဘုရားအမ ကျောင်းဒကာ၊ ကျောင်းအမ ဆွမ်းဒကာ၊
ဆွမ်းအမ ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မကျန် ဤဓမ္မ
ရိပ်သာကြီးနဲ့ ဆက်စပ်သမျှကုန်သော အားလုံးသော ရ-
ရက်သားသမီးအပေါင်းတို့မှာ ကျရောက်ဆဲ ကျရောက်လာဖွဲ့
ဖြစ်သော ရောဂါဝေဒနာ ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ် ရန်စွယ်အမျိုး
မျိုးမှ အနှောင့်အယှက်တွေ ကင်းဝေးကြပြီး စိတ်ချမ်းသာ
ကိုယ်ကျန်းမာစွာဖြင့် သာသနာအကျိုး ဘာသာအကျိုး ဆ
ထက်ထမ်းပိုး တိုး၍ သယ်ပိုးနိုင်ကြသော သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်

—• အောင်ဆန်းဆရာတော် •—

ထူးပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွေဖြစ်ကြပြီး၍ မဂ်ညဏ်ဖိုလ်ညဏ် နိဗ္ဗာန်ကို လျှင်မြန်စွာ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေဟူသော ပတ္တနာဆု ပြု၍ ဝမ်းမြောက်အနုမော် သာဓုသံပြိုင် မြိုင်မြိုင် ခေါ်လိုက်ကြ ပေတော့။

(သာဓု သာဓု သာဓု)

အမျှဝေခြင်း

အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်တို့သည် ယနေ့ယခု တရားဟောခြင်း တရားနာခြင်း ဒါနပြုခြင်း သီလဆောက် တည်ခြင်း အစရှိသော ကောင်းမှု အပေါင်းစုတို့၏ အဖို့ ဘာဂကို အမိအဖ ဆရာသမား အဘိုးအဘွားတို့အား ဦးထိပ် ထား၍ ကိုယ်စောင့်နတ် ကျောင်းစောင့်နတ် အိမ်စောင့်နတ် မြို့စောင့်နတ် တိုင်းပြည်ကိုစောင့်တွဲနတ် သာသနာစောင့် ကမ္ဘာစောင့်နတ်အပေါင်းတို့နှင့် ၃၁-ဘုံ ကျင်လည်ကုန်သော လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့နှင့် ဝေနေယျ သုခိတ ဒုက္ခိတ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား ရကြစေရန် ညီညာဖြဖြ အမျှပေး ဝေပါသည်။ အမျှရကြ၍ ကျန်းမာကြသည် ချမ်းသာကြသည် ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။

(အမျှ အမျှ အမျှ ယူတော်မူကြပါကုန်လော့)

သာဓု သာဓု သာဓု

